

HET LEVEN IN DE ONGEZIENE WERELD

Door ANTHONY BORGIA

VOORWOORD DOOR JOHN ANDERSON, BART

Deze pdf werd gemaakt door Geoff Cutler, en wordt gratis aangeboden,
onder voorwaarde dat het niet voor commercieel gebruik is.

Ik heb de vrijheid genomen om enkele woorden door
hun moderne equivalenten te vervangen.

Juli 2008

Vertaling door Henk van den Beukel, 2018

VOORWOORD

door Sir John Anderson, Bart.

Het doet mij veel genoegen in de gelegenheid te zijn om het voorwoord voor deze uitgave te schrijven, dat een levendig en beeldend beeld geeft van het leven in de Spirituele sferen, zoals ervaren door hen die hun aardse leven in overeenstemming met de Goddelijke wet geleefd hebben. Dit bevestigt ook wat ik als waar heb ondervonden tijdens mijn onderzoekingen met betrekking tot de filosofie van het denken.

Dit zal degenen geruststellen die nu een leven met Goede bedoelingen leiden en anderen aanmoedigen om hun lijn van denken te veranderen en zo hun binnenkomen in de donkere sferen van de Geesten Wereld te vermijden als gevolg van hun acceptatie van de Kwade Trillingen op aarde, die deze wereld zoveel beproeving gebracht hebben.

Gedachten zijn de creatieve kracht van het universum, zoals iedere actie het resultaat van denken voor Goed of Kwaad is. Wanneer wij dit aardse leven doorlopen bouwen wij aan onze erfenis in de Wereld van de Geest, die niets meer of minder zal zijn dan de weerspiegeling van de kwaliteit van ons wensdenken hier.

Oorzaak en gevolg is een onveranderlijke universele wet. De mens is vrij om te handelen in overeenstemming met zijn vrije wil in denken. Wat er met de ziel gebeurt wanneer die de Wereld van de Geest binnenkomt is het resultaat van de selectieve keuzes van het Ego op aarde. De straf voor het Kwade is het berouw van de onsterfelijke ziel, uitsluitend toegebracht door de persoonlijke reactie van het individuele geweten.

In het verleden waren de verantwoordelijkheden in het leven en de consequenties van individueel handelen onbekend in het denken van de brede massa van de mensen. Om die reden hebben de orthodoxe religies gefaald om vrede in de wereld te bewerkstelligen zoals beoogd door de Grote Meester.

De beschaving staat op een scheiding van wegen en het valt te hopen dat meer informatieve literatuur, zoals deze, ertoe zal bijdragen om de Spirituele regeneratie van de wereld in staat te stellen voort te gaan, zodat Vrede en Harmonie volstrekt mogen heersen!

JOHN ANDERSON

INLEIDING

Kennis is het beste tegengif tegen angst, en vooral als die vrees bestaat voor het mogelijke of waarschijnlijke bestaan nadat we de overgang maakten vanuit dit leven naar het volgende.

Om te ontdekken wat voor soort plaats die volgende wereld is moeten we navraag doen bij iemand die daar leeft en vastleggen wat die zegt. Dat is wat is gedaan in de huidige uitgave.

De communicator, die ik voor het eerst leerde kennen in 1909—vijf jaar voor zijn overgaan naar de geesten wereld--was op aarde bekend als Monseigneur Robert Hugh Benson, zoon van Edward White Benson, voormalig Aartsbisschop van Canterbury.

Totdat de huidige regels werden geschreven had hij nooit rechtstreeks met mij gecommuniceerd, maar was mij ooit verteld (door een andere bevriende geest) dat er bepaalde zaken waren die hij recht wilde zetten. De moeilijkheden om te communiceren werden hem uitgelegd door bevriende geesten en adviseurs, maar hij hield voet bij stuk. En toen er een geschikt tijd was aangebroken werd hem verteld dat hij kon communiceren via een vriend uit zijn aardse dagen en was het mijn voorrecht om als zijn verslaggever te fungeren.

De eerste tekst werd samengesteld onder de titel *Buiten dit Leven*; de tweede als *De Ongeziene Wereld*.

In het eerste geeft de communicator in een algemeen overzicht een verslag van zijn sterven en zijn daaropvolgende tochten door verschillende delen van geestelijke landen. In de tweede tekst gaat hij veel uitgebreider in op een aantal belangrijke en interessante feiten en facetten van het geestelijke leven, waarbij hij in het voorgaande maar vluchtig of in het voorbijgaan had stilgestaan.

Bijvoorbeeld: in *Buiten dit Leven* noemt hij de hoogste en de laagste gebieden. In *De Ongeziene Wereld* bezoekt hij die werkelijk en beschrijft hij wat hij zag en wat er in beide gebieden gebeurde. Hoewel elk van beide teksten volledig is en op zichzelf staat, gaat de tweede veel verder en gaat dieper op het eerste in, waarbij ze met elkaar een samengesteld geheel vormen.

Wij zijn oude vrienden en zijn overgang daarheen heeft een aardse vriendschap niet aangetast; in tegendeel, het heeft die versterkt en veel meer ontmoetingsmogelijkheden geboden dan mogelijk zouden zijn geweest als hij op aarde was gebleven. Hij geeft voortdurend uiting aan zijn verrukking over zijn vermogen om op een natuurlijke, normale, gezonde en plezierige manier naar de aarde terug te keren en enigszins verslag te doen van zijn avonturen en ervaringen in de geesten wereld als iemand die “dood is (zoals velen hem zouden zien) en toch spreekt”.

Anthony Borgia.

Inhoud

VOORWOORD.....	2
INLEIDING	3
DEEL I – Buiten Dit Leven	5
I. MIJN AARDSE LEVEN	5
II. OVERGANG NAAR HET LEVEN ALS GEEST.....	7
III. EERSTE ERVARINGEN.....	12
IV. HAL VAN RUST.....	19
V. STUDIE HALLEN	25
VI. BEANTWOORDING VAN ENKELE VRAGEN.....	30
VII. MUZIEK.....	35
VIII. PLANNEN VOOR TOEKOMSTIG WERK.....	40
IX. DE DONKERE GEBIEDEN.....	46
X. EEN BEZOEK.....	52
DEEL II – DE ONGEZIENE WERELD.....	57
I. DE BLOEMEN.....	57
II. DE GROND.....	60
III. BOUW METHODEN.....	64
IV. TIJD EN RUIMTE	68
V. GEOGRAFISCHE POSITIE.....	71
VI. DE LAAGSTE GEBIEDEN.....	75
VII. ENKELE EERSTE INDRIJCKEN.....	79
VIII. RECREATIE.....	82
IX. GEESTELIJKE PERSOONLIJKHEDEN	85
X. DE SFEER VAN DE KINDEREN.....	88
XI. BEZIGHEDEN.....	92
XII. BEROEMDE MENSEN.....	96
XIII. ORGANISATIE.....	99
XIV. INVLOED VAN GEESTEN.....	103
XV. DE HOOGSTE SFEREN.....	106

DEEL I – Buiten Dit Leven

I. MIJN AARDSE LEVEN

Wie ik werkelijk ben is niet belangrijk. Wie ik was nog minder. We nemen onze aardse posities niet met ons mee naar de geestenwereld. Mijn aardse betekenis heb ik achter me gelaten. Mijn geestelijke waarde is wat nu telt en die, mijn goede vriend, is veel minder dan wat het zou moeten zijn en wat het *kan* zijn. Tot zover wie ik ben. En wat betreft wie ik was zou ik een paar details willen geven met betrekking tot mijn geestelijke houding voor mijn overgaan naar hier in het geesten rijk.

Mijn aardse leven was geen moeilijk leven in die zin dat ik nooit fysieke ontberingen ondervond, maar het was zeker wel een leven van zwaar mentaal werk. In mijn jonge jaren voelde ik mij aangetrokken tot de Kerk doordat het mystieke van de Kerk mijn eigen mystieke gevoel aantrok. De mysteries van religie leken mijn spirituele honger door hun uiterlijke uitdrukking van lichten en kleding en ceremonieën te bevredigen op een manier die niets anders dat zou kunnen. Er was natuurlijk veel wat ik niet begreep en na mijn spirituele ontwikkeling vond ik dat die dingen niet belangrijk waren. Dat waren religieuze problemen die door het menselijk denken opgebracht waren, maar geen enkele betekenis hadden in het grote levensplan. Maar ik geloofde in die tijd, zoals zovele anderen, op een globale manier, zonder uitblinken van begrip, of heel weinig. Ik onderwees en preekte overeenkomstig de orthodoxe leerboeken en ontwikkelde zo een reputatie voor mijzelf. Wanneer ik over een toekomstig bestaanszijn dacht —en dat op een vage manier—dacht ik aan wat de Kerk mij op dat punt geleerd had, wat oneindig weinig was en heel onjuist. Ik realiseerde me niet de nabijheid van die twee werelden —de onze en die van jullie—hoewel ik daar ruimschoots bewijs van had. De occulte ervaringen die ik had kwamen voort dacht ik in het verlengde van natuurwetten en moesten eerder beschouwd worden als incidenteel dan als geregeld voorkomend gelet op de weinige in plaats van de vele keren dat ze zich voordeden.

Het feit dat ik priester was sloot mij niet uit van bezoeken van wat de Kerk bij voorkeur als duivels beschouwde, hoewel ik moet bekennen, dat ik nooit iets meemaakte wat ik in de verste verte als zodanig kon opvatten. Ik had echter geen idee van het feit dat ik, zoals dat op aarde genoemd wordt gevoelig, paranormaal was — iemand geboren met de gave van “zien”, hoewel in lichte mate.

Deze bijkomstigheid van een paranormaal vermogen in mijn priesterlijke leven vond ik zeer storend, aangezien het conflicteerde met mijn orthodoxie. Ik zocht advies over deze zaak bij mijn collega's, maar zij wisten nog minder dan ik wist en zij konden niets anders bedenken dan voor mij te bidden dat deze “duivels” van mij verwijderd zouden mogen worden. Hun gebeden hielpen mij op geen enkele manier—wat ook was te verwachten zoals ik dat nu zie. Als mijn ervaringen op een hoog spiritueel niveau waren geweest, dan had de kans bestaan dat ik bezien zou zijn in het licht van een zeer heilig mens te zijn geweest. Maar dat waren ze niet; het waren juist ervaringen zoals die gebeuren bij gewone aardse gevoeligen. Bij het zich voordoen bij een priester van de Heilige Kerk werden ze beschouwd als *bezoeken* van “de duivel”. Wanneer ze zich zouden voordoen bij een leek zouden ze beschouwd worden als *te maken hebben* met “de duivel”, of een of andere vorm van een geestelijke afwijking. Wat mijn collega's niet begrepen was dat dit vermogen een *gave* was—een kostbare gave, naar ik nu begrijp—en dat het bij mij persoonlijk hoorde, zoals dat bij iedereen is die dat heeft, en dat bidden om dat kwijt te raken net zo zinloos is als bidden om verlost te worden van iemands gave om piano te spelen of een schilderij te schilderen. Het was niet alleen zinloos, het was onmiskenbaar fout, aangezien zo'n begaafdheid om buiten de sluier te kunnen zien juist gegeven werd om ten bate van de mensheid uit te oefenen. Het doet me tenminste goed dat ik nooit gebeden heb om verlost te worden van deze vermogens. Ik bad wel, maar dan om meer duidelijkheid hierover.

De belangrijke barrière voor enig verder onderzoek naar deze vermogens was de houding van de Kerk er tegenover, die onverbiddelijk, ondubbelzinnig, bekrompen en onbekend was—en nog steeds is. Hoe diepgaand of in welke richting onderzoeken ook waren, het uiteindelijke oordeel van de Kerk was altijd hetzelfde en haar uitspraken onveranderlijk—”zulke dingen vinden hun oorzaak in de duivel”. En ik was gebonden aan de wetten van die Kerk bij het toedienen van haar sacramenten en het geven van haar onderricht, terwijl het geestenrijk juist op de deur van mijn bestaan klopte en mij probeerde te tonen, *om voor mijzelf te zien*, waar ik zo vaak over nagedacht had—ons toekomstige leven.

Veel van mijn ervaringen van paranormale gebeurtenissen verwerkte ik in mijn boeken, de verhalen een zodanige draai gevend dat zij een orthodoxe religieuze kleur kregen. De waarheid was er, maar de betekenis en bedoeling werden verdraaid. In een groter werk had ik het gevoel, dat ik de Kerk overeind

moest houden tegenover de aanvallen van degenen die geloofden in het geestelijk overleven van de lichamelijke dood en dat het voor het geestenrijk mogelijk was om te communiceren met de aardse wereld. En in dat grotere werk schreef ik dat toe aan “de duivel”—tegen mijn beter weten in—wat ik in werkelijkheid wist niets anders te zijn dan de werking van natuurlijke wetten, buiten en geheel onafhankelijk van iedere orthodoxe religie en zeker zonder duivelse oorsprong.

Als ik mijn eigen neiging gevolgd zou hebben zou dat neergekomen zijn op een volledige omwenteling in mijn leven, een afzweren van die orthodoxie en hoogst waarschijnlijk een groot materieel offer, aangezien ik een tweede reputatie als schrijver had opgebouwd. Wat ik al geschreven had zou dan waardeloos geworden zijn in de ogen van mijn lezers en ik zou gezien worden als een ketter of een dwaas. De belangrijkste kans in mijn aardse leven liet ik zo lopen. Hoe belangrijk die kans was, en hoe groot mijn verlies en spijt, wist ik pas toen ik naar deze wereld was overgegaan waarvan ik de bewoners al zo vaak en bij zoveel verschillende gelegenheden had gezien. De waarheid lag binnen mijn bereik en ik liet het lopen. Ik bleef de Kerk trouw. Haar leringen hadden een te grote greep op mij gekregen. Ik zag duizenden geloven zoals ik deed en ontleende daar moed aan, aangezien ik mij niet kon voorstellen dat zij het allemaal fout zouden hebben. Ik probeerde mijn religieuze leven gescheiden te houden van mijn paranormale ervaringen en ze te behandelen alsof ze geen relatie met elkaar hebben. Het was moeilijk, maar ik slaagde erin om een koers te vinden, die me de minste mentale verstoring zou opleveren en ik ging zo door tot het einde, tot ik op het laatst op de drempel stond van die wereld waarvan ik al een glimp had opgevangen. Ik hoop jullie nu wat details te geven van wat mij overkwam toen ik ophield een bewoner van de aarde te zijn en overging naar het Grote Geestenrijk.

II. OVERGANG NAAR HET LEVEN ALS GEEST

Het feitelijke proces van desintegratie is niet noodzakelijkerwijs pijnlijk. Ik had in mijn aardse leven veel zielen de grens naar het geest worden over zien gaan. Ik had de kans gehad om met fysieke ogen de worstelingen te zien die zich voordoen als de geest zich voor altijd probeert los te maken van het vlees. Met mijn paranormale blik had ik ook de geest zien vertrekken, maar op geen enkele manier was ik in staat geweest om uit te vinden—dat wil zeggen, vanuit orthodoxe bronnen—wat er precies gebeurt op het moment van scheiding, en evenmin was ik in staat geweest om enige informatie te verzamelen over de door de ziel ervaren gevoelens. De schrijvers van religieuze leerboeken vertellen ons niets over zulke dingen om een erg eenvoudige reden—*zij weten het niet*.

Het fysieke lichaam leek vele keren fel te lijden, of door werkelijke pijn of door moeizame of beperkte ademhaling. In dat opzicht zag zo'n overgaan er erg uit extreem pijnlijk te zijn. Was dat ook werkelijk zo?—was een vraag die ik mijzelf vaak had gesteld. Wat het werkelijke antwoord ook mocht zijn ik kon nooit echt geloven dat het feitelijke fysieke proces van “sterven” pijnlijk was, hoezeer dat ook zo leek te zijn. Ik wist dat ik op een dag het antwoord op mijn vraag een keer zou krijgen en ik hoopte altijd dat op zijn minst mijn eigen overgang, op wat voor manier dan ook, niet heftig zou zijn. Mijn hoop ging in vervulling. Mijn einde was niet heftig, maar het was moeizaam zoals zo vele die ik had meegemaakt.

Ik had kort voor mijn overgaan een voorgevoel, dat mijn dagen op aarde op hun einde liepen. Mijn denken werd zwaar, iets als een soort slaperigheid als ik in bed lig. Meerdere keren had ik een gevoel weg te drijven en zacht terug te keren. Ongetwijfeld hadden degenen die zich bezig hielden met mijn fysieke welzijn de indruk dat ik, als dat nog niet gebeurd was, snel wegzonk. Tijdens zulke heldere tussenpozen ondervond ik geen gevoelens van fysiek ongemak. Ik kon zien en horen wat er om mij heen gebeurde en ik kon het mentale verdriet “voelen” dat mijn conditie veroorzaakte. En toch had ik de sensatie van de opperste buitengewone vreugde in denken. Ik wist zeker dat mijn tijd om over te gaan was gekomen en ik keek er met verlangen naar uit om te gaan. Ik had—tot zo ver—geen angst, geen bedenkingen, geen twijfels, geen spijt bij het zo verlaten van de aardse wereld. (Mijn gevoelens van spijt kwamen later, maar daarover zal ik het later nog hebben). Alles wat ik wilde was weg te gaan.

Ik voelde plotseling een grote aandrang om omhoog te gaan. Ik had geen enkel *fysiek* gevoel, op net zo'n manier als fysiek gevoel afwezig is tijdens een droom, maar ik was bij bewustzijn, hoezeer mijn lichaam ook in tegenspraak leek te zijn met zo'n conditie. Onmiddellijk toen ik die duidelijke innerlijke aandrang voelde om op te stijgen merkte ik dat ik dat ook werkelijk deed. Ik ontdekte toen dat degenen rondom mijn bed niet in de gaten hadden wat ik deed, aangezien ze zich op geen enkele manier inspanden om mij te helpen, en ook op geen enkele manier probeerden om mij tegen te houden. Mijzelf omdraaiend zag ik toen wat er gebeurd was. Ik zag mijn fysieke lichaam levenloos op bed liggen, maar ik was hier, de *werkelijke* ik, levend en wel. Een minuut of twee bleef ik staren en de gedachte verder wat te doen kwam in mij op, maar hulp was dicht bij. Ik kon de kamer nog heel helder om mij heen zien, maar er hing een zekere mistigheid omheen alsof hij gevuld was met zeer gelijkmatig verdeelde rook. Ik keek naar beneden naar mijzelf en vroeg mij af wat voor soort kleren ik aanhad, want ik was kennelijk van mijn ziekbed opgestaan en was daarom niet in een conditie om erg ver uit mijn omgeving weg te gaan. Ik was zeer verrast om te zien dat ik mijn gebruikelijke kleding aan had, zoals ik droeg als ik mij vrij en in goede gezondheid in mijn eigen huis bewoog. Mijn verrassing duurde slechts kort, dacht ik bij mezelf, wat voor andere kleren zou ik kunnen verwachten te dragen? In ieder geval niet een of andere doorschijnend kleed? Zo'n kostuum wordt vaak geassocieerd met het conventionele idee over een engel en ik had geen behoefte om mezelf ervan te verzekeren dat ik dat niet was!

Een dergelijke kennis van de geestelijke wereld, voor zover ik in staat geweest was die op te pikken in mijn eigen ervaringen, kwam mij meteen te hulp. Ik *wist* direct wat voor verandering er had plaatsgevonden in mijn conditie; Ik wist met andere woorden, dat ik “doodgegaan was”. Ik wist ook, dat ik leefde, dat ik mijn afgelopen ziekte voldoende van mij afgeschud had om in staat te zijn rechtop te staan en mijzelf te bekijken. Geen moment voelde ik enig mentale bedroefdheid, maar ik vroeg mij erg af wat er verder zou gaan gebeuren, want hier was ik, in het volledige bezit van al mijn vermogens, en inderdaad, mijzelf “fysiek” voelend zoals ik mij hiervoor nog nooit had gevoeld.

Hoewel dit enige tijd vroeg om te vertellen, zodat ik ze zo gedetailleerd mogelijk kon informeren, moet het hele proces slechts een paar minuten aardse tijd hebben gevraagd.

Zo snel als ik mezelf in deze korte tijd had kunnen bekijken en mijn nieuwe toestand in mij op kon nemen besefte ik mij in gezelschap te zijn van een vroegere collega—een priester—die al een paar jaar geleden was overgegaan was naar dit leven. Wij begroetten elkaar hartelijk en het viel mij op, dat hij op dezelfde manier gekleed was als ikzelf. Verder kwam me dit op geen enkele manier vreemd voor, omdat het mij het gevoel zou hebben gegeven dat er ergens iets niet klopte als hij andere kleren aan had gehad, aangezien ik hem alleen gekend had in klerikale kleding. Hij liet zijn grote genoeg merken dat

hij mij weer zag en wat mij betreft keek ik ook uit naar het weer oppakken van de vele draden die afgebroken waren door zijn “dood”.

De eerste ogenblikken liet ik hem helemaal het woord doen; ik moest nog wennen aan het nieuwe van de situatie. Je moet je namelijk realiseren, dat ik net uit mijn laatste ziekbed was gestapt en dat ik bij het afwerpen van mijn fysieke lichaam daarmee ook de ziekte had afgegooid en de nieuwe sensatie van comfort en vrijheid van lichamelijke ziekten was zo verrukkelijk dat het realiseren ervan wat tijd nam om het volledig te begrijpen. Mijn oude vriend leek direct te weten dat ik mij ervan bewust was dat ik overgegaan was en dat alles goed was.

En laat ik hier zeggen, dat elk idee van een “rechtszitting” of een “laatste oordeel” volledig afwezig was in mijn gedachten over de feitelijke manier van overgaan. Het was allemaal te gewoon en natuurlijk om me de afschrikwekkende beproeving voor te stellen die we volgens orthodoxe religie moeten ondergaan na de “dood”. Het hele idee van een “gericht” en “hel” en “hemel” leek volstrekt onmogelijk. Die waren inderdaad te bizar nu ik mijzelf realiseerde levend en wel te zijn en “over mijn volle verstand te beschikken”, en in feite gekleed was in mijn eigen vertrouwde kleding, en in aanwezigheid te zijn van een oude vriend, die me hartelijk begroetend de hand schudde met goede wensen, en al de uiterlijke—en in dit geval—echte uitingen van plezier tonend dat hij mij zag, zoals het mij genoeg deed hem weer te zien. Hij was zelf in het beste humeur zoals hij mij daar zo’n verwelkomde zoals op aarde twee oude vrienden elkaar weer tegenkomen na een lange scheiding. Dat was op zichzelf al voldoende om te laten zien dat iedere gedachte om afgemarcheerd te worden naar mijn veroordeling helemaal belachelijk was. Wij waren beiden te vrolijk, te gelukkig, te zorgeloos en te natuurlijk, en ikzelf wachtte opgewonden op alle soorten plezierige openbaringen over deze nieuwe wereld en ik wist dat er niets beters was dan dat mijn oude vriend mij die uit de doeken zou doen. Hij vertelde me om me voor te bereiden op een onmetelijk aantal van de plezierigste verrassingen en dat hij gestuurd was om mij op te vangen bij mijn aankomst. Aangezien hij de beperkingen in mijn kennis al wist was die taak des te gemakkelijker.

Zodra ik mijn spraak weer terug had na ons eerste verbreken van de stilte, viel het mij op dat we net zo spraken als we altijd gedaan hadden op aarde, dat wil zeggen dat we gewoon onze stembanden gebruikten en als volkomen vanzelfsprekend spraken. Het vereiste geen nadenken en ik dacht er inderdaad ook niet bij na. Het viel mij alleen op dat het zo was. Aangezien er geen verdere behoefte of noodzaak was om in de omgeving van mijn overgang te blijven, stelde mijn vriend toen voor om weg te gaan en dat hij me naar een erg mooie “plek” wilde brengen die voor mij al klaar gemaakt was. Hij maakte deze verwijzing naar een “plek”, maar haastte zich uit te leggen dat ik in werkelijkheid naar mijn eigen huis zou gaan, waar ik mijzelf onmiddellijk “thuis” zou voelen. Nog niet wetend hoe verder te gaan, of met andere woorden, hoe ik daarheen zou gaan, liet ik mijzelf helemaal aan hem over en dat, zo vertelde hij me, was precies waarvoor hij hier was!

Ik kon de impuls niet weerstaan om me om te draaien en een laatste blik te werpen op de kamer van mijn overgang. Die zag er nog steeds zo mistig uit. Degenen die eerder rond het bed hadden gestaan waren nu verdwenen en ik kon naar het bed gaan en naar “mijzelf” kijken. Ik was op geen enkele manier onder de indruk van wat ik zag, maar het laatste overblijfsel van mijn fysieke zelf zag er vreedzaam genoeg uit. Mijn vriend stelde toen voor dat we nu zouden gaan en zo gingen we op weg.

Toen we vertrokken werd de kamer geleidelijk mistiger totdat hij verder uit mijn blikveld vervaagde en tenslotte verdween. Tot zover had ik zoals gebruikelijk, mijn benen gebruikt bij gewoon wandelen, maar gelet op mijn laatste ziekte en het feit dat ik als gevolg daarvan enige periode van rust nodig zou hebben voordat ik mijzelf teveel in zou spannen, zei mijn vriend dat het beter zou zijn als we niet de gebruikelijke manier van voortbewegen zouden gebruiken—onze benen. Hij zei me om zijn arm stevig vast te houden en totaal niet bang te zijn. Ik kon, als ik dat wilde, mijn ogen sluiten. Het zou, zei hij, misschien beter zijn als ik dat zou doen. Ik pakte zijn arm en liet de rest over aan hem zoals hij me vertelde te doen. Ik ervoer meteen een sensatie van zweven zoals je hebt in fysieke dromen, hoewel dit erg werkelijk was en helemaal niet vergezeld ging van twijfels over persoonlijke veiligheid. De beweging leek sneller te gaan naarmate de tijd verstreek en ik hield mijn ogen stevig dicht. Het is vreemd hoe vastbesloten men hier zulke dingen kan doen. Hoeveel van ons zouden op aarde, als soortgelijke omstandigheden mogelijk zouden zijn, onze ogen in volledige vertrouwen hebben gesloten? Hier was er geen schijn van twijfel of alles wel goed ging, of er niets was om bang voor te zijn, of er mogelijkwijs niet iets onwenselijks zou kunnen gebeuren en dat mijn vriend bovendien volledige controle had over de situatie.

Na korte tijd leek onze vaart wat af te zwakken en kon ik voelen dat ik iets onder mijn voeten had, dat erg solide was. Er werd me gezegd om mijn ogen open te doen. Dat deed ik. Wat ik zag was mijn oude huis waarin ik op aarde had gewoond; mijn oude huis—maar met een verschil. Het was op een manier verbeterd waar die mij niet mogelijk was geweest zou zijn bij zijn aardse tegenhanger. Het huis zelf leek me bij eerste aanblik verjongd te zijn, niet zozeer opgeknapt, maar het waren de tuinen eromheen, die mij nog meer opvielen.

Zij leken behoorlijk uitgestrekt en ze waren in een opperste staat van onderhoud en ontwerp. Daarmee bedoel ik niet het reguliere onderhoud waar je aan gewend bent bij publieke tuinen op aarde, maar dat ze prachtig onderhouden en verzorgd waren. Er was geen wildgroei of massa's verward blad en onkruid, maar de heerlijkste overdaad aan prachtige bloemen, die zo gearrangeerd waren dat ze er in absolute volmaaktheid uitzagen. Wat de bloemen zelf betreft toen ik ze van dichterbij kon bekijken, moet ik zeggen dat ik er van de vele die daar in volle bloei stonden op aarde nog nooit zulke of dergelijke zag. Er waren er natuurlijk veel van de oude vertrouwde bloemen, maar verreweg het merendeel kwam me totaal nieuw voor bij mijn tamelijk beperkte kennis van bloemen. Het waren niet alleen de bloemen zelf en hun ongelofelijke bereik aan schitterende kleuren die mij opvielen, maar de vitale atmosfeer van eeuwig leven die er als het ware in alle richtingen vanaf spatte. En wanneer je een bepaalde groep bloemen naderde, of zelfs een enkele bloem, leken er grote stromen stimulerende kracht van uit te gaan, die je ziel geestelijk optilden en kracht gaven, terwijl ze zulke hemelse geuren uitademden als iemand in zijn mantel van vlees beklede ziel nog ooit meegemaakt had. Al die bloemen waren levend en ademend en ze konden, zoals mijn vriend me informeerde, niet verwelken.

Een andere verbazingwekkend kenmerk viel me op toen ik er dichterbij kwam, en dat was het muzikale geluid dat ze omgaf, zo zacht en harmonisch en precies en volmaakt passend bij de oogverblindende kleuren van de bloemen zelf. Ik ben bang dat ik jammer genoeg onvoldoende met muziek bekend ben om een geluidstechnische uitleg te kunnen geven van dit prachtige fenomeen, maar ik mag hopen dat ik iemand met kennis over het onderwerp voor jullie zal weten te vinden, die in staat zal zijn om er dieper op in te gaan. Laten we het er dan voor dit ogenblik maar bij laten dat deze muzikale geluiden in precieze samenklank waren met alles wat ik tot zover—wat erg weinig was—had gezien en dat er overal een volmaakte harmonie heerste.

Ik was me al zover bewust van het revitaliserende effect van deze hemelse tuin dat ik benieuwd was om er meer van te zien. En dus wandelde ik samen met mijn oude vriend, op wie ik hier vertrouwde voor informatie en begeleiding, over de tuinpaden en liep ik over het voortreffelijke gras, waarvan de veerkracht en zachtheid bijna te vergelijken waren met “lopen op lucht”; en probeerde mezelf te realiseren dat al deze onovertroffen pracht deel van mijn eigen huis uitmaakte.

Er waren vele schitterende bomen te zien, waarvan er geen een misvormd was, zoals je op aarde gewend bent te zien, toch gaf het niet de indruk van een strict uniform patroon. Het was eenvoudig zo dat iedere boom onder perfecte condities groeide, vrij van stormen die de jonge takken verbogen en verdraaiden en vrij van aantastingen door insectenleven en veel andere oorzaken voor misvormingen van aardse bomen. Net als met de bloemen, zo ook met de bomen. Ze leven voor altijd zonder te vergaan, altijd bekleed met hun volledige bladerkroon in alle tinten groen en voor altijd leven uitstralend naar degenen die er dichterbij komen.

Het was mij opgevallen dat er onder de bomen niets van schaduw was te zien zoals we dat in het algemeen noemen en toch leek er geen enkele stralende zon. Het leek alsof er een lichtstraling was die tot in ieder hoekje doordrong zonder dat er ook maar een idee van fletsheid was. Mijn vriend vertelde me dat al het licht direct afkomstig was van de Gever van al het licht en dat dit licht Goddelijk leven zelf was en dat het de hele geestelijke wereld er in baadde en verlichtte waar zij leefden die ogen hadden om spiritueel mee te kunnen zien.

Het viel me ook op, dat een aangename warmte iedere centimeter ruimte doordrong, een even gelijkmatige als voortdurende warmte. De lucht had een stilheid, terwijl er toch zacht geurende briesjes waren—de zuiverste zefiers—die op geen enkele manier de heerlijke mildheid van de temperatuur veranderden.

En laat me hier tot diegenen zeggen, die niet veel geven om “geuren” van wat voor soort ook: Wees niet teleurgesteld als je deze woorden leest en voel dat het nooit hemels kon zijn als er ook maar iets was waar je niet van houdt. Ik zou zeggen, wacht tot je zelf getuige bent van deze dingen en ik weet zeker dat je er dan anders over zult denken.

Ik ben op al deze dingen op een tamelijk gedetailleerde manier ingegaan, omdat ik er zeker van ben dat er zoveel mensen zijn die zich dat afvragen.

Het viel mij op dat er nergens tekenen waren van muren of heggen en schuttingen; inderdaad, niets zover als ik kon kijken, om te markeren waar mijn tuin begon of eindigde. Mij werd verteld dat zulke dingen als grenzen niet nodig waren, omdat iedereen instinctief en zonder enige twijfel wist waar zijn eigen tuin eindigde. Er werd daarom nooit inbreuk gemaakt op iemand anders zijn gronden, hoewel die allemaal open waren voor eenieder die ze wilde doorkruisen of er wilde verblijven. Ik was van harte welkom om te gaan waar ik wilde zonder vrees de privacy van iemand anders binnen te dringen. Mij werd verteld dat ik ervan uit kon gaan dat dit hier de regel was en dat ik ook geen andere gevoelens moest hebben met betrekking tot anderen die in mijn tuin zouden wandelen. Ik beschreef mijn gevoelens van dat moment precies, omdat ik nadrukkelijk wilde dat iedereen die dat wilde de tuin in zou komen en zou genieten van al

het moois. Ik had persoonlijk geen idee over eigendom, hoewel ik wist dat het van mij was om “te hebben en te houden”. En dat is precies het geval met alles hier—tegelijk eigendom en gezamenlijkheid.

Bij het zien van de prachtige staat van onderhoud en zorg waarmee de tuin was onderhouden, vroeg ik mijn vriend welk genie hier zo toegewijd en met zulke prachtige resultaten voor zorgde. Voordat hij mijn vraag beantwoordde stelde hij voor, aangezien ik zo kort geleden in het geestenrijk arriveerde, dat het hem goed leek om wat uit te rusten, of dat ik mijzelf op zijn minst niet teveel zou inspannen met sight-seeing. Hij stelde daarom voor, dat we een plezierige plek zouden opzoeken—hij zei dat in vergelijkende zin, omdat alles overal meer dan *plezierig* was—waar we konden gaan zitten en dat hij dan een paar van de vele bijzonderheden zou toelichten die zich aan mij hadden voorgedaan in de korte tijd nadat ik overgegaan.

En zo wandelden we verder totdat we zo’n “plezierige” plek vonden onder de takken van een schitterende boom, vanwaar we uitzicht hadden op een groot gebied van het open veld, waarvan het rijke groen voor ons golfde en zich ver uitstreckte tot in de verte. Het hele uitzicht baadde in glorieuze hemelse zonneschijn en ik kon vele schilderachtig gelegen huizen van verschillende typen zien, zoals mijn eigen tussen bomen en tuinen. We gingen zitten op de zachte grasmat en ik strekte me luxueus uit met een gevoel alsof ik op een bed van het fijnste dons lag. Mijn vriend vroeg me of ik moe was. Ik had geen gewoon gevoel van aardse vermoeidheid, maar voelde toch dat een beetje lichamelijke ontspanning goed zou zijn. Hij vertelde me dat mijn laatste ziekte de oorzaak was van zo’n wens en dat ik naar een toestand van volledige slaap kon gaan als ik dat wilde. Op dat moment voelde ik daar echter geen grote behoefte aan en vertelde hem, dat ik op dit moment hem liever hoorde praten. En zo begon hij.

“Wat een mens zaait,” zei hij, “zal hij oogsten.” Die paar woorden beschrijven precies het grote eeuwige proces waardoor alles wat je hier voor je ziet, in feite tot stand is gekomen. Alle bomen, de bloemen, de bossen, de huizen die ook de gelukkige verblijven zijn van gelukkige mensen—alles is het zichtbare resultaat van “wat een mens zaait.” Dit land waarin jij en ik nu leven is het land van de grote oogst, van de zaden die op aarde geplant zijn. Allen die hier leven hebben voor zichzelf de precieze verblijfplaats verdiend waar ze door hun daden op de aarde terecht zijn gekomen.”

Ik begon al veel dingen in te zien, waarvan de belangrijkste en wat me ook het diepste raakte, namelijk de totaal verkeerde opvattingen van religie met betrekking tot het geestenrijk. Juist het feit dat ik hier lag waar ik nu was, kwam neer op een complete weerlegging van zoveel wat ik had onderwezen en hoog gehouden had tijdens mijn priesterlijke leven op aarde. Ik zag hele boeken met orthodoxe leringen, belijdenissen en doctrines wegsmelten, omdat ze er niet toe deden, omdat ze niet waar zijn en omdat ze op geen enkele manier van toepassing zijn op de eeuwige wereld van de geest en van de grote Schepper en Onderhouder ervan. Ik kon nu helder inzien wat ik voorheen, zij het vaag, had gezien, dat de orthodoxie mensenwerk is, maar dat het universum God-gegeven is.

Mijn vriend ging door met me te vertellen dat ik moest kennismaken met het leven in de huizen die we van waar we lagen konden zien, alle soorten en omstandigheden van mensen; mensen wier religieuze opvattingen toen ze op aarde waren net zo gevarieerd waren. Maar een van de belangrijke feiten van het leven als geest is dat zielen exact hetzelfde zijn op het moment na het overgaan naar het leven als geest als hoe ze het ogenblik daarvoor waren. Sterfbed berouw heeft geen zin, aangezien dat merendeels uit angst geboren lafheid is voor wat er komen gaat—een angst voor de theologisch-geconstrueerde eeuwige hel die zo’n nuttig wapen is in het kerkelijke wapentuig en een die misschien meer lijden in zijn tijd heeft veroorzaakt dan veel andere onjuiste doctrines. Credo’s maken daarom geen deel uit van de geesten wereld, maar omdat mensen al hun eigenschappen meenemen naar de geestenwereld, gaan de hartstochtelijke aanhangers van wat voor religieuze groep dan ook door met het praktiseren van hun religie in het geestenrijk tot de tijd dat hun denken geestelijk verlicht wordt. We hebben hier, naar wat mijn vriend me vertelde—ik hem ze daarna zelf gezien—hele gemeenschappen die hun oude aardse religie nog onderhouden. Die afgoderij en vooroordelen in termen van religie zijn hier allemaal. Zij doen niemand kwaad, anders dan zichzelf, aangezien zulke zaken aan henzelf zijn toevertrouwd. Er bestaat hier niet zoiets als het bekeren van mensen!

Waar dat dan zo is, veronderstelde dit dat onze eigen religie hier geheel vertegenwoordigd was. En inderdaad, dat was zo! Dezelfde ceremonieën, hetzelfde ritueel, dezelfde oude geloofsopvattingen, allen worden voortgezet met dezelfde misplaatste ijver—in kerken die voor dat doel zijn opgericht. De leden van die gemeenschappen weten dat zij overgegaan zijn en zij denken dat het voortzetten van hun met mensenhanden gemaakte vormen van verering onderdeel uitmaakt van hun hemelse beloning. Zij zullen dus doorgaan tot het moment van een geestelijk ontwaken plaats vindt. Op deze zielen wordt nooit druk uitgeoefend; hun mentale opstanding moet van binnenuit henzelf komen. Wanneer dat komt zullen zij voor de eerste keer de werkelijke betekenis van vrijheid proeven.

Mijn vriend beloofde me, dat als ik dat wilde, we later een paar van die religieuze groepen konden bezoeken, maar aangezien er ruimschoots tijd was stelde hij voor, dat het beter zou zijn om eerst te wennen aan het nieuwe leven. Tot dan toe had hij mijn vraag wie de vriendelijke ziel was die mijn tuin zo

goed verzorgde, onbeantwoord gelaten, maar hij las mijn onuitgesproken gedachte en pakte die zaak zelf op.

Zowel het huis als de tuin, vertelde hij me, waren de oogst die ik voor mijzelf had verdiend tijdens mijn aardse leven. Doordat ik het recht om ze te bezitten had verdiend, had ik ze gebouwd met de hulp van genereuze zielen die hun leven in de geestenwereld besteden aan zulk gedrag van vriendelijkheid en diensten voor anderen. Dat was niet alleen hun werk, maar het was tegelijkertijd hun plezier. Dit werk wordt regelmatig opgepakt en uitgevoerd door diegenen, die op aarde ook expert waren in zulke dingen en die er ook een liefde voor hadden. Hier kunnen ze met hun beroep doorgaan onder omstandigheden die alleen de geestenwereld kan verschaffen. Zulke taken brengen hun eigen geestelijke beloning met zich mee, hoewel de gedachte aan beloning nooit opkomt in de gedachten van degenen die ze uitvoeren. De wens om anderen van dienst te zijn staat altijd veruit voorop.

De man die had geholpen om deze prachtige tuin tot stand te brengen hield al van tuinen op aarde en, zoals ik ook zelf kon zien, was hij ook een expert. Maar zodra de tuin eenmaal was gecreëerd, was daar niet het onophoudelijke zware werk dat met grote tuinen op aarde noodzakelijk is voor het in stand houden ervan. Het is de voortdurende aftakeling, de stress van storm en wind en de verscheidene andere oorzaken die op aarde dat werk met zich brengen. Hier is geen verval en alles wat groeit doet dat onder dezelfde omstandigheden als wij bestaan. Mij werd verteld dat de tuin praktisch geen aandacht nodig had, zoals we dat meestal verstaan onder die term en dat onze vriend de tuinman hem nog zou willen blijven verzorgen als ik dat wilde. Meer dan dat ik dat alleen maar op prijs zou stellen sprak ik de hoop uit dat hij dat in ieder geval zou doen. Ik sprak mijn grote dank uit voor dit fantastische werk en hoopte dat ik hem ooit zou kunnen ontmoeten en mijn grote waardering en dank zou kunnen overbrengen. Mijn vriend legde uit dat zoiets heel eenvoudig was en dat de reden dat ik hem nog niet ontmoet had alleen was gelegen in het feit van mijn heel recente komst en hij zichzelf niet had willen opdringen voordat ik mijzelf helemaal op mijn gemak voelde.

Mijn gedachten keerden weer terug naar mijn beroep op aarde, het verzorgen van de dagelijkse dienst en alle andere verplichtingen van een geestelijke van de Kerk. Aangezien zo'n bezigheid wat mij betreft nu nodeloos was, vroeg ik mij af wat de nabije toekomst voor mij in petto had. Ik werd er opnieuw aan herinnerd dat er ruimschoots tijd was om na te denken over dat onderwerp en mijn vriend stelde voor dat ik eerst wat zou uitrusten en dan samen met hem wat verkenningstochten zou maken—er was zoveel te zien en zoveel dat ik meer dan verbazingwekkend zou vinden. Er waren ook vele vrienden die wachtten om me weer te ontmoeten na onze lange scheiding. Hij bedwong mijn gretigheid met te zeggen dat ik eerst moest rusten en wat was daar een betere plaats voor dan mijn eigen huis?

Ik volgde zijn advies daarvoor op en we gingen naar het huis.

III. EERSTE ERVARINGEN

Ik noemde al, dat toen ik voor het eerst werd geïntroduceerd in mijn geestelijk huis het mij opviel dat het er hetzelfde uitzag als mijn aardse huis, maar met een verschil. Toen ik de deur binnenkwam zag ik meteen de verschillende veranderingen die waren aangebracht. Die veranderingen hadden meestal betrekking op de structuur en waren precies als die welke ik altijd al had willen laten uitvoeren aan mijn aardse huis, maar die ik om architecturale en andere redenen nooit in staat geweest was te laten uitvoeren. Hier kwamen aardse behoeften niet voor, zodat ik mijn geestelijk huis in algemene zin exact vond zoals ik altijd had gewild dat het zou zijn. De essentiële onmisbare benodigdheden voor een aardse woning waren hier natuurlijk geheel overbodig, zoals de zeer aardse zaak om het lichaam van voedsel te moeten voorzien. Dat is één soort verschil. En er zijn makkelijk genoeg nog meer net zulke andere te bedenken.

Toen we de verschillende kamers samen doorgingen kon ik veel voorbeelden zien van de bedachtzaamheid en voorkomendheid van degenen die me zo energiek hadden geholpen om mijn oude huis in zijn nieuwe omgeving te reconstrueren. Terwijl ik binnen de muren ervan stond was ik me geheel bewust van het permanente van de nieuwe situatie vergeleken met wat ik achter mij had gelaten. Maar het was een permanentie waarvan ik wist dat ik die kon beëindigen; permanent alleen zolang als ik dat wenste. Het was meer dan alleen een huis; het was een spiritueel toevluchtsoord, een vredig onderkomen, waar de gebruikelijke huishoudelijke bekommernissen en verantwoordelijkheden geheel afwezig waren.

Het meubilair erin bestond grotendeels uit wat ik voor het aardse origineel had aangeschaft, niet omdat dat bijzonder mooi was, maar omdat ik dat nuttig en aangenaam had gevonden en goed geschikt voor mijn beperkte behoeften. De meeste van de kleine voorwerpen en versiering zag ik op hun gebruikelijke plaatsen en alles bij elkaar had het hele huis het onmiskenbare toonbeeld van gebruik. Ik was werkelijk “thuisgekomen”.

In de kamer die vroeger mijn studeerkamer was vielen mij enkele goedgevulde boekenplanken op. Aanvankelijk was ik tamelijk verrast om zulke dingen te zien, maar bij nader inzien kon ik geen reden bedenken, als zo'n huis als dit met alle verschillende bijkomende zaken überhaupt kon bestaan, waarom boeken dan niet ook hun plaats in het geheel zouden hebben. Ik was geïnteresseerd om het soort boeken te zien en bekeek ze van dichterbij. Ik vond mijn eigen werken er opvallend tussen staan. Terwijl ik ervoor stond was de reden, de werkelijke reden dat ze hier stonden, mij duidelijk. Veel van deze boeken bevatten verhalen zoals ik die vroeger verteld had, waarbij ik had verteld over mijn eigen paranormale ervaringen nadat ik die de noodzakelijke religieuze draai had gegeven. Eén boek in het bijzonder leek naar mijn idee meer dan de anderen naar voren te komen en ik werd me er heel bewust van dat ik nu wenste dat nooit geschreven te hebben. Het was een verdraaid verhaal, waarin de feiten zoals ik die werkelijk had gekend, een oneerlijke behandeling hadden gekregen en waar de waarheid onder druk was komen te staan. Ik voelde me erg berouwvol en had voor de eerste keer spijt sinds ik in dit land kwam. Geen spijt die ik uiteindelijk kreeg, nadat ik in het geestenrijk was gearriveerd, maar bedroefdheid dat ik, met de waarheid voor ogen, die willens en wetens opzij had gezet om in plaats daarvan onwaarheid en een verkeerde voorstelling van zaken had gegeven. Want ik wist dat zolang mijn naam nog bekend was, dat wil zeggen zolang die nog enige commerciële waarde had, dat boek nog gereproduceerd, gecirculeerd en gelezen zou blijven— en gezien zou worden als absolute waarheid. Ik verkeerde in de onplezierige wetenschap, dat ik nooit zou kunnen *vernietigen* wat ik zo had gedaan.

Er was geen enkel moment enig gevoel van veroordeling hierover. Integendeel, ik voelde een duidelijke atmosfeer van intense sympathie. Waar dat vandaan kwam weet ik niet, maar het was niettemin werkelijk en concreet. Ik draaide me om naar mijn vriend die tijdens mijn inspectie en ontdekking discreet en begrijpend op enige afstand opzij had gestaan en vroeg zijn hulp. En die kwam meteen. Hij legde me toen uit dat hij precies wist wat mij dwars zat met betrekking tot dit boek, maar dat het hem niet mogelijk was daar enige verwijzing naar te maken voordat ik die ontdekking voor mijzelf had gedaan. Maar nu ik dat had gedaan en vervolgens mijn vraag om hulp deed was hij onmiddellijk in staat om me te helpen.

Mijn eerste vraag aan hem was hoe ik die zaak zou kunnen rechtzetten. Hij vertelde me, dat er verschillende manieren waren om dat te doen, sommige moeilijker—maar effectiever—dan andere. Ik stelde voor, dat ik misschien terug zou kunnen gaan naar de aarde en anderen te vertellen over mijn nieuwe leven en de waarheid met betrekking tot communicatie tussen de twee werelden. Vele, vele mensen, zei hij, hadden dat geprobeerd, en deden dat nog steeds, en hoeveel werden er geloofd? Dacht ik dat ik meer geluk zou hebben? Zeker niemand van degenen die mijn boeken lazen zou ik ooit weten te bereiken om wat voor communicatie dan ook met mij te hebben. En realiseerde ik me ook wel, dat als ik mijzelf zou

voorstellen aan zulke mensen, dat ze mij meteen een “duivel” zouden noemen, zo niet de echte Prins der Duisternis in eigen persoon!

“Laat me,” ging hij verder, “een paar overwegingen voorleggen met betrekking tot dit onderwerp van communicatie met de aardse wereld. Je weet heel goed dat zoiets mogelijk is, maar heb je enig idee van de moeilijkheden die daarmee samenhangen?”

“Laten we eens aannemen dat je de middelen gevonden hebt om te communiceren. Het eerste ding wat je dan zult moeten doen is zorgen voor heldere en geloofwaardige identificatie van jezelf. Het is erg waarschijnlijk dat er bij je eerste verklaring wie je bent al twijfel zal ontstaan om je naam te accepteren eenvoudigweg omdat die vooral gewicht had toen je geïncarneerd was. Hoe belangrijk of beroemd we ook kunnen zijn op aarde, zo snel als we overgegaan zijn naar het geestenrijk wordt er naar ons verwezen in de verleden tijd! Wat voor werken van literaire aard we dan ook achter ons mogen laten die zijn dan van veel groter belang dan hun schrijvers, aangezien we voor de aardse wereld “dood” zijn. Voor de aarde is de levende stem weg. En hoewel we nog steeds heel levend zijn—zowel voor onszelf als voor anderen hier—voor de mensen op aarde zijn we herinneringen geworden, soms permanent, vaker dan helemaal niet herinneringen die snel vervagen en slechts namen achterlaten. We weten bovendien dat we veel meer levend zijn dan we voorheen ooit zijn geweest; de meerderheid van de mensen op aarde zal er echter vanuit gaan dat we zo “dood” als een pier zijn!

“Je zult dan *gesommeerd* worden een identificatie af te geven. Dat is heel redelijk in zulke omstandigheden, vooropgesteld dat het niet overtrokken wordt, zoals vaak het geval is. Wat dan na het voldoen aan die voorwaarde? Je zult laten weten dat je nog bij leven en welzijn bent. Als de mensen met wie je communiceert niet zomaar nieuwsgierigen zijn zal er niet getwijfeld worden aan je mededeling. Maar als je zulk nieuws in het algemeen via de gebruikelijke kanalen naar de wereld wilt sturen zullen zij die geloven dat jij het werkelijk bent die gesproken heeft, juist diegenen zijn die al bekend zijn met communicatie met de geesten wereld of dat al praktiseren. En verder, wie zal er geloven dat jij het bent? Niemand—vast niemand van je vroegere lezers. Die zullen zeggen, dat *jij* het niet kunt zijn, maar dat het een “duivel” is die zich als jou voordoeft. Anderen zullen er waarschijnlijk helemaal geen aandacht aan schenken. Er zal er natuurlijk een aantal zijn dat meent dat je, omdat je nadat je overgegaan bent naar de geestelijke wereld, begiftigd bent met de diepste wijsheid en dat alles wat je zegt onfeilbaar is. Zo zie je een paar van de moeilijkheden waar je mee geconfronteerd zult worden in deze simpele kwestie om de waarheid te vertellen aan diegenen die nog in de duisternis van de aardse wereld zitten.”

Die voorspelling van mijn vriend maakte me erg mistroostig, maar ik besefte me die grote moeilijkheden wel en voelde me gedwongen om het project voorlopig los te laten. We zouden anderen, wijzer dan wijzelf, kunnen raadplegen en misschien zouden die een manier kunnen aangeven waarop ik mijn wensen zou kunnen uitvoeren. Mogelijk zou ik merken dat met verloop van tijd—aards gesproken—mijn wensen zouden veranderen. Het was niet nodig me er verdrietig over te voelen. Er was veel dat ik kon zien en doen en waar ik veel ervaring mee zou kunnen opdoen die van onschatbare waarde voor me zou zijn als ik uiteindelijk toch zou besluiten om mijn bedoelingen te proberen uit te voeren. Zijn beste advies was, dat ik eerst eens goed zou uitrusten, waarbij hij mij alleen zou laten. Wanneer ik, als ik flink was uitgerust, mijn gedachten naar hem zou sturen, zou hij die ontvangen en meteen naar mij terugkomen. Dus toen ik het mijzelf “gemakkelijk” maakte op een rustbank, verzonk ik in een heerlijke toestand van half-slaap, waarin ik mij volledig bewust was van mijn omgeving en tegelijkertijd kon ik het instromen van nieuwe energie voelen, die mijn hele wezen doortrok. Ik kon mezelf als het ware lichter voelen worden met het voor altijd wegdrijven van de laatste sporen van de oude aardse condities.

Hoe lang ik in die plezierige toestand bleef weet ik niet, maar uiteindelijk viel ik in een lichte sluimering, waaruit ik wakker werd in zo’n gezonde toestand die in de wereld van de geest *perfect* is. Ik herinnerde me meteen het voorstel van mijn vriend en stuurde mijn gedachten naar hem. Binnen enkele seconden wandelde hij binnen door de deur. Zijn respons was zo verbazingwekkend snel dat mijn verrassing hem in vrolijk lachen deed uitbarsten. Hij legde uit dat het in werkelijkheid heel simpel was. De geesten wereld is een wereld van gedachten; denken is handelen en gedachten zijn ogenblikkelijk. Als we onszelf op een bepaalde plek denken zullen we ons met de snelheid van die gedachte voortplanten en dat is bijna zo ogenblikkelijk als maar mogelijk is je voor te stellen. Ik zou merken dat het de gebruikelijke manier van voortbewegen was en dat ik spoedig in staat zou zijn die ook te gebruiken.

Mijn vriend bespeurde meteen een verandering in mij en hij feliciteerde me met het herkrijgen van mijn volledige krachten. Het is onmogelijk om dat uitstekende gevoel van hoogste vitaliteit en welbevinden, ook maar in geringe mate over te brengen. Wanneer we op aarde leven worden we voortdurend herinnerd aan onze fysieke lichamen op een verscheidenheid aan manieren—door koude of hitte, door ongemak, door vermoeidheid, door lichte ziekten en op ontelbare andere manieren. Hier werken we zonder zulke beperkingen. Daar bedoel ik niet mee, dat we alleen zulke belastingen niet meer voelen, ongevoelig voor alle externe omstandigheden, maar dat onze waarnemingen uit het denken komen en dat

het geestelijk lichaam niet vatbaar is voor iets destructiefs. We voelen door onze gedachten, niet via wat voor fysieke organen of gevoelens dan ook en onze gedachten zijn de directe respons van denken. Als we kou voelen onder bepaalde omstandigheden ondergaan we dat gevoel met ons denken en onze geestelijke lichamen lijden op geen enkele manier. We worden er nooit voortdurend aan herinnerd. In de sfeer waarover ik nu spreek is alles exact afgestemd op de bewoners ervan—de temperatuur ervan, haar landschap, haar vele woningen, het water van de rivieren en stromen en, het allerbelangrijkste, de bewoners onderling. Daarom is er niets wat mogelijk ongeluk, onplezierigheid of onaangenaamheid kan scheppen. We kunnen onze lichamen volledig vergeten en onze gedachten vrijuit laten gaan en door onze gedachten kunnen we van de duizenden verrukkingen genieten, die diezelfde gedachten hebben helpen opbouwen.

Soms kunnen we ons weleens wat droevig voelen—en soms moeten we ook lachen—om diegenen nog op aarde die, onze beschrijvingen van de geestelijke landen belachelijk maken, minachten en erover schamperen. Wat weten die arme geesten? Niets! En wat kunnen diezelfde geesten in de plaats stellen van de werkelijkheid van de geestelijke wereld? Zij weten het niet. Zij zouden ons prachtige open veld, onze bloemen en bomen, onze rivieren en meren, onze huizen, onze vrienden, ons werk en onze genoegens en recreatie van ons weg willen nemen. En er wat voor in de plaats stellen? Wat voor concept zouden dergelijke botte wezens kunnen hebben over een geestelijke wereld? Geen enkel door hun eigen stompzinnige aannames. Ze zouden ons veranderen in geestverschijningen zonder materie, zonder intelligentie en slechts overlevend als in een of andere schimmige, schaduwachtige, wazige staat, zonder alles wat menselijk is. In mijn perfecte gezondheid en overvloedige vitaliteit en levend temidden van alle schoonheid in deze wereld van echte realiteit—waarvan ik tot nu toe nog slechts een *hint* heb gegeven—ben ik geweldig onder de indruk hoe groot de onwetendheid is van bepaalde wezens op aarde.

Naar mijn gevoel was de tijd gekomen, dat ik iets zou willen zien van dit prachtige land en dus gingen we, samen met mijn vriend, op stap in wat voor mij een ontdekkingsreis was. Diegenen van jullie die op aarde gereisd hebben om nieuwe landen te bekijken zullen begrijpen hoe ik mij bij het begin daarvan voelde.

Om een ruimer uitzicht te hebben wandelden we naar een hogere plek, waar zich een helder panorama ontrolde voor onze blikken. Voor ons strekten de open velden zich uit in een schijnbaar oneindig uitzicht. In een andere richting kon ik helder waarnemen wat alle trekken had van een stad met statige gebouwen, want je moet bedenken dat alle mensen hier geen uniforme smaken hebben en dat net als op aarde velen een voorkeur hebben voor de stad boven het platteland en vice versa, terwijl sommige anderen weer van beide houden. Ik was erg geïnteresseerd om te zien wat een geestelijke stad zou kunnen zijn. Het leek makkelijk genoeg om het land hier te zien, maar steden leken zo wezenlijk het werk van mensen in een materiële wereld te belichamen. Anderzijds kon ik me geen logische reden voorstellen waarom de geestelijke wereld niet ook steden zou bouwen. Mijn begeleider was zozeer geamuseerd door mijn enthousiasme wat, zo zei hij, op dat van een schooljongen leek. Dat maakte hij overigens niet voor de eerste keer mee; de meeste mensen hebben dat op dezelfde manier als zij voor het eerst arriveren! En het biedt onze vrienden het nooit aflatende genoegens om ons rond te leiden.

Ik kon in de verte een kerk zien, die volgens de gebruikelijke trekken gebouwd was en stelde voor om die kant op te gaan daarbij andere dingen op de weg erheen meenemend. En zo gingen we op weg.

We volgden een pad, dat voor een gedeelte langs een beek leidde, waarvan het heldere water schitterde in het licht van de hemelse zon. Terwijl het water zijn weg volgde liet het vele muzikale tonen horen die voortdurend veranderden en een melodie weefden van de zoetgevooidsde geluiden. We gingen naar de kant zodat ik het van dichtbij kon bekijken. Het leek bijna vloeibaar kristal en wanneer het licht erop viel flonkerde het in alle kleuren van de regenboog. Ik liet een beetje water over mijn hand lopen in de verwachting dat het, zoals het er uitzag, ijskoud zou zijn. Tot mijn grote verbazing was het echter heerlijk warm! Maar nog meer dan dat had het een elektriserend effect, dat zich vanaf mijn hand door mijn hele arm naar boven bewoog. Het was een heel verkwikkende sensatie en ik vroeg me af hoe het zou zijn als je je er helemaal in zou baden. Mijn vriend zei dat ik mezelf dan zou voelen alsof ik geladen werd met energie, maar er was geen diep genoeg water om mezelf helemaal in onder te dompelen. Ik zou die mogelijkheid om van een bad te genieten wel krijgen, zodra we bij een groter water zouden komen. Toen ik mijn hand terugtrok uit de beek merkte ik dat het water in er in flonkerende druppels vanaf liep en mijn hand helemaal droog liet!

We wandelden weer verder en mijn vriend zei dat hij mij iemand wilde laten bezoeken die in een huis woonde dat we nu naderden. We liepen door enkele artistiek aangelegde tuinen, staken een goed onderhouden grasveld over en kwamen bij een man die aan de rand van een grote boomgaard zat. Toen we dichtbij kwamen ging hij staan om ons te begroeten. Mijn vriend en hij begroetten elkaar uiterst vertrouwd en ik werd geïntroduceerd als een nieuwkomer. Mij werd uitgelegd, dat deze heer zich beroemde op het fruit in zijn boomgaard en ik werd uitgenodigd om daar wat voorbeelden van te nemen. De

eigenaar van dit plezierige afgelegen verblijf leek een man van middelbare leeftijd zover ik in kon schatten, hoewel hij ook veel ouder kon zijn dan hij er op het eerste gezicht uitzag. Ik heb sindsdien geleerd dat het proberen te schatten van de leeftijd van mensen een moeilijke en bijna gevaarlijke klus is! Want je moet namelijk weten dat —om een klein zijsprongetje te maken—de regel is dat, naarmate we geestelijk vooruitgaan, we het leeftijdsuiterlijk als op aarde van ons afschudden. We verliezen de rimpels die leeftijd en wereldse zorgen hebben achtergelaten op ons uiterlijk, samen met andere uitingen van het verstrijken van de jaren en we krijgen een jonger uiterlijk, terwijl we ouder worden wat betreft kennis en wijsheid en spiritualiteit. Ik suggereer niet dat we een extreem jeugdig uiterlijk krijgen, noch dat we uiterlijke trekken van persoonlijkheid verliezen. Als dat zou gebeuren zou dat ons allemaal een dodelijke uniformiteit geven, maar we keren in werkelijkheid terug—of gaan vooruit, overeenkomstig onze leeftijd wanneer we geestelijk gaan naar wat we altijd hebben gekend als “het volle leven”.

Laat ik de draad weer oppakken. Onze gastheer leidde ons rond in de boomgaard, waar ik veel bomen zag in opperste staat van cultivering en in volle bloei met fruit. Hij keek me een ogenblik aan en nam ons toen mee naar een schitterende boom die er erg op een pruimenboom leek. Het fruit was perfect van vorm met een diepe rijke kleur en hing in grote trossen. Onze gastheer plukte er enkele en reikte ons die aan erbij zeggend dat die ons beiden goed zouden doen. Het fruit voelde tamelijk koel aan en het was opmerkelijk zwaar gelet op de grootte. De smaak was uitstekend, het vruchtvlees was zacht zonder lastig of onplezierig te zijn om vast te houden en er kwam een hoeveelheid nectar-achtig sap uit. Mijn twee vrienden keken aandachtig naar mij bij het eten van de pruimen met een uitdrukking op hun gezicht van vrolijke verwachting. Terwijl het sap van het fruit eruit stroomde, verwachtte ik er een hoop van te morsen op mijn kleren. Hoewel het sap op mij naar beneden droop kon ik daar tot mijn verbazing bij goed bekijken geen sporen van vinden! Mijn vrienden lachten uitbundig om mijn verbazing en ik vond die grap wel erg leuk, maar ik begreep er niets van. Zij haastten zich om mij uit te leggen dat, doordat ik nu in een niet aan te tasten wereld verkeerde, alles wat “ongewenst” is onmiddellijk terugkeert naar zijn eigen staat. Het fruitsap dat ik dacht op mijzelf gemorst te hebben was teruggedaan naar de boom waar het fruit van was geplukt.

Onze gastheer vertelde me dat het bepaalde type pruim dat ik zojuist had gegeten er een was dat hij altijd aanbeval aan mensen die net in de geest waren aangekomen. Het helpt de geest te herstellen, speciaal als het overgaan veroorzaakt is door ziektes. Hij had echter gezien, dat ik geen trekken vertoonde een lange ziekte te hebben gehad en hij begreep dat mijn overgang tamelijk plotseling was geweest—wat helemaal klopte. Ik was maar kort ziekte geweest. De verschillende soorten fruit, die er groeiden waren niet alleen goed voor degenen die enige vorm van behandeling nodig hadden na hun fysieke dood, maar iedereen genoot ervan vanwege het stimulerende effect. Hij hoopte dat, als ik zelf geen fruitbomen had—of zelfs als ik die had!—ik zo vaak langs zou komen als ik wilde en mezelf zou helpen. “Het goede fruit seizoen is er altijd,” voegde hij er zeer geamuseerd aan toe, “en zal je nooit bomen laten treffen zonder voldoende vruchten er aan.” In antwoord op mijn vraag hoe ze groeien, zei hij dat zoals bij zoveel andere vragen in dit land, dat antwoord alleen mogelijk was voor diegenen uit de hogere sferen en zelfs als dat antwoord ons al verteld zou worden het meer dan waarschijnlijk zou zijn dat we het niet zouden begrijpen totdat we zelf in die sferen zouden gaan verblijven. We zijn heel tevreden, zei hij eigenlijk, om zoveel dingen te kunnen nemen voor wat ze zijn, zonder te vragen hoe het werkt en we weten dat die dingen een nooit-falend aanbod bieden omdat ze van een onfeilbare Bron komen. Het is niet echt nodig om in zulke zaken te graven en de meesten van ons zijn tevreden om ervan te genieten met welgemeende dankbaarheid. Wat betreft het feitelijke aanbod van fruit zei onze gastheer dat het enige wat hij wist was dat als hij zijn fruit plukte er ander fruit voor in de plaats kwam. Het was nooit overrijp omdat het perfect fruit was en, zoals wijzelf, onvergankelijk. Hij nodigde ons uit door de boomgaard te lopen waar ik alle soorten bij mensen bekende vruchten zag en ook veel die alleen in de geest bekend waren. Ik proefde een paar van de laatstgenoemde, maar het is onmogelijk om een indruk te geven van de heerlijke smaak ervan omdat er geen mij bekend aards fruit is waarmee ik het kan vergelijken. We kunnen van zoiets altijd alleen een indruk van onze gevoelens geven door vergelijking met iets dat we al hebben ervaren. Als we zo’n ervaring niet eerder hebben gehad dan zijn we totaal niet in staat om wat voor nieuw gevoel dan ook door te geven en dat is nergens meer van toepassing dan bij de gevoelens van smaak.

Mijn vriend legde uit aan onze geniale gastheer, dat hij mij rond leidde om me het land van mijn nieuwe leven te laten zien en de laatste gaf ons vele goede wensen mee om snel weer op weg te gaan. Hij herhaalde zijn uitnodiging om hem nog weer te bezoeken wanneer ik maar wilde en zelfs als hij er niet was als ik ooit kwam, dat ik mijzelf moest helpen aan het fruit waar ik trek in had. Hij zei dat ik dan zou merken dat de fruitbomen het gastheerschap even goed—of zelfs beter—zouden waarnemen als hij kon! En zo zetten we onze tocht voort met verdere uitingen van dank en genegenheid.

We keerden terug naar ons eerdere pad langs de beek en vervolgden onze weg in de richting van de kerk. Nadat we een stukje verder waren zag ik dat de beek breder werd tot hij zich verbreedde tot de omvang van een meer van middelmatige grootte. We zagen veel groepen gelukkige mensen aan de rand

van het water, van wie sommigen aan het baden waren. Het meer werd begrensd door een omgording met bomen en er waren in overvloed bloemen zo gearrangeerd dat, hoewel een zekere orde te zien was er geen teken was van duidelijk eigenaarschap. Zij waren van iedereen en ik zag in het bijzonder dat niemand ze wilde plukken of opgraven of op een andere manier verstoren. Er waren een of twee mensen te zien met beide handen rond enkele bloemen bijna alsof ze die wilden strelen, een handeling die mij zo ongewoon voorkwam dat ik mijn vriend daarover om opheldering vroeg. Hij antwoordde door me naar een jong meisje te brengen dat op die manier nieuwsgierig bezig was. Ik was enigszins beschroomd om haar niet te storen, maar werd verteld “wacht maar af.” Mijn vriend boog zich ook naast haar en zij draaide haar hoofd om en verwelkomde hem met enkele woorden en een glimlach. Ik maakte daaruit op dat zij oude vrienden waren, maar dat was niet het geval. In feite, zo zei hij me later, had hij haar nog nooit eerder gezien en hij legde uit dat we hier in de geest geen formele introducties nodig hebben; we zijn één grote groep wat betreft gewone sociale omgang met elkaar. Nadat we hier enige tijd zijn en vertrouwd geraakt zijn met onze nieuwe omgeving en manier van leven, vinden we dat we nooit storen aangezien we direct de gedachten kunnen lezen van iemand die een tijdje op zichzelf wil zijn. En wanneer we mensen buiten in de open lucht—in een tuin of op het platteland—zien zijn we altijd welkom om ze te benaderen en vriendelijk met ze te praten.

Deze jonge dame was net als ik een nieuwkomer en ze vertelde ons hoe een paar vrienden haar de manier hadden laten zien om van bloemen alles te zien wat bloemen zo overvloedig te geven hebben. Ik bukte naast haar neer en ze gaf me een praktische demonstratie van hoe je dat moest doen. Door je handen om de bloem te houden, zei ze, alsof je hem in een soort kom houdt, zou ik het magnetisme door mijn armen voelen gaan. Toen ik mijn handen naar een prachtige bloem bewoog merkte ik dat de bloem zich op zijn steel naar *mij* toe bewoog! Ik deed zoals me was gezegd en ik voelde ogenblikkelijk een stroom leven door mijn armen gaan waarbij een allerheerlijkst aroma werd uitgedemd door de bloem. Ze zei me de bloemen niet te plukken, omdat ze voor altijd groeiden; ze maakten deel uit van dit leven, net zoals wijzelf. Ik was haar erg dankbaar voor haar waarschuwing, want wat was er natuurlijker in de wereld dan bloemen te plukken die er al zo in overvloed waren. Het was niet helemaal hetzelfde als het geval was met het fruit leerde ik, omdat vruchten bedoeld waren om te consumeren. Maar de bloemen zelf waren decoratief en het afsnijden van bloemen bij het plukken stond gelijk aan kappen van de fruitbomen. Er bestonden echter bloemen, die juist groeiden met als doel om geplukt te worden, maar degenen waar we het hier over hadden, hadden het geven van gezondheid als hun belangrijkste functie. Ik vroeg onze jonge vriend of ze het goede fruit dat wij zojuist hadden geproefd al had geprobeerd en ze antwoordde dat ze dat al had gedaan.

Mijn vriend suggereerde om dichter naar het water te gaan en dat als de jongedame alleen was ze misschien met ons mee wilde gaan op onze excursies. Ze antwoordde dat niets haar meer plezier zou doen en dus gingen we alle drie verder naar het meer. Ik legde haar uit, dat mijn vriend een doorgewinterde bewoner was van deze landen en dat hij als mijn gids en adviseur fungeerde. Ze leek blij met ons gezelschap, niet dat ze alleen was, want zoiets bestaat niet in deze sfeer, maar ze had weinig vrienden op aarde gehad en had altijd tamelijk op zichzelf geleefd, hoewel ze wat dat betreft nooit onverschillig of onachtzaam was geweest voor de zorg en problemen van anderen. Bij het komen in de geest was ze zoveel vriendelijke zielen in net zo'n situatie als zijzelf tegengekomen en ze veronderstelde dat wij misschien in een soortgelijke situatie verkeerden. Ik vertelde haar in het kort een paar dingen over mijzelf, aangezien ik nog mijn aardse kleding aan had—dat wil zeggen, het tegendeel ervan!—zij kende me min of meer voor wat ik beroepsmatig was geweest. Doordat mijn vriend net zo gekleed was, zei ze lachend dat ze zich in veilige handen voelde!

Toen het me te binnen schoot wat er gezegd was over baden wist ik niet goed hoe dat onderwerp aan te snijden vanwege de noodzakelijke benodigdheden voor dat doel. Mijn vriend redde de situatie echter door er zelf mee aan te komen.

Alles wat we nodig hadden om van een bad te genieten was het benodigde water om in te baden! Het kon niet simpeler zijn. We hoefden alleen maar het water in te gaan zoals we waren. Of we konden zwemmen of niet was niet van belang. En ik moet zeggen, dat ik stomverbaasd was over dit vreemde afwijken van de gebruikelijke gang van zaken en ik aarzelde natuurlijk een beetje. Mijn vriend liep echter kalm het meer in tot hij volledig ondergedompeld was en wij tweeën volgden zijn voorbeeld.

Wat ik verwachtte dat er zou gebeuren kan ik niet zeggen. Op zijn minst verwachtte ik het gebruikelijke effect van water in soortgelijke omstandigheden op aarde. Mijn verrassing—en mijn opluchting—was dan ook groot toen ik ontdekte dat het water eerder aanvoelde als een warme mantel die om mij heen gegooid werd dan het binnendringen van vloeistof. Het magnetische effect van het water was net zo als bij de beek waar ik mijn hand in had gestoken, maar hier omhulde de verlevendigende kracht het hele lichaam, er nieuw leven in stromend. Het was heerlijk warm en uitbundig. Je kon er rechtop in staan, erop drijven en natuurlijk helemaal onder water zinken zonder het geringste ongemak of gevaar. Als ik er

even bij stilgestaan had zou ik hebben kunnen weten dat dit laatste onvermijdelijk het geval moest zijn. De geest is onvergankelijk. Maar afgezien van deze magnetische invloed was er een bijkomende zekerheid die van het water kwam en dat was de essentiële *vriendelijkheid* ervan als ik dat zo kan noemen. Het is niet makkelijk om enig idee van deze fundamentele geestelijke ervaring over te brengen. Er viel niet aan te twijfelen dat het water levend was. Het ademde zijn uitgesproken goedheid uit in het contact en verspreidde zijn hemelse uitwerking individueel op allen die er in kwamen. Zelf ervoer ik een spirituele verrukking en een vitale regeneratie in zo'n mate dat ik mijn aanvankelijke aarzeling en het feit dat ik helemaal gekleed was helemaal vergat. Dat laatste zag er nu als een heel natuurlijke situatie uit, wat nog versterkt werd bij het bekijken van mijn twee metgezellen. Mijn oude vriend was natuurlijk perfect gewend aan het water en onze nieuwe vriend leek zich al snel vertrouwd te hebben gemaakt aan nieuwe gebruiken.

Mijn gedachten werden verdere verstoring bespaard toen ik me herinnerde hoe het water van mijn hand afliep toen ik die uit de beek terugtrok en hem helemaal droog liet. Ik was er zo al op voorbereid wat er gebeurde toen we uit het meer kwamen. Toen ik uit het water kwam liep het water van mij af, waarbij mijn kleren net zo bleven als die ervoor waren. Het had het materiaal gewoon doordrongen zoals lucht of atmosfeer op aarde gedaan zou hebben, maar ik had geen enkel zichtbaar of tastbaar effect. Wij en onze kleren waren helemaal droog!

En nog iets anders over het water. Het was kristalhelder en het licht werd gereflecteerd in ieder rimpeltje en golfje in bijna verblindende stralende kleuren. Het was ongelofelijk zacht om aan te raken en de uitbundigheid ervan was van dezelfde aard als de atmosfeer, of beter, het ondersteunde alles wat er op of in was. Net zoals het hier onmogelijk is om per ongeluk te vallen zoals op aarde, zo is het onmogelijk om in het water te zinken. Al onze bewegingen gaan als directe respons op onze gedachten en we kunnen niet beschadigd worden of een ongeluk krijgen. Het is naar ik vrees behoorlijk moeilijk om een beschrijving te geven van een aantal van deze dingen zonder buiten het bereik van aards denken en ervaringen te komen. Er moet zoveel in eerste hand meegemaakt worden om een passend beeld te krijgen van de wonderen van deze landen.

Een korte wandeling bracht ons bij de kerk die ik in de verte gezien had en waarvan ik gezegd had die graag te willen bezoeken.

Het was een gebouw in Gotische stijl van middelbare grootte en het leek op de vertrouwde “kerk van een gemeente” op aarde. Hij stond in een aangename omgeving, die nog ruimer leek door de afwezigheid van een hek of muur om de kerkelijke grenzen aan te geven. Het oppervlak van de stenen, waaruit hij gebouwd was had de nieuwigheid en frisheid alsof hij net gebouwd was, maar in werkelijkheid bestond hij al vele jaren. De uiterlijke frisheid was gewoon in lijn met alle dingen hier—er is geen verval. Er is ook geen enkele rokerige atmosfeer die zwart worden en verkleuring veroorzaakt! Er was natuurlijk geen kerkhof bij. Zelfs hoewel sommige mensen hier zo fanatiek aan hun aardse religieuze voorliefdes en praktijken vasthouden is het nauwelijks voor te stellen dat zij bij het bouwen van een kerk, waarin ze die voortzetten, ook een geheel overbodige begraafplaats zouden maken!

Vlakbij de hoofdingang was er het gebruikelijke mededelingenbord, maar dat gaf alleen de soort diensten, die van deze Gevestigde Kerk waren. Er werd geen enkele melding gemaakt van de tijden van de diensten en ik vroeg mij af hoe een gemeente als deze dan ook kon bijeenkomen als tijd, zoals we die op aarde kennen, niet bestaat. Want hier is er geen afwisseling van nacht en dag, waaraan tijd kan worden gemeten. Het is eeuwig dag. De grote hemelse zon schijnt altijd zoals ik je al verteld heb. Evenmin hebben we de vele andere aanduidingen van tijd die zich aan het aardse bewustzijn opdringen—zoals bijvoorbeeld honger en vermoeidheid. En evenmin bij de langere doorlooptijden, zoals het verouderen van het fysieke lichaam en het afzwakken van de mentale vermogens. Hier hebben we geen terugkerende seizoenen als voorjaar, herfst en winter. In plaats daarvan genieten we van de luister van een eeuwige zomer—en daar krijgen we nooit genoeg van!

Zoals gebruikelijk wendde ik me tot mijn vriend voor informatie over het bijeenkomen van die congregatie. Het bijeenkomen van de mensen in de kerk was uiterst simpel zei hij. Degene die daarover gaat hoeft alleen zijn gedachten maar uit te sturen naar de congregatie en allen die dat willen komen onmiddellijk bij elkaar! Het was niet nodig om een klok te luiden. Het uitsturen van gedachten is veel grondiger en preciezer! Dat is eenvoudig wat betreft de congregatie. Zij hoeven alleen maar te wachten tot die gedachte hen bereikt, zowel in een directe oproep voor het bijwonen als bij het aansporen om te komen. Maar waar ontvangt de dienstdoende geestelijke *zijn* aanwijzing voor het beginnen van de dienst? Die vraag, zo werd me verteld, betekende een veel groter probleem.

Bij afwezigheid van aardse-tijd in het geestenrijk worden onze levens geregeld door *gebeurtenissen*; gebeurtenissen, zogezegd, die *deel* uitmaken van ons leven. Ik heb het nu niet over incidentele voorvallen, maar over wat op aarde beschouwd zou worden als regelmatig terugkerende gebeurtenissen. Wij hebben hier veel van zulke gebeurtenissen, zoals ik hoop nog te laten zien als we verder gaan en daardoor zullen

jullie zien hoe we *weten* dat het plaatsvinden van bepaalde handelingen, individueel of collectief, duidelijk in onze gedachten opkomen. Bij het oprichten van deze kerk, die we nu bekijken, hoorde ook het geleidelijk opbouwen van een algemene regelmaat van diensten, zoals die gebruikelijk is bij die bepaalde denominatie op aarde. De geestelijke die fungeert als pastor van deze vreemde kudde zou door zijn verplichtingen op aarde het naderen van de gebruikelijke “dag” en “tijd” aan voelen komen wanneer de diensten werden gehouden. Het zou in dat opzicht instinctief zijn. Het zou, bovendien, sterker groeien door de praktijk totdat deze mentale waarneming een absolute regelmaat zou gaan aannemen, zoals dat beschouwd wordt op aarde. Doordat dit stevig wordt ingesteld hoeft de congregatie slechts de oproep van de voorganger af te wachten.

Het mededelingen bord gaf een lijst van de gebruikelijke diensten zoals die meestal buiten een aardse kerk van dezelfde denominatie zijn te zien. Een of twee dingen waren overigens opvallend afwezig; zoals de voorziening voor huwelijken en dopen. Het ontbreken van het eerste kon ik begrijpen; het laatste kon alleen betekenen dat dopen onnodig was, aangezien alleen gedoopten in de “hemel” zouden komen—waar zij vermoedelijk aannamen dat deze kerk zou zijn!

We gingen naar binnen en kwamen in een erg mooi gebouw, conventioneel qua ontwerp en met weinig dat niet in dergelijke andere kerken op aarde valt te zien. Er waren een paar mooie glas in lood ramen met scènes uit de levens van de “heiligen”, waardoorheen het licht gelijkmatig en op hetzelfde moment van alle kanten van de kerk instroomde, wat een vreemd effect in de lucht produceerde door de kleuren uit de glazen ramen. Een voorziening om het gebouw te verwarmen was natuurlijk helemaal overbodig. Er was een mooi orgel aan het ene einde en het van steen gebouwde hoofd altaar was rijk bebeeldhouwd. Afgezien daarvan was er een zekere eenvoud die op geen enkele manier afleidde van de schoonheid in het algemeen als voorwerp van architectuur. Alles gaf blijk van een overdadige zorg die er aan besteed werd, wat niet verbazingwekkend is als je afgaat op waar deze kerk stond; zeker wanneer bedacht wordt onder wat voor dispensatie zo’n gebouw er hoe dan ook zijn kan!

We gingen even zitten en voelden overal een kalme en vredige lucht en toen besloten we dat we alles hadden gezien wat er te zien viel en gingen we weer op weg naar buiten.

IV. HAL VAN RUST

Terwijl we verder liepen dachten op zijn minst twee van ons nog na over wat we gezien hadden—en wat dat betekende. Onze jonge vriend—die ons had verteld dat ze Ruth heette—stelde ons een aantal vragen, maar ik liet het beantwoorden daarvan, aangezien ik zelf ook maar een nieuwkomer was, over aan mijn vriend, die Edwin heette, wat ik tot nu toe nog niet verteld had.

Ruth bleek nooit een actieve “kerkganger” te zijn geweest op aarde, maar ze was een vriendelijke ziel en, wat ook eenvoudig te zien was, dat haar afzien van kerkgang geen verschil had gemaakt voor haar uiteindelijke lot zoals dat op Aarde werd gezien. Haar verdiensten voor anderen hadden meer betekend voor haar spirituele welbevinden dan alle uiterlijk vertoon van kerkelijke godsdienst, wat zo vaak niets anders *is* dan uiterlijk vertoon. Net als ik was zij erg verbaasd om, hier in de geest, de uiterlijkheden van orthodoxe religie zo te zien. Edwin vertelde haar dat ze daar nu slechts één voorbeeld van had gezien en dat er nog zeer veel andere waren. Maar als je dit had gezien had je ze min of meer allemaal gezien. Iedere denominatie houdt er natuurlijk zijn eigen bepaalde belijdenis en formuleringen op na, zoals ze dat op aarde, met een paar kleine verschillen, had gedaan zoals we zojuist hadden gezien.

Zo’n geestelijke slaap is niets nieuws in het geestelijke. Dat valt de aardse wereld te verwijten. Religieuze beweringen en controverses liggen ten grondslag aan alle onwetendheid en gebrek aan kennis die zoveel mensen met zich meebrengen naar de geestelijke wereld en doordat het denken van zulke mensen zo koppig is en ze niet in staat zijn echt zelf te denken blijven ze geketend in hun bekrompen religieuze opvattingen, die ze allemaal voor de waarheid houden tot het op een dag van geestelijk ontwaken voor hen begint te dagen. Dan zullen ze zien dat hun slaafse aanhangen van hun credo’s hen dwars zit. Het is zo triest dat er altijd voor iedereen die zulke misleide congregaties verlaat weer iemand anders in diens plaats komt—tot de tijd komt dat de hele aarde de waarheid van de geest kent. Natuurlijk doen ze niemand kwaad zoals ze hier zijn, behalve dat ze hun eigen spirituele vooruitgang vertragen. Zodra zij zich realiseren wat ze zichzelf aandoen en de eerste stap vooruit doen kent hun geluk geen grenzen. Ze zullen zich bewust worden van de “tijd” die ze duidelijk hebben verspild.

Nu zou je je bij het verwerven van kennis en de waarheid kunnen afvragen of dit voortzetten van aardse religies in het geestenrijk niet beter afgelopen zou kunnen zijn, maar wat zou je ervoor in de plaats willen zien? Het klinkt als een veroordeling van gezamenlijke verering.

In geen geval. We hebben onze gezamenlijke verering hier, maar die is gezuiverd van ieder spoor van betekenisloze credo’s, doctrines en dogma’s. Wij vereren de Grote en Eeuwige Vader in waarheid, absolute waarheid. Wij zijn eensgezind en helemaal één in denken. En niemand wordt opgeroepen om blind te geloven—of dat te belijden—iets wat onmogelijk te begrijpen zou in *ieders* voorstelling. Er zijn hier vele, vele dingen die we niet begrijpen—en het zal nog vele eonen aan tijd vergen voordat we er ook maar het geringste begrip van hebben. Maar we worden niet gevraagd om ze te begrijpen; we worden gevraagd ze te nemen voor wat ze zijn. Het maakt geen enkel verschil voor de ontwikkeling van iemands ziel. We zullen in staat zijn om veel meer—en zelfs meer dan dat—vooruitgang te maken voordat we ooit zullen moeten *denken* over het begrijpen van dergelijke dingen. En op die manier zijn we één van denken in onze verering van de Allerhoogste.

Die dingen bespraken we—waarbij Edwin dit uiteen zette—terwijl we in de prachtige lucht van God’s hemel verder liepen.

Ruth kreeg een tamelijk statig gebouw in een beboste omgeving in het oog, dat ook mijn nieuwsgierigheid wekte. Toen we ons tot onze gids wendden vertelde Edwin ons dat het een hal van rust was voor diegenen die in het geestenrijk gekomen waren na lange ziekte of die een heftige overgang hadden meegemaakt en die als gevolg daarvan in shock waren geraakt. We vroegen ons af of het mogelijk zou zijn om binnen een blik te werpen zonder als nieuwsgierigen over te komen. Hij verzekerde ons dat zoiets goed mogelijk was, aangezien hij er ook diensten had gedaan en daardoor *persona grata* was. Daar kwam nog bij dat hij wist dat we de vereiste sympathie hadden die iedere gedachte aan nieuwsgierigheid uitbande. Bij het dichterbij komen kon ik zien dat het gebouw uiterlijk op geen enkele manier een “ziekenhuis” was, wat voor functie het ook maar mocht hebben. Het was in een klassieke stijl gebouwd, twee of drie verdiepingen hoog en het was geheel open aan alle kanten. Of beter gezegd, het had geen ramen zoals we die op aarde hebben. Het was wit van kleur wat de constructie materialen aangaat, direct erboven was een grote schacht van blauw licht te zien die erop viel en het hele gebouw omhulde met zijn straling, wat het effect gaf het hele gebouw een opvallende blauwe zweem te geven. Die grote straal was het neerstromen van leven—een genezende straal—neer gezonden op hen die al naar hier overgegaan

waren, maar die nog niet ontwaakt waren. Wanneer zij geheel hersteld zouden zijn naar hun geestelijke gezondheid zou er een fantastisch ontwaken volgen en zouden ze geïntroduceerd worden in hun nieuwe land.

Het viel mij op, dat er heel wat mensen op het gras er omheen zaten of wandelden. Het waren verwanten van degenen die behandeld werden in de hal van rust en wier ontwaken aanstaande was. Hoewel zij ongetwijfeld konden worden opgeroepen als het moment daar was, volgden ze toch hun oude aardse instinct om vlakbij te wachten op het heugelijke moment. Ze waren allen uiterst blij en erg opgewonden wat te zien was aan de uitdrukking op hun gezichten en de vele vriendelijke glimlachen die we kregen toen we tussen hen door liepen. Veel van hen kwamen ook op ons af om ons te verwelkomen in de veronderstelling dat we om dezelfde reden als zij waren gekomen. We vertelden hen echter onze werkelijke bedoeling en ze moedigden ons aan snel verder te gaan.

Ik zag dat de meesten van de mensen die in de tuin wachtten niet hun aardse kleding aan hadden en ik veronderstelde dat de meesten van hen al geruime tijd in de geest verkeerden. Dat hoefde echter niet het geval te zijn vertelde Edwin ons. Zij hadden het recht om hun geestelijke kledij te dragen vanwege het feit dat ze inwoners waren van de sfeer waar we nu in waren. En de kleding die ze nu droegen was uitermate geschikt zowel voor de plaats als de omstandigheden. Het is moeilijk om dat kostuum te beschrijven omdat er zoveel afhangt van het kunnen maken van een vergelijking met een bepaalde aardse stof. Hier hebben we zulke materialen niet en alle uiterlijke verschijningen worden zowel bepaald door de textuur van het materiaal alsook door de soort en de mate van het licht van een geestelijk gewaad. Degenen die we nu zagen hadden een “golvende” vorm en volledige lengte en de kleuren—blauw en roze in variërende gradaties van intensiteit—leken zich met elkaar te mengen door de hele substantie van de mantels. Ze leken erg comfortabel om te dragen en leken zoals bij alles hier geen aandacht te vragen om ze in een perfecte staat te houden, waarbij het alleen aankwam op de geestelijke staat van de drager.

Wij drieën droegen onze aardse kledij nog en Edwin stelde voor dat we met het oog op onze huidige bedoelingen ons zouden veranderen naar onze natuurlijke staat wat betreft de kleding. Ik was natuurlijk helemaal bereid om ieder voorstel van hem op te volgen zoals ik mij voor ieder gebrek aan kennis tot hem wendde. Ruth leek die verandering ook graag te willen, maar het was ons beiden wel een raadsel hoe dat uit te voeren.

Er zijn mogelijk mensen op aarde die geneigd zijn te denken dat zo’n situatie een ceremonie zou inhouden om formeel voorgesteld te worden in een geestelijk gewaad in aanwezigheid van een brave verzameling van hemelse wezens, die bijeengekomen waren om getuige te zijn van het verlenen van onze hemelse beloning en om officieel uitgenodigd te worden om onze “eeuwige rust” in ontvangst te nemen!

Laat me haasten te zeggen, dat zoiets *zeer nadrukkelijk niet het geval was*.

Wat *in werkelijkheid* gebeurde was eenvoudig dit: onmiddellijk nadat ik had duidelijk gemaakt Edwins suggestie om me van mijn aardse kleren te ontdoen te willen opvolgen vielen die kleren weg—lost en—en had ik mijn eigen specifieke geestelijke gewaad aan—van eenzelfde omschrijving als degene die ik om mij heen kon zien. Dat van Edwin was op dezelfde manier veranderd en het viel me op dat die een krachtiger kleur dan de mijne uit leek te stralen. Dat van Ruth was net als het mijne en het is onnodig te zeggen dat zij vol van blijde verrukking was in deze nieuwe uiting van de geest. Mijn oude vriend had die verandering al eerder meegemaakt, waardoor zijn kostuum niet nieuw voor hem was. Maar om voor mijzelf te spreken—en ik ben er zeker van ook voor Ruth—had ik geen enkel moment de geringste opwinding of vreemdheid of zelfbewustzijn gevoeld in deze revolutionaire—zoals het leek—verandering in onze uiterlijke verschijning. Integendeel, het leek heel natuurlijk en volkomen in orde, het was zonder enige vraag in overeenstemming met onze huidige omgeving en eens temeer naar ik snel ontdekte toen we de hal van rust binnenliepen. Niets zou ongepast geweest zijn dan aardse kleding in zo’n gebouw, dat qua interieur en accommodaties totaal verschillend was van wat je op aarde ook maar zou kunnen vinden.

Toen we binnenkwamen werd Edwin begroet als een oude bekende door iemand die naar voren kwam om ons te begroeten. Hij legde kort zijn bedoeling en onze aanwezigheid hier uit en we werden verwelkomd om alles te bekijken wat we maar wilden.

Een vestibule aan de buitenkant leidde ons naar een hoge hal van aanzienlijke afmetingen. De ruimte die normaal gesproken bestemd zou zijn voor ramen werd in beslag genomen door grote pilaren die op enige afstand van elkaar waren gezet en die opstelling was doorgevoerd voor alle vier muren. Er was erg weinig aan interieur decoratie te bespeuren, maar dat moest niet zo opgevat worden alsof het appartement er koud, barak achtig uitzag. Het was allesbehalve dat. De vloer was bekleed met een of andere erg zachte bedekking in een sober design en hier en daar hing er een fraai geweven wandtapijt aan de muren. De hele vloer ruimte werd in beslag genomen door er uiterst comfortabel uitzieende ligbanken, met op ieder een liggende vorm, heel stil en klaarblijkelijk in diepe slaap. Een aantal mannen en vrouwen bewoog zich rustig rond de verschillende ligbanken en hun last nauwlettend in het oog houdend.

Ik merkte bij het binnenkomen in deze hal al snel dat we onder de invloed van de blauwe straal kwamen en het effect daarvan was er een van zowel uitgesproken stimuleren als van rust. Een andere opvallende eigenschap was de volledige afwezigheid van iedere indruk van een instituut met zijn onvermijdelijke bureaucratie. Er was geen sprake van een idee van een dienst, noch kreeg ik ook maar het geringste gevoel onder vreemden te zijn. Degenen die de slapenden bijstonden deden dat op geen enkele manier met een houding om een bepaalde taak te verrichten, maar alsof ze een liefdewerk verrichtten alleen vanuit de voldoening om dat te doen. Dat was dan ook precies het geval. Het blije ontwaken van deze slapende zielen was een telkens terugkerend vreugde voor hen, niet minder dan van de mensen die gekomen waren om dat mee te maken.

Ik leerde dat alle “patiënten” in deze bepaalde hal een langdurige ziekte doorgemaakt hadden voor hun overgaan. Onmiddellijk na hun desintegratie worden ze zachtjes in een diepe slaap gebracht. In sommige gevallen volgt de slaap meteen—of bijna zonder onderbreking—na de fysieke dood. Langdurige ziekte voorafgaand aan het overgaan naar de geestelijke wereld heeft een verzwakkend effect op het denken, wat weer invloed heeft op het geestelijke lichaam. Dat laatste is niet ernstig, maar het verstand vereist absolute rust van een variërende duur. Ieder geval wordt individueel behandeld en respondeert uiteindelijk perfect op deze behandeling. Tijdens die slaap staat is het denken volledig in rust. Er zijn geen onplezierige dromen of delirium koorts.

Bij het kijken naar deze volmaakte manifestatie van Goddelijke Voorzienigheid kwam de gedachte bij me op aan die absurde aardse ideeën van “eeuwige rust,” “altijd durende slaap” en de vele andere net zo dwaze aardse concepten en ik vroeg mij af of op een of andere toevallige manier deze slaap die ik nu aanschouwde verstoord kon zijn door aardse gedachten, waar alle aardse zielen doorheen gaan bij desintegratie om dan “ontelbare jaren” te wachten op die vreselijke “laatste dag”—de angstaanjagende “Dag des Oordeels”. Hier was de zichtbare weerlegging van zo’n gevoelloos geloof.

Geen van mijn beide vrienden was wakker geworden in een dergelijke—of een andere—hal van rust zeiden ze mij. Zij hadden net als ik geen langdurige ziekte gehad en het einde van hun leven was snel gegaan en redelijk aangenaam.

De op hun ligbanken rustende patiënten keken erg vredig. Ze worden voortdurend in het oog gehouden en bij het eerste knipperen bij tot bewustzijn komen worden er anderen bij geroepen en is alles klaar voor het volledig ontwaken. Sommigen worden gedeeltelijk wakker en vallen dan terug in slaap. Anderen schudden hun slaap meteen af en dan wacht die ervaren klaar staande zielen hun misschien wel moeilijkste taak. Tot dat moment was het in feite vooral een zaak van opletten en wachten. In zoveel gevallen moet het aan de nieuw ontwaakte ziel worden uitgelegd dat hij “gestorven” is en leeft. Zij zullen zich gewoonlijk hun lange ziekte herinneren, maar sommigen zijn heel onbewust dat ze overgegaan zijn naar de geest en als de werkelijke stand van zaken vriendelijk en rustig aan hen is uitgelegd hebben ze vaak een sterk verlangen om terug te gaan naar de aarde, misschien naar degenen die verdriet hebben, of misschien naar degenen die voor hun zorg en welzijn van hen afhankelijk waren. Hen wordt dan verteld dat er niets aan gedaan kan worden door hun terug gaan en dat anderen met ervaring voor die omstandigheden zullen zorgen die hen zoveel verdriet geeft. Zulke manieren van wakker worden zijn niet gelukkig in vergelijking met degenen die wakker worden in het volle besef van wat er gebeurd is. Als de aarde meer verlicht was geweest zou dat vaker het geval zijn geweest en zou er heel wat minder verdriet zijn voor de nieuw ontwaakte ziel.

De aardse wereld beschouwt zichzelf als zeer vooruitstrevend, zeer “beschaafd”. Een dergelijk oordeel is ontstaan in blinde onwetendheid. De aardse wereld, met alle zaken die daar bij horen, wordt gezien als van het allergrootste belang en de geestelijke wereld wordt gezien als iets vaags en ver weg. Wanneer een ziel daar aankomt is er nog tijd genoeg om daarover te gaan nadenken. Tot dat moment aanbreekt is het niet nodig om je daar druk over te maken. Dat is de houding in het denken van duizenden en duizenden geïncarneerde zielen en hier, in deze hal van rust, zagen we de mensen ontwaken uit hun geestelijke slaap. We zagen vriendelijke en geduldige geesten zich zo hard inspannen om ditzelfde soort mensen ervan te overtuigen dat ze werkelijk waren “gestorven”. En deze hal van rust is maar één plek uit vele waar onophoudelijk eenzelfde dienst wordt uitgevoerd en dat alles omdat de aardse wereld zo ontzettend superieur in kennis is!

Ons werd een andere grote hal met een soortgelijke bestemming getoond, waar diegenen die plotseling en met geweld waren overgegaan ook in hun tijdelijke slaap verkeerden. Deze gevallen waren meestal moeilijker te behandelen dan die we net hadden gezien. Het plotselinge van hun vertrek voegde veel meer verwarring toe aan de geest. In plaats van een gelijkmatige overgang was het geestelijk lichaam in veel gevallen met geweld uit het fysieke lichaam uitgenomen en de geestelijke wereld in geslingerd. Het overgaan was zo plotseling geweest dat er voor hen geen onderbreking in hun leven leek te zijn geweest. Zulke mensen worden snel bij de hand genomen door groepen zielen, die al hun tijd bestemmen voor en al hun energie geven aan zulk werk. En in de hal van rust konden we de resultaten van hun

inspanningen zien. Als veel van deze zielen ook maar een klein beetje kennis had gehad van geestelijke zaken dan zou het ontwaken hier een stuk gelukkiger geweest zijn.

Ik verzeker je, dat het geen prettig gezicht is om deze vriendelijke, geduldige helpers mentaal—en soms ook bijna fysiek—te zien worstelen met mensen die totaal onwetend zijn van het feit dat zij “dood” zijn. Het is een uiterst verdrietig makend gezicht waarvoor ik met ervaring uit eerste hand kan instaan, want heb ik het niet gezien? En wie valt deze stand van zaken te verwijten? De meeste van deze zielen verwijten het zichzelf als zij hier lang genoeg zijn om hun nieuwe conditie te aanvaarden of anders verwijten zij het de wereld die zij net hebben verlaten om zo’n blindheid en stupiditeit te tolereren.

Edwin merkte op dat we misschien alles gezien hadden wat we wilden en om eerlijk te zijn vonden zowel Ruth als ik het niet erg om te vertrekken. Want we moeten bedenken, dat we beiden relatief nieuw aangekomenen waren en we nog onvoldoende ervaring hadden om tegen gezichten te kunnen die op zichzelf verdrietig makend waren. Dus gingen we weer naar buiten en namen we een pad dat langs een grote boomgaard met fruitbomen liep, net als, maar veel uitgestrekter dan degene waarin ik voor het eerst hemels fruit had geproefd. Hij lag dicht bij voor gebruik door de nieuw ontwaakten—en natuurlijk ook voor iedereen die ook van dat stimulerende fruit wilde nemen.

Het kwam bij me op, dat Edwin veel van zijn tijd aan ons besteedde, misschien wel ten koste van zijn eigen werk. Maar hij vertelde ons, dat wat hij nu deed, in veel opzichten zijn gebruikelijke werk was—niet alleen om mensen te helpen zich vertrouwd te maken met hun nieuwe omgeving, maar ook om diegenen te helpen die net begonnen hun oude religieuze ideeën van zich af te schudden en afstand te nemen van het verstikken van hun ideeën als leden van orthodoxe gemeenschappen hier. Ik was blij dat te horen, omdat het betekende dat hij onze *gids* nog zou blijven.

Nu we weer in het open veld waren kwam de vraag op: zullen we onze geestelijke kleding blijven dragen of terug gaan naar onze oude kledij? Wat Ruth aanging wilde zij niets horen over het terug veranderen van kleding. Ze was volkomen tevreden met wat ze droeg en vroeg ons wat voor aardse kleding dat mogelijk ooit zou kunnen verbeteren. Gezien zo’n krachtig argument restte ons niet anders dan dat toe te geven. Maar wat voor Edwin en mij? Mijn vriend was alleen terug gegaan naar zijn aardse soutane om mij gezelschap te houden en me te helpen mij thuis te voelen. En dus besloot ik dat ik zou blijven zoals ik nu was—in mijn geestelijke kleding.

Terwijl we doorwandelden kwamen we te praten over verschillende aardse opvattingen over de uiterlijke verschijning van geestelijke mensen. Ruth noemde “vleugels” in verband met “engel achtige wezens” en we waren het er allemaal direct over eens, dat zo’n idee niets minder dan belachelijk was. Kon een manier van voortbewegen meer onhandig en plomp zijn of totaal onpraktisch? We veronderstelden dat kunstenaars uit de oude tijd grotendeels verantwoordelijk waren voor die grote afwijking van de werkelijkheid. Je zou denken dat ze dachten dat voortbewegingsmiddelen essentieel waren voor geestelijke mensen en dat de gewone wereldse methode om je benen te gebruiken veel te aards zou zijn, zelfs als een uiterste mogelijkheid in de hemelse sferen. Doordat ze geen enkele kennis hadden van de denkkraft hier en de directe toepassing daarvan bij het letterlijk voortbewegen van onszelf door deze sferen, vielen zij terug op het enige hen bekende voortbewegingsmiddel door de ruimte—het gebruik van vleugels. Iemand vraagt zich af of er nog mensen op aarde bestaan die werkelijk geloven slechts gedeeltelijk verwijderd zijn van een of andere vorm van een grote vogel! Onder de weldenkende mensen is de moderne wetenschap in staat geweest sommige van de absurde, zo lang heersende ideeën te verdrijven.

We waren nog niet zo ver gekomen toen Edwin bedacht dat we naar de stad zouden kunnen gaan die we gewoon niet zo ver weg konden zien. Ik zeg wel “niet zo ver weg”, maar dat moet niet verkeerd begrepen worden alsof afstand hier enige betekenis heeft. Zeker niet! Ik bedoel dat de stad dicht genoeg bij ons lag zonder al te veel van onze richting af te hoeven wijken. Ruth en ik waren het er meteen mee eens dat we daarheen wilden, aangezien een stad in de geestelijke wereld op zichzelf een nieuwe openbaring voor ons moet zijn.

En dus kwam de gedachte op: zullen we lopen of zullen we een snellere methode gebruiken? We vonden beiden dat we precies wilden uitproberen wat de denkkraft kan betekenen, maar zoals eerder onder andere omstandigheden waren we allebei verstoken van enige kennis over hoe die krachten in werking te stellen. Edwin vertelde ons, dat zodra we dat erg eenvoudige denkproces hadden uitgevoerd we er in de toekomst geen enkele moeite mee zouden hebben. Allereerst was het nodig om vertrouwen te hebben en op de tweede plaats moet onze denkconcentratie niet halfhartig zijn. Om een aardse vergelijking te maken, we “wensen onszelf” daar, waar dat ook maar zijn mag, en dan zullen we *daar* ook zijn! De eerste paar keren kan het nodig zijn een soort bewuste poging te doen; daarna kunnen we onszelf waar ook maar heen bewegen waarheen we willen—je zou bijna zeggen, zonder na te denken! Om aardse methoden in herinnering te brengen, als je wilt gaan zitten of lopen of wat van de vele aardse handelingen die zo vertrouwd zijn te doen, ben je je er niet bewust van een heel bepaalde denkspanning te doen om je wensen uit te voeren. De gedachte dat je wilt gaan zitten gaat heel snel door je brein en dan ga je ook

zitten. Maar je hebt geen acht geslagen op de vele spierbewegingen, etc die zo'n simpele handeling inhouden. Die zijn een tweede natuur geworden. En het is net zo met ons hier. We denken gewoon dat we op een bepaalde plaats willen zijn en dan zijn we er. Ik moet daar natuurlijk bij zeggen, dat niet alle plaatsen voor ons hier open staan. Er zijn hier vele sferen waar we geen toegang toe hebben, behalve in heel speciale omstandigheden of wanneer onze staat van vooruitgang dat toelaat. Dat heeft overigens geen invloed op de manier van voortbewegen hier; het beperkt ons alleen in bepaalde duidelijk omschreven richtingen.

Om praktisch te zijn noemde ik Edwin of, aangezien we alle drie bij elkaar wilden zijn, of we dan niet alle drie naar dezelfde plek wilden gaan en of we dan niet een heel specifieke locatie in gedachten moesten hebben waarop we onze gedachten zouden moeten richten? Hij antwoordde dat we daarbij verschillende factoren in gedachten moesten houden in dit bepaalde geval. Eén factor was, dat het onze eerste poging van gedachten voortbeweging was en dat hij ons min of meer "onder zijn hoede zou nemen". We zouden automatisch vlak bij elkaar blijven, aangezien we die wens en de intentie om dat te doen hadden uitgesproken. Die twee feiten bij elkaar waren voldoende voor een veilige en zekere aankomst samen op onze gewenste bestemming! Wanneer we deze methoden eenmaal voldoende zouden beheersen dan zouden we geen problemen hebben met deze verbinding.

Je moet je realiseren dat denken zo ogenblikkelijk is als het mogelijk is iets voor te stellen en dat het niet mogelijk is onszelf kwijt te raken in onbeperkte ruimte! Ik had mijn eerste voorbeeld van op deze manier door de ruimte reizen direct na mijn overgaan al meegemaakt, maar toen had ik mij relatief langzaam voortbewogen met mijn ogen stevig gesloten. Edwin had toen gesuggereerd dat het ons een plezierig amusement zou geven als we voor onszelf eens zo'n experiment zouden proberen. Hij verzekerde ons dat ons in geen enkele omstandigheden enig letsel zou kunnen overkomen. Hij stelde voor dat Ruth en ik ons zouden projecteren naar een kluitje bomen op ongeveer een paar honderd meter afstand—zoals op aarde gemeten. We zaten alle drie op het gras en we keken naar ons doel. Hij stelde voor dat als we onszelf een beetje nerveus voelden, dat we elkaars handen vast konden houden! Ruth en ik zouden alleen gaan, terwijl hij op het gras zou blijven. We begonnen net te denken dat we bij die bomen wilden zijn. We keken elkaar aan met veel vrolijkheid, waarbij we ons beiden afvroegen wat er vervolgens zou gaan gebeuren en geen van ons het initiatief nam. We lieten onze gedachten zo gaan, toen Edwin zei: "Nu gaan jullie!" Zijn opmerking zal de vereiste stimulans gegeven hebben, want ik nam Ruth's hand en het volgende ding dat we wisten was dat we onder de bomen stonden!

We keken naar elkaar, zo niet in verbazing dan wel met iets wat daar erg dicht bij kwam. Onze blik wendend naar waar we zojuist vandaan waren gekomen zagen we Edwin met zijn hand naar ons wuiven. Toen gebeurde er iets vreemds. We zagen allebei direct voor onze gezichten iets wat een licht flits leek. Het was niet verblindend en liet ons ook op geen enkele manier schrikken. Het trok eenvoudig onze aandacht zoals de aardse zon zou doen als die vanachter een wolk vandaan kwam. Hij verlichtte de kleine ruimte voor onze ogen terwijl we daar stonden. We bleven heel stil, vol verwachting naar wat er zou komen. Toen hoorden we helder, zonder een spoor van twijfel—ik kon niet zeggen of het via het oor of de gedachten ging—de stem van Edwin die ons vroeg of we onze korte reis leuk hadden gevonden en om op precies dezelfde manier als we hem hadden verlaten naar hem terug te gaan. We maakten beiden een opmerking over wat we hadden gehoord; we probeerden vast te stellen of het werkelijk Edwin was geweest die we hadden horen spreken. We hadden nauwelijks onze verbazing geuit over deze laatste demonstratie van de geest, toen Edwins stem alweer sprak, ons verzekerend dat *hij ons* had gehoord toen we over de zaak dachten! We waren zo verrast en alles bij elkaar verrukt over deze verse manifestatie van de kracht van denken, die zo snel op de andere volgde dat we ogenblikkelijk besloten om terug te gaan naar Edwin en een volledige uitleg te vragen. We herhaalden de procedure en daar waren we weer, ieder aan een kant van mijn oude vriend zittend, die vrolijk moest lachen over onze verbazing.

Hij was voorbereid op de aanval die losbarstte—want we bombardeerden hem met vragen—en hij vertelde ons, dat hij deze verrassing bewust voor ons had bewaard. Dit was, zei hij, een ander geval van de concreetheid van denken. Als we onszelf kunnen voortbewegen door de denkkraft, dan volgt daaruit dat we ook onze gedachten zelf moeten kunnen verzenden, ongehinderd door ieder idee van afstand. Als we onze gedachten focussen op een persoon in de geestelijke wereld, ongeacht of dat in de vorm van een bepaalde boodschap is of dat het alleen van om affectie gaat, dan zullen die gedachten feilloos hun doel bereiken en zullen ze opgenomen worden door de waarnemer. Dat is wat er gebeurt in de geestelijke wereld. *Hoe* het gebeurt kan ik niet zeggen. Dat is ook weer een van de vele dingen die we nemen voor wat ze zijn en waar we ons over verheugen. We hadden tot dan toe onze "spraak organen" gebruikt bij het praten met elkaar. Dat was heel natuurlijk en we hadden daar helemaal niet bij stilgestaan. Het was Ruth noch mij opgevallen hier ook een of andere manier voor communicatie op afstand voorhanden moest zijn. We waren niet langer beperkt door aardse condities en toch hadden we niets gezien wat de plaats van de

gebruikelijke manier van communiceren met elkaar op aarde in zou kunnen nemen. Juist die afwezigheid had ons misschien kunnen vertellen het onverwachte te verwachten.

Hoewel we op die manier onze gedachten kunnen versturen, moet je er niet van uit gaan dat onze gedachten een open boek zijn, dat iedereen kan lezen. In geen geval. We kunnen, als we dat willen, onze gedachten bewust voor onszelf houden; maar als we onze gedachten zomaar zouden laten gaan zoals vroeger; als we onze gedachten zomaar ongecontroleerd rond laten zwerven dan kunnen ze gezien en gelezen worden door anderen. Een van de eerste dingen die hier bij aankomst gedaan moeten worden is je te realiseren, dat denken concreet is, dat het kan scheppen en bouwen en dat dan de volgende actie moet zijn om onze eigen gedachten onder juiste en passende controle te brengen. Maar zoals met zoveel andere dingen in de geestelijke wereld kunnen we snel leren onszelf aan te passen aan de nieuwe omstandigheden als we een denkvermogen hebben om dat te doen en zal het ons nooit aan de uiterst welwillende helpers ontbreken bij sommige of al onze moeilijkheden. Ruth en ik hadden dat laatste al tot onze opluchting en met dankbaarheid ondervonden.

Ruth was zo langzamerhand erg ongeduldig geworden om nu op stap te gaan om de stad te bezoeken en ze drong erop aan dat Edwin ons daar onmiddellijk heen zou brengen. En zo stonden we zonder verder uitstel op van het gras en gingen we met een woord van onze gids verder op weg.

V. STUDIE HALLEN

Toen we de stad naderden konden we enig idee krijgen van de uitgestrekte afmetingen. Ik hoef nauwelijks nog te zeggen, dat die totaal anders waren dan ik ooit had gezien. Hij bestond uit een groot aantal statige gebouwen waarvan elk was omringd door schitterende tuinen en bomen, met hier en daar poelen met schitterend water, kristalhelder en iedere op aarde bekende kleurentint reflecterend met veel andere kleuren die nergens anders te zien waren dan in de geestelijke sferen.

Je moet niet denken dat deze prachtige tuinen ook maar enigszins leken op wat je op aarde ziet. Aardse tuinen zijn op hun best te vergelijken als de minste in vergelijking met deze die we nu zagen met hun rijkdom aan perfecte kleuren en hun uitwasemen van hemelse geuren. Wandelen op de grasvelden met zo'n overdaad aan natuur om ons heen werkte betoverend op ons. Ik had gedacht dat de schoonheid van het platteland, die tot nu toe mijn hele ervaring in de geestelijke landen uitmaakte nauwelijks nog overtroffen konden worden.

Mijn gedachten waren teruggedaan naar de nauwe straten en drukke trottoirs op aarde; de gebouwen dicht bij elkaar omdat ruimte zo waardevol en kostbaar is; de zware, aangetaste lucht, nog erger gemaakt door de stromen verkeer; Ik had haast en beroering verwacht en alle rusteloosheid van zakelijke bedrijvigheid en de opwindende van langskomende vrolijkheid. Ik had geen idee van een stad van eeuwige schoonheid, zo ver van een aardse stad verwijderd als het daglicht is van de zwarte nacht. Hier waren mooie brede verkeersaders van emerald groene grasvelden perfect onderhouden en stralend als de spaken van een wiel van een centraal gebouw dat, zoals we konden zien, het centrum was van de hele stad. Er daalde een grote schacht van zuiver licht neer op de koepel van dit gebouw en we voelden instinctief—zonder dat Edwin dat ons hoefde te vertellen—dat we in deze tempel onze dank samen konden opzenden naar de Grote Bron van alles en dat we daar niets anders dan Glorie van God in Waarheid zouden vinden.

De gebouwen waren niet erg hoog qua afmetingen en in vergelijking met aardse structuren, maar ze waren merendeels uiterst breed. Het valt niet aan te geven uit wat voor materialen ze zijn opgetrokken omdat het in wezen geestelijke stoffen waren. Het oppervlak van allen glad als marmer, terwijl het de textuur en doorschijnendheid van alabaster had, waarbij ieder gebouw in de omringende lucht een stroom licht in de lichtste kleurtinten leek uit te stralen. Sommige gebouwen waren gebeeldhouwd met ontwerpen van gebladerte en bloemen en anderen waren als verademing bijna onversierd gelaten voorzover het kleinere gedeelten betrof van semi-klasseke aard. En over alles scheen het hemelse licht gelijkmatig en ononderbroken zodat er nergens donkere plekken waren.

Deze stad was bestemd voor het leren over en het bestuderen en de praktijk van de kunsten en al dergelijke genoegens in deze sfeer. Het was voor niemand exclusief en vrij voor eenieder om met gelijke rechten van te genieten. Hier was het mogelijk om zoveel van die plezierige en vruchtbare bezigheden verder uit te voeren die al op aarde begonnen waren. Hier konden ook vele zielen een plezierige afleiding koesteren, die hen om wat voor redenen dan ook was onthouden tijdens hun incarnatie.

De eerste hal waar Edwin ons mee naar toe nam betrof de schilderkunst. Deze hal was erg groot en bevatte een lange galerij, waar aan de muren ieder bij de mensen bekend groot meesterwerk hing. Ze waren op zo'n manier gearrangeerd, dat iedere stap in de vooruitgang op aarde kon worden gevolgd in de juiste volgorde, te beginnen bij de vroegste tijden en zo verdergaand naar de huidige tijd. Iedere schilderijstijl was vertegenwoordigd en verzameld vanuit alle uithoeken van de aarde. Dat moet niet opgevat worden alsof zo'n collectie als we nu bekijken alleen van interesse is voor en ten dienste is van mensen met grote waardering en kennis van de schilderkunst. Dat kon niet verder bezijden de waarheid zijn.

Er was een behoorlijk aantal mensen in de galerij toen we binnenkwamen, van wie sommigen daar rondgingen bij wat hen het meeste aantrok. Maar er luisterden veel groepen naar de woorden van kundige docenten die de verschillende fasen in het verhaal van de op de muren afgebeelde kunst toelichtten en zij gaven tegelijkertijd zo'n heldere en interessante uitleg dat het niemand kon ontgaan die te begrijpen.

Ik herkende een paar van die schilderijen aangezien ik herinnerde hun "originelen" ooit gezien te hebben in de galerijen op aarde. Ruth en ik waren verbaasd toen Edwin ons vertelde dat wat we in die galerijen gezien hadden de originelen helemaal niet waren! *We zagen nu de originelen voor de eerste keer.* Wat we hadden gezien waren aardse tegenhangers, die gevoelig voor aantasting waren door de gebruikelijke oorzaken—zoals bijvoorbeeld vuur of de algehele desintegratie als gevolg van het verstrijken van tijd. Maar hier zagen we directe resultaten van de gedachten van de schilder, gecreëerd in het etherische *voordat* hij die gedachten in werkelijkheid had omgezet naar zijn aardse doek. Dat kon eenvoudig worden gezien in veel gevallen waar de aardse afbeelding achterbleef bij wat de schilder voor ogen had. Hij had

geprobeerd zijn exacte conceptie te reproduceren, maar door fysieke beperkingen was die exacte conceptie hem ontglipt. In sommige gevallen waren het de pigmenten die niet klopten toen het de kunstenaar vroeger niet was gelukt om de bepaalde kleurentint aan te brengen of te ontwikkelen die hij wilde. Maar hoewel het hem fysiek niet lukte hadden zijn gedachten precies geweten wat hij wilde. Hij had het opgebouwd in zijn geest—waarvan wij nu de resultaten konden zien—terwijl het hem niet gelukt was dat op het materiële schilderdoek te maken.

Dat was een belangrijk verschil dat me was opgevallen in de schilderijen vergeleken met wat ik op aarde had gezien. Een ander belangrijke ongelijkheid—de belangrijkste—was het feit dat hier alle schilderijen *leefden*. Het is onmogelijk om enig idee van dit voornaamste verschil over te brengen. Je *moet* die schilderijen hier hebben gezien om het te begrijpen. Ik kan alleen maar een idee geven. Deze schilderijen, of het nu om een landschap of een portret ging, waren nooit vlak; ofwel ze leken niet te zijn geschilderd op een vlak schilderdoek. Ze beschikten anderzijds in alle volte over reliëf. Het onderwerp stak er bijna uit als was het een model—een model waarvan je alle elementen die het onderwerp van het schilderij uitmaakten in je op kon nemen. Je voelde dat de schaduwen werkelijke schaduwen waren van werkelijke objecten. De kleuren gloeiden van leven, zelfs bij de erg vroege werken voordat veel vooruitgang was geboekt.

Er kwam een probleem bij me op voor de oplossing waarvan ik me natuurlijk tot Edwin wendde. Dat was dit: als het misschien onwenselijk, en ook onpraktisch was om in deze galerijen *ieder* schilderij dat bij de aarde vandaan kwam te tonen, leek ieder idee van voorkeursbehandeling op basis van het oordeel van anderen niet erg te kloppen met de geestelijke wet, voorzover die mij vertrouwd was. Wat voor systeem wordt er gehanteerd bij de selectie van schilderijen om aan deze muren op te hangen? Mij werd verteld, dat dit een vraag is die regelmatig wordt gesteld door bezoekers aan deze galerij. Het antwoord is dat tegen de tijd dat een kunstenaar, of hij nu goed of slecht is, of heel alledaags, zich had aangepast aan zijn nieuwe leven, hij verder geen illusies meer heeft—als hij die ooit al had— met betrekking tot zijn eigen werk. Meestal begint zich een extreme schroom te ontwikkelen, gekoesterd door de immensheid en de allergrootste schoonheid van deze sfeer. Zodat het op het laatst een probleem wordt van schaarste in plaats van overvloed!

Terwijl we de portretten van zo vele mannen en vrouwen bekeken wier namen wereldberoemd waren, of ze nu lang geleden of in de tegenwoordige tijd leefden, gaf het Ruth en mij een vreemd gevoel om te beseffen dat we nu inwoners waren van dezelfde wereld als zij en dat zij net als wij heel erg levend waren en niet slechts historische figuren in de kronieken van de aardse wereld.

In andere delen van hetzelfde gebouw waren ruimtes waarin kunst studenten alles konden leren wat er maar te leren is. De vreugde bij die studenten is groot door de vrijheid van hun aardse restricties en van hun lichamelijke beperkingen. Hier is instructie makkelijk en het verwerven en toepassen van kennis is even makkelijk voor degenen die willen leren. Iedere worsteling van de student om aardse moeilijkheden van zowel geestelijke aard als met de handen te overwinnen is verdwenen en vordering in bedrevenheid gaat daardoor soepel en snel. Het plezier van alle studenten die we zagen verspreid op zichzelf plezier naar degenen die ernaar kijken, want er is geen beperking in hun pogingen meer wanneer eenmaal dat schrikbeeld in het aardse leven—het verglijden van de tijd—en alle benepen onaangenaamheden van het aardse bestaan voor altijd weg zijn. Kan het dan nog een vraag zijn of kunstenaars in deze hal, of in welke andere hal in de stad dan ook, genoten van de gouden uren van hun spirituele beloning?

Het maken van een echt uitputtende studie van alle schilderijen in de galerij zou ons veel te ver gevoerd hebben gelet op onze huidige bedoelingen om nu een zo globaal mogelijk idee te krijgen van deze sfeer als we konden, zodat we later makkelijker onze weg konden vinden om weer terug te gaan naar die plaatsen die ons het meest aantrokken. Dat was Edwins idee en Ruth en ik waren het daar van harte mee eens. En dus draalden we niet langer in de hal van het schilderen en gingen we verder naar een ander immens gebouw.

Dit was de hal voor literatuur en die bevatte ieder werk dat die naam mag hebben. Binnenin was hij opgedeeld in kleinere ruimtes dan in de hal voor het schilderen. Edwin bracht ons naar een ruim appartement dat de geschiedenissen van alle naties op aarde bevatte. Voor iedereen met kennis van de aardse geschiedenis zouden de volumes waarmee de boekenkasten van deze sectie van de grote bibliotheek gevuld waren zeer verhelderend blijken te zijn. De lezer zou hier voor de eerste keer, de *waarheid* over de geschiedenis van zijn land kunnen leren kennen. Ieder woord in deze boeken was de letterlijke waarheid. Verhullingen zijn onmogelijk, omdat niets dan de waarheid in deze sferen kan binnendringen.

Ik ben sindsdien terug gegaan naar deze bibliotheek en heb er veel profijtelijke tijd doorgebracht tussen de ontelbare boeken. Ik ben vooral in de geschiedenis gedoken en ik was verbaasd toen ik begon te lezen. Ik verwachtte natuurlijk te zien dat geschiedenis op een manier behandeld zou worden die we allemaal gewend waren, maar met het wezenlijke verschil dat mij nu de waarheid van alle historische

handelingen en gebeurtenissen getoond zou worden. Ik ontdekte al snel dat het laatste het geval was, maar ik deed een andere ontdekking die me in het begin stomverbaasd achterliet. Ik merkte dat samen met de puur feitelijke uitspraken over alle handelingen van personen van historische betekenis, door staatslieden in wiens handen de regering van hun landen lag, door koningen aan het hoofd van diezelfde landen, dat naast zulke uitspraken de botte naakte waarheid stond van alle leidende of onderliggende motieven voor hun talrijke handelingen—de waarheid buiten kijf. Veel van zulke motieven waren verheven, veel, veel ervan waren bitterlijk laaghartig; veel waren verkeerd geïnterpreteerd, veel verdraaid. Onuitwisbaar in deze geestelijke annalen geschreven waren de ware verhalen van duizenden en duizenden menselijke wezens, die tijdens hun vroegere reis actieve deelnemers waren geweest in de zaken van hun land. Sommigen waren slachtoffers van andermans bedrog en laaghartigheid; sommigen waren de oorzaak of oorsprong van zulk bedrog en gemeenheid. Niets werd gespaard, niets weggelaten. Het was allemaal te zien—de *waarheid*, met niets vergoelijkt en niets onderdrukt. Deze archieven hadden geen respect voor personen, of ze nu koning of gewone man waren, geestelijke of leek. De schrijvers hadden gewoon het echte verhaal vastgelegd *zoals het was*. Dat vereiste geen opsmuk, geen commentaar. Het sprak voor zichzelf. En ik was hartgrondig dankbaar voor één ding—dat die waarheid ons zolang onthouden was tot waar we nu waren, nu ons denken in zekere zin voorbereid was voor openbaringen zoals waar het nu over ging.

Tot nu toe heb ik het alleen over politieke historie gehad, maar ik dook ook in de kerkgeschiedenis en de openbaringen die ik in dat opzicht kreeg waren niet beter dan die uit de politieke sfeer. Ze waren in feite erger gelet op het feit in wiens Naam zo veel diabolische daden werden begaan door mensen die zich uiterlijk voordeden God te dienen, maar slechts instrumenten waren van even laaghartige mensen als zichzelf.

Edwin had me gewaarschuwd voor wat me te wachten stond bij het raadplegen van die geschiedenissen, maar ik had nooit de mate van volledigheid verwacht die ik bij het vertellen van de echte feiten zou vinden. De veronderstelde motieven die in onze aardse geschiedenisboeken worden gegeven waren in zo ontelbaar vele gevallen ver bezijden de werkelijke motieven!

Hoewel deze boeken getuigden tegen de daders van zoveel duistere handelingen in de aardse wereldgeschiedenis, getuigden ze ook van veel grote en nobele daden. Ze waren daar niet met als specifieke doel om bewijs voor of tegen te verschaffen, maar omdat literatuur onderdeel is geworden van het weefsel van het menselijk leven. Mensen hebben plezier in lezen. Is het niet helemaal in overeenstemming met dit leven dat er boeken voor ons moeten zijn om te lezen? Ze zijn misschien niet exact hetzelfde als aardse boeken, maar ze komen helemaal overeen met alle het andere hier. En we zagen dat het nastreven van kennis hier veel groter is dan op aarde, nu de noodzaak om onze gedachten te richten op de dringende behoeften en omstandigheden van het geïncarneerde leven hier niet langer bestaan.

We kwamen door veel andere ruimtes waar volumes over ieder denkbaar onderwerp beschikbaar waren van eenieder die ze wilde bestuderen. En misschien is wat door een werkelijk verlichte ziel “psychic science” is genoemd wel een van de belangrijkste onderwerpen, want het is wetenschap. Ik was verbaasd over de rijkdom aan literatuur onder dit hoofd. Op de planken stonden boeken die het bestaan van een geestelijke wereld ontkenden en de werkelijkheid van terugkeer van de geest ontkenden. Veel van die auteurs waren sindsdien in de gelegenheid om hun eigen werken weer te zien—maar met heel verschillende gevoelens! Zij waren nu *zelf*, levende getuigen geworden tegen de inhoud van hun eigen boeken.

We waren erg geraakt door de prachtige banden van de boeken, het materiaal waarop ze waren gegraveerd en de stijl van de inscripties. Ik wendde me tot Edwin voor informatie over deze punten. Hij vertelde me dat de reproductie van boeken in de wereld van de geest niet hetzelfde proces was als in het geval van schilderijen. Ik had zelf al gezien hoe de waarheid met bewuste bedoelingen of door onbekendheid met de werkelijke feiten was onderdrukt in de aardse uitgaven. In het geval van de schilderijen had de kunstenaar om zo te zeggen de werkelijkheid willen afbeelden, maar had dat niet zozeer door een fout van hemzelf niet kunnen doen. Hij had daardoor geen onwaarheid vereeuwigd; integendeel, zijn denken had vastgelegd wat echt waar was. Een auteur van een boek zou dat nauwelijks schrijven met intenties die diametraal staan tegenover wat er in staat. Wie schrijft dan het boek van de waarheid in de geest? *De auteur van het aardse boek schrijft dat—wanneer hij in de geestelijke wereld komt*. En hij is blij om dat te doen. Het wordt zijn bezigheid en door die bezigheid kan hij vooruitgang boeken voor zijn ziel. Hij zal geen problemen hebben met de feiten, want die zijn hier voor hem om vast te leggen en hij legt ze vast—maar deze keer de waarheid! Het is niet nodig te veinzen—dat zou in feite vergeefs zijn.

Zijn er wat betreft het schrijven van de boeken geen drukmachines zoals op aarde? Natuurlijk zijn die er! Is de geestelijke wereld wat dit betreft dan niet slechter voorzien? Wij hebben onze manieren om te drukken, maar die zijn totaal anders dan die op aarde. Wij hebben onze experts, die ook kunstenaars in hun werk zijn en dat is werk waar ze van houden, anders zouden ze het niet doen. De manier om hier te

reproducen is geheel een proces van het denken net als met al het andere en de auteur en drukker werken in volledige harmonie samen. De boeken die uit zo'n nauwe samenwerking resulteren zijn kunstwerken; Het zijn prachtige creaties die, geheel los van hun literaire inhoud, fraai zijn om te zien. Het inbinden van het boek is een ander specialistisch proces dat wordt uitgevoerd door andere kunstenaars met prachtige materialen, die op aarde nog nooit te zien zijn geweest, aangezien ze alleen geestelijk zijn. Maar de zo geproduceerde boeken zijn geen dode dingen die veel concentratie met het hele verstand vereisen. Zij leven net zozeer als we de schilderijen zagen leven. Een boek pakken om erin te lezen betekent ook om het in gedachten te bekijken, een manier die op aarde niet mogelijk is, het hele verhaal zoals het wordt verteld ongeacht of het geschiedenis of wetenschap is of kunst. Zodra het boek wordt opgepakt door de lezer, respondeert het meteen in veel opzichten op dezelfde manier als de bloemen responderen wanneer je dicht bij ze komt. Het doel is natuurlijk verschillend.

Al de enorme aantallen boeken die we zagen waren daar voor eenieder om op hun gemak en voor hun genoegen te lezen. Er waren geen restricties, geen moeizame regels en voorschriften. Ik stond versteld om mijn eigen onwetendheid zo hier tussen die enorme rijkdom aan kennis om ons heen te staan en Ruth voelde hetzelfde. Edwin stelde me echter gerust door te vertellen dat we niet moesten schrikken van de aanblik van zoveel kennis, aangezien we de hele eeuwigheid voor ons hebben! Dat was een geruststellende gedachte en het is vreemd om te zeggen, iets wat je geneigd bent over het hoofd te zien. Het neemt tijd om uiteindelijk dat gevoel van tijdelijkheid en vergankelijkheid van je af te schudden, dat zo nauw verbonden is met het aardse leven. En als gevolg daarvan voelen we dat we alles zo snel als we kunnen moeten zien, ondanks het feit dat tijd opgehouden heeft te functioneren als een factor in onze levens.

Nu meende Edwin dat de tijd was aangebroken voor Ruth om haar iets te laten zien wat haar bijzonder zou aanspreken en dus nam hij ons mee naar de hal van de stoffen. Die was net zo ruim, maar de ruimten hadden grotere afmetingen dan die in de twee hallen die we net hadden bekeken. Hier waren de talrijke prachtige materialen en door de eeuwen heen geweven stoffen te zien, waarvan praktisch niets op aarde bewaard was gebleven. Het was mogelijk om hier stalen van de materialen te zien, waarover we in geschiedenissen en kronieken in de beschrijvingen van staats ceremonieën en feestelijke gebeurtenissen hebben kunnen lezen. En wat er ook valt te zeggen over de stijl en smaak veranderingen, die gedurende de eeuwen plaats vonden, de aarde heeft een grote mate aan kleur ingeruild voor een saaie grijsheid.

De kleuren in veel van die oude materialen waren ronduit grandioos, terwijl de prachtig gemaakte ontwerpen ons de kunst lieten zien die op aarde verloren is gegaan. Hoewel vergankelijk op aarde zijn ze onvergankelijk in de geestelijke wereld. Ook bij het volop rekening houden met de etherealiteit van deze weefsels gelet op hun bestaan in de geestelijke wereld, kwam er toch bij ons een voldoende levendig beeld over van hoe deze rijke weefsels eruit moeten hebben gezien in hun aardse element. Ook hier weer was het mogelijk om de geleidelijke vooruitgang in het ontwerpen en maken van aardse materialen te zien en ik moet toegeven dat, voor zover ik dat kan beoordelen, de vooruitgang vorderde tot een hoogtepunt waarna een terug gaande beweging merkbaar werd. Ik spreek natuurlijk in algemene zin.

Een zaal met tapijten bevatte een aantal schitterende voorbeelden van het genie van de kunstenaar, waarvan de aardse tegenhangers al sinds lang niet meer bestaan. Verbonden met dit appartement waren kleinere zalen waar vele vrolijke, nijvere zielen deze kunst van tapijt weven bestudeerden en beoefenden met andere net zulke vrolijke zielen in hun nabijheid om te helpen en te instrueren. Dat was geen langdradig werk van pupil en leraar, maar het genoegen van puur plezier, wat op ieder moment voor andere dingen ingeruild kon worden als ze dat wilden. Ruth zei dat ze het heel erg fijn zou vinden om mee te gaan doen met een van de groepen die bezig waren met een groot tapijt en haar werd verteld dat ze dat op ieder moment kon komen doen wanneer ze ook maar wilde en dat ze van harte welkom was in deze vriendenkring. Ze wilde nu echter bij ons blijven tijdens onze rondgang.

Je zou kunnen denken, dat wat we tot nu toe gezien hadden niets meer waren dan hemelse musea met, dat is zo, overweldigende voorbeelden die op aarde niet te zien waren dan alleen in musea. Nu zijn aardse musea vaak tamelijk vreugdeloze plekken. Ze hebben een geur van stoffigheid en chemische conserveringsmiddelen, aangezien hun tentoonstelling beschermd moet worden tegen aftakeling en verval. En ze moeten ook beschermd worden tegen mensen door oninspirerende glazen vitrines. Maar hier zijn er geen restricties. Alle dingen in deze hallen zijn vrij en toegankelijk voor eenieder om te bekijken en met beide handen vast te houden. Er is geen stoffigheid, maar de pracht van de objecten zelf geeft vele subtiele geuren af, terwijl het hemelse licht binnenstroomt van alle kanten om de pracht van de menselijke ambachten te vergroten. Nee, dit zijn geen musea; verre van dat. Het zijn eerder tempels, waarin wij geestelijke mensen ons bewust zijn van de eeuwige dank die we verschuldigd zijn aan de Grote Vader om ons zo'n onbegrensd geluk te geven in een land waarvan zovelen op aarde het bestaan ontkennen. Zij zouden dit alles zo maar opzij schuiven—en waarvoor? Dat weten ze niet. Er zijn vele, vele mooie dingen op aarde, maar wij in de geest zouden niets hebben! Dat is misschien een andere reden waarom zo'n diepe sympathie voor ons wordt gevoeld wanneer we overgaan in de geest—omdat we voor altijd alles wat mooi

is achter ons zouden hebben gelaten om naar een staat van leegheid over te gaan—een hemels luchtledige. Alles wat mooi is zou dan exclusief aan de aardse wereld zijn voorbehouden. De menselijke intelligentie zou verder nutteloos zijn na het overgaan naar hier, er hier zou niets zijn om die te gebruiken! Alleen leegheid! Geen wonder dat de werkelijkheden en de immense volheid van de geestelijke wereld als zo'n shock van openbaring komen voor diegenen die een eeuwigheid van hemels niets verwachtten!

Het is wezenlijk om te begrijpen dat iedere bezigheid en elke door de bewoners van deze en hogere sferen uitgeoefende taak vrijwillig gedaan wordt uit de pure wens om dat te willen doen en nooit vanuit de instelling het "of ze het leuk vinden of niet" te moeten doen. Er is niet zoiets als gedwongen te worden om een taak uit te voeren. Er wordt nooit tegenzin gevoeld of uitgedrukt. Dat wil niet zeggen dat het onmogelijke wordt geprobeerd. Als je soms de uitkomst van een of andere handeling kunt zien—of *wij* kunnen dat niet, dan zijn er anderen met grotere wijsheid en kennis die dat wel kunnen—dan zullen we weten zo'n taak wel te beginnen of dat voorlopig niet te doen. We vragen hier nooit om hulp en advies. Misschien herinner je je mijn eerdere suggestie om te proberen te communiceren met de aarde om sommige dingen in mijn eigen leven recht te zetten en dat Edwin adviseerde om later advies te zoeken over het praktische van zo'n actie. Zodat het waar is om te zeggen dat de wil om te doen en te dienen hier het belangrijkste is. Ik noem deze zaken opdat een bepaalde hal beter begrepen wordt waar Edwin ons mee naar toe nam nadat we de hal van de weefsels verlieten.

Dat was, tegen alle verwachting in, een school waar zielen die het ongeluk hadden gehad om de voordelen van aardse kennis en studie te hebben gemist, zich hier intellectueel toe konden rusten.

Kennis en studie, educatie of eruditie impliceren geen spirituele waarde en het niet kunnen lezen en schrijven houdt niet de afwezigheid daarvan in. Maar wanneer een ziel naar dit leven overgegaan is, wanneer hij de grote brede spirituele weg voor zich ziet open gaan met zijn vele en veelzijdige mogelijkheden, dan ziet hij ook dat kennis hem kan helpen op zijn spirituele pad. Het is mogelijk dat hij niet kan lezen. Zullen al die prachtige boeken dan voor altijd voor hem gesloten blijven nu hij niet de mogelijkheid heeft om te lezen, doordat hij niet kan lezen? Misschien wordt er zelfs gevraagd: het is zeker niet nodig om te kunnen lezen in de geestelijke wereld? Zoals de dingen zijn moet er toch een of andere vorm van mentaal waarnemen vanuit boeken zijn zonder de materiële hulp van gedrukte woorden? Iets dergelijks zou gevraagd kunnen worden voor schilderijen en voor al het andere hier. Waarom zou iets tastbaar moeten zijn? Als we langs deze gedachtegang doordenken brengt ons dat naar de zonet genoemde toestand van luchtledigheid.

De mens die niet kan lezen zal in gedachten *voelen* dat er iets in het boek staat wat hij in handen neemt, maar hij zal de inhoud ervan niet instinctief of op een andere wijze kennen. Maar iemand die kan lezen zal onmiddellijk als hij dat begint te doen zichzelf *en rapport* weten met de denkbeelden van de schrijver zoals geschreven en het boek antwoordt op die manier degene die leest.

Kunnen schrijven is niet nodig en velen die dat voor hun overgaan hierheen niet konden hebben zich er niet druk over gemaakt om na hun aankomst in dat gebrek te voorzien.

We troffen in deze school veel zielen aan, die druk bezig waren met hun studies en daar intens van genoten. Kennis vergaren is hier niet langdradig, omdat het geheugen uitstekend werkt—dat wil zeggen, feilloos—en de vermogens van mentaal waarnemen worden niet langer gehinderd en ingeperkt door een fysiek brein. Onze vermogens om te begrijpen worden aangescherpt en de intellectuele groei is zeker en gestaag. De school was het thuis van gerealiseerde ambities voor de meeste studenten erin. Ik praatte met een aantal van hen en iedereen vertelde me dat hij op aarde dat wat hij nu bestudeerde graag had willen bestuderen, maar dat de mogelijkheid daarvoor hem had ontbroken vanwege redenen, die maar al te vertrouwd zijn. Sommigen hadden ervaren dat commerciële activiteiten er geen tijd voor hadden gelaten of dat de strijd voor het bestaan alle middelen in beslag hadden genomen om het te kunnen doen.

De school was erg aangenaam opgezet; er was natuurlijk niets te bekennen van reglementering. Iedere student volgde zijn eigen studie richting onafhankelijk van iemand anders. Hij zat comfortabel of hij ging naar een van de fraaie tuinen buiten. Hij begon waarmee hij wilde en hij hield op wanneer hij dat wilde en hoe meer hij in zijn studies dook hoe meer geïnteresseerd en gefascineerd hij raakte. Ik kan uit eigen ervaring van dat laatste spreken, aangezien er veel is dat ik bestudeerd heb in de grote bibliotheek sinds mijn eerste kennismaking ermee.

Toen we de school verlieten stelde Edwin voor dat we het misschien prettig zouden vinden om onder een paar mooie bomen in het gras te gaan zitten om uit te rusten. Dat was gewoon zijn manier—een volmaakt natuurlijke—om zoiets te zeggen. We voelden geen lichamelijke vermoeidheid, maar tegelijkertijd gaan we niet eindeloos door met dezelfde bezigheid; dat zou monotoon worden en er is hier geen monotonie zoals we gewend waren op aarde. Maar Edwin wist uit ervaring welke emoties in de gedachten van nieuw aangekomen zielen in de geesten landen speelden en dus stopte hij voorlopig even met onze verdere onderzoeken.

VI. BEANTWOORDING VAN ENKELE VRAGEN

Edwin vertelde ons dat een overgrote meerderheid van mensen, zodra ze nog maar net zijn aangekomen in de geest of ze worden overvallen door een brandend enthousiasme als de geestelijke wereld zich aan hen openbaart in het nieuwe leven en willen ze zich onmiddellijk terug haasten naar de aarde om de wereld er alles over te vertellen. Hij had me al een paar van de moeilijkheden uitgelegd bij mijn eigen suggestie om terug te gaan.

Een andere erg natuurlijke neiging was om talloze vragen over het leven hier in het algemeen te stellen en hij merkte op dat zowel Ruth als ik een tamelijk ongewone terughoudendheid hadden betracht! Ik had mij zeker ingehouden om niet teveel vragen te stellen, maar Edwin had ook zo veel mogelijk uitgelegd als wij konden begrijpen tijdens onze vorderingen. Ik moest nu echter wel bekennen, nu hij dat aanroerde, dat er veel dingen waren waarover ik graag meer zou willen weten. Ruth zei dat dit ook voor haar gold en dat ongetwijfeld veel van onze vragen samenvielen. De moeilijkheid was waar te beginnen.

We hadden ons rondtrekken hun eigen problemen voor oplossing door Edwin laten opbrengen, maar er waren andere overwegingen van algemene aard die zich aandienen bij het nadenken over de geestelijke landen als geheel. Een van de eerste die bij mij opkwam toen we op het gras zaten met hemelse bloemen om ons heen was de omvang van deze sfeer waarin we nu leefden. Hij strekte zich uit zover het oog kon zien—en dat was heel wat verder dan ooit op aarde op de mooiste en helderste dag in de zomer. Dat was op zichzelf al te wonderlijk voor woorden, maar het was ook een indicatie van de immensheid van deze bijzondere sfeer. En we hadden er tot nu toe nog slechts een kleinste fractie van gezien! We dachten nog in termen van aardse afstanden. Was er ergens een begrenzing aan deze sfeer? Strekte die zich nog verder uit dan we konden zien? Als er ergens een einde was, wat was daar dan buiten? Zouden we daarheen kunnen gaan het zelf kunnen zien?

Er was zeker een begrenzing aan deze sfeer legde Edwin ons uit. En we konden daarheen gaan en het met eigen ogen zien als we wilden. Buiten deze waren er andere en nog meer sferen. Iedere ziel ging over naar die sfeer waarvoor hij zichzelf geschikt had gemaakt op aarde—naar die sfeer en geen andere. Edwin had in het begin dit land omschreven als het land van de grote oogst—een oogst van wat op aarde werd gezaaid. We konden dan voor onszelf oordelen of we die oogst een goede of een magere vonden. We zouden kunnen vinden dat er andere oneindig veel beter waren—en andere oneindig slechter. Er zijn, kort gezegd, andere onmetelijk veel mooiere sferen dan die waar we nu gelukkig in leven; sferen met overtreffende schoonheid waar we niet in kunnen komen voordat we het recht verdiend hebben om er binnen te komen, of als bezoekers of als bewoners. Maar hoewel wij daar niet binnen mogen komen, kunnen de roemvolle zielen die daarin wonen wel in sferen van minder hemelse zeldzaamheid komen en ons hier bezoeken. Edwin had er zelf enkele gezien en wij hoopten dat ook te kunnen. Zij leggen inderdaad voortdurend bezoeken af om de bewoners hier te raadplegen en zich met hen te onderhouden, om advies en hulp te geven, om beloningen te geven en aanbevelingen te doen en ik zou zonder twijfel mijn eigen kwestie voor kunnen leggen aan een van deze meester zielen voor diens raadgevingen erover.

Ook brengen deze transcendente wezens op bepaalde momenten speciale bezoeken wanneer de hele sfeer een belangrijk gebeuren viert, zoals bijvoorbeeld de twee belangrijke aardse feesten van Kerstmis en Pasen. Ruth en ik waren erg verbaasd over dat laatste, omdat we dachten dat die zo wezenlijk aards waren. Maar het was de manier waarop die gevierd werden en niet de feesten zelf, die bijzonder bij de aarde hoorden. In de spirituele landen worden Kerstmis en Pasen beide beschouwd als geboortedagen: de eerste, een geboorte in de aardse wereld; de tweede, een geboorte in de geestelijke wereld. In deze sfeer lopen die twee vieringen synchroon met die op aarde, aangezien er dan een grotere spirituele link bestaat tussen de twee werelden dan het geval zou zijn als die feesten onafhankelijk van het jaargetijde gevierd zouden worden. Dat is echter niet zo in de hogere sferen, waar wetten van een andere aard gelden.

Op aarde is de gedenkdag van Kerstmis eeuwenlang vast gebleven op een bepaalde datum. De exacte dag van het eerste Kerstfeest is verloren gegaan en het is onmogelijk om nu met enige nauwkeurigheid met aardse middelen vast te stellen wanneer dat plaats vond. En zelfs als het mogelijk zou zijn, dan is het te laat om iets te veranderen, aangezien de huidige vaststelling bij lange traditie en praktijk is ingesteld. Het Paasfeest is bewegend—een stomme gewoonte, aangezien sinds lang de gekozen datum geen relatie heeft met de eerste en oorspronkelijke datum. Er is enige hoop, dat dit veranderd zal worden en dat het feest wordt gestabiliseerd. We zijn op geen enkele manier ondergeschikt aan de aarde in deze zaken, maar tegelijkertijd zou een dwaze weerbarstigheid ons nergens brengen. Daarom *werken we samen* met de aarde bij onze verenigde hoogtijdagen.

De hogere sferen hebben hun eigen zeer goede redenen voor wat een afwijking kan lijken van een erkende regelmaat. Zulke redenen raken ons niet—totdat wijzelf overgaan naar die hogere staten.

Buiten die twee grote feesten hebben we weinig anders gemeen met de aarde op het gebied van feesten. De meesten van die laatste zijn slechts kerkelijke feesten die geen betekenis hebben in de breedste zin des woords, aangezien ze voortkomen uit kerkelijke dogma's die niet van toepassing zijn in de geestelijke wereld. Het Driekoningen feest bijvoorbeeld is gebaseerd op zeer kleurrijk verhaal en werd vroeger zowel op een seculiere als een religieuze manier gevierd door de mensen. Het is nu alleen religieus en stelt hier heel weinig voor. Het Pinksterfeest is een ander geval van blindheid van de Kerk. De Heilige Geest—om de Kerkelijke bewoordingen te gebruiken—is neergedaald, daalt neer en zal altijd neerdalen op iedereen die waardig is hem te ontvangen! Niet bij een bepaald gebeuren, maar altijd.

Zowel Ruth als ik waren erg geïnteresseerd om te leren hoe Kerstmis in deze sferen gevierd werd, aangezien op aarde, behalve met enkele kerkdiensten, het feest van de Geboorte zich ontwikkeld heeft tot een seculier e aangelegenheid, waarvan het belangrijkste kenmerk neerkomt op buitensporig eten en drinken. Edwin vertelde ons, dat we spiritueel in dezelfde mate geluk kunnen ervaren als het geval is op aarde waar dat geluk voortkomt uit het uitdrukken van vriendelijkheid; waar onze blijheid vermengd is met de kennis over of de herinnering aan wiens gedenkdag we vieren. Diegenen van ons die dat willen—en dat zijn er velen—kunnen onze huizen en verblijfplaatsen versieren met wintergroen zoals we gewend waren te doen op aarde. Met groen bedoel ik die bepaalde bomen en heesters die zo genoemd worden op aarde. Hier is alles eeuwig “wintergroen”! We komen in vrolijk gezelschap bij elkaar en als we vinden dat het niet goed zou zijn zonder iets te eten te hebben is er dan geen overvloed van dat uiterst volmaakte fruit, waar ik jullie over verteld heb, om de harten van de meest kieskeurigen in verrukking te brengen?

Maar ik heb slechts gesproken over de meer persoonlijke kant van dit feest. Op dit moment hebben we bezoekers uit de hogere sferen om zich met ons te onderhouden, volmaakte wezens, onder wie hij is wiens aardse geboorte wij vieren. En deze schone zielen hoeven onderweg slechts langs te komen om ons met zo'n extase van geestelijke vervoering te vervullen dat dit nog lang na hun terugkeer naar hun hogue staat bij ons blijft.

Met Pasen hebben we soortgelijke bezoeken, maar er ontstaat dan een veel grotere verheugdheid, omdat voor ons de geboorte in de geestelijke wereld, juist naar de aard daarvan, van veel grotere betekenis moet zijn. We zijn inderdaad, wanneer we eenmaal de aarde hebben verlaten, geneigd onze aardse verjaardag te vergeten, aangezien het grotere het kleinere omvat. Het zijn alleen onze aardse connecties, als we die hebben, die ons nog in herinnering houden.

Ik ben even stilgestaan bij dit onderwerp om te proberen te laten zien, dat we niet in een staat van hartstochtelijke religieuze emotie tot in eeuwigheid leven. We zijn menselijk, hoewel zoveel mensen die nog op aarde zijn ons anders zien! Zulke mensen zullen onvermijdelijk op een gegeven moment in dezelfde vergelijkbare positie verkeren als wij en niets boezemt uitgerend zo nederigheid in als het besef van wat iemand ooit als stevige en vaste zinswijzen had.

Ik ben een beetje afgedwaald van ons eerste onderwerp toen we op het gras gingen zitten, maar in ons gesprek leidde het een tot het ander waardoor we onze richting een beetje leken te hebben kwijtgeraakt.

Alleen de hogere sferen werden genoemd. Hoe zit het met de lagere sferen waar Edwin het over had toen ik het had over de grenzen van deze bepaalde sfeer? We konden die bezoeken als we dat zouden willen. We kunnen altijd naar een sfeer gaan die lager is dan de onze, terwijl we niet altijd een stap hoger kunnen. Maar het was zeker niet aan te raden om in de lagere sferen rond te zwerven zonder deskundige begeleiding of voordat de juiste voorbereiding was gegeven. Alvorens ons uitgebreider over dit onderwerp te informeren ried Edwin ons aan om eerst meer te bekijken van ons heerlijke land.

En nu over naar wat de precieze grenzen van deze sfeer uitmaken. We zijn vertrouwd met de kennis over de bolvorm van de aarde en met het zien van de verre horizon met onze ogen. Wanneer we nadenken over deze wereld van de geest moeten we in veel opzichten dat idee van afstand achter ons laten zoals we die meten met onze ogen, aangezien afstand vernietigd wordt door onze immens snelle middelen van verplaatsing. Iedere suggestie van aardse vlakheid wordt snel verdreven bij het zien van heuvels en richels.

Nogmaals, de atmosfeer is kristal helder en ons zicht wordt niet beperkt door het instrument van een fysiek lichaam. We worden niet beknot doordat we onze voeten op de grond moeten blijven. Als we ons in de volle breedte over deze landen kunnen bewegen door de kracht van ons denken, dan kunnen we ons ook verticaal bewegen—vertelde Edwin ons. En ik moet zeggen, dat Ruth en ik daar nog nooit bij stil hadden gestaan. We zaten in zekere zin nog vast in onze aardse opvattingen en manier van denken. Als we in water zonder schade, maar eerder met genoeg konden wegzakken, dan moeten we natuurlijk ook in staat zijn om in de “lucht” net zo veilig en met genoeg op te stijgen! Ruth toonde geen grote gretigheid om dat te doen—nog niet! Ze wilde liever wachten zei ze totdat ze wat grondiger was geacclimatiseerd. Ik beaamde haar gevoelens op dat punt van harte, wat onze goede vriend zeer amuseerde.

Ik heb op deze paar kenmerken gezinspeeld omdat de aardse wereld altijd tegen de geestelijke wereld heeft aangekeken in termen van boven of beneden. Dit zijn werkelijk overwegingen van een hoogst wetenschappelijke aard en ik ben niet competent om daar dieper op in te gaan; bovendien heeft mijn hele zienswijze als inwoner van deze landen, zowel mentaal als geestelijk, brede en fundamentele veranderingen ondergaan ondanks het feit dat ik al enige kennis had voordat ik overging. Het is werkelijk van weinig belang om de precieze locatie van de geestelijke wereld met zijn vele gebieden of sferen te kennen.

Waar is de grens tussen de aardse wereld en de geesten wereld? Op het moment van mijn overgaan, waarop ik, zul je je herinneren, volledig bij bewustzijn was, toen ik van mijn bed opsteeg als reactie op een zeer dringende aandrang, *op dat moment was ik in de geesten wereld*. De twee werelden moeten elkaar dus wederzijds doordringen. Maar terwijl ik weg bewoog met steun en kundige begeleiding van Edwin, was ik mij er bewust van niet in een bepaalde richting te bewegen. Ik zou naar boven, of naar beneden, of voort hebben kunnen reizen. Beweging was er zeker. Edwin vertelde me later, dat ik door de lagere—en onaangename— sferen was gegaan maar dat we door het gezag van zijn missie om me naar mijn sfeer te komen helpen, beiden volledig beschermd waren tegen wat voor beschrijving van onaangename invloeden dan ook. We waren in feite volledig onzichtbaar voor iedereen behalve voor degenen in onze sfeer en hoger.

De overgang van de ene sfeer naar een andere is gradueel wat betreft uiterlijke verschijning evenals in andere opzichten, zodat het moeilijk zou zijn om een bepaalde locatie als grens te bestempelen. Dat is precies hoe de begrenzing van onze eigen sfeer valt te plaatsen. Ze lijken bijna onzichtbaar met elkaar te versmelten.

Edwin stelde nu voor dat we bij wijze van praktische illustratie naar een van die grenzen die ons zo zeer in verwarring hadden gebracht zouden gaan om ze te bekijken. We stelden ons weer onder Edwins kundige begeleiding en vertrokken.

Meteen bevonden we ons op een wijd uitgestrekt grasland, maar het viel ons beiden op, dat de grasmat onder onze voeten minder zacht aanvoelde; het werd in feite harder naarmate we verder liepen. Het prachtige emerald groen verdween snel en het gras kreeg een saai geel uiterlijk, dat erg leek op gras op aarde dat verschroeid was door de zon en water tekort kwam. We zagen geen bloemen, geen bomen, geen huizen en overal zag het er mistroostig en onvruchtbaar uit. Er was geen teken van menselijk leven en leven leek snel te verdwijnen onder onze voeten zoals nu het gras helemaal opgehouden was en we op harde grond waren gekomen. Het viel ons ook op, dat de temperatuur aanzienlijk was gedaald. Verdwenen was al die prachtige, gulle warmte. Er was een kou en vochtigheid in de lucht die zich vast klampte aan onze zezens en helemaal een kou over onze zielen wierp. Arme Ruth klemde zich aan Edwins arm vast en ik schaam me er niet voor te zeggen, dat ik hetzelfde deed en erg blij was dat te kunnen doen. Ruth rilde toen zichtbaar en stopte abrupt, ons smekend niet verder meer te gaan. Edwin wierp zijn armen om onze beide schouders en zei ons dat we nergens bang voor hoefden te zijn, aangezien hij bij machte was om ons volledig te beschermen. Hij merkte echter onze toestand van terneergedrukt zijn en ook van beklemming, die over ons kwam en dus draaide hij ons zachtjes om, plaatste zijn armen om ons middel en zaten we opnieuw onder onze mooie bomen met de heerlijke bloemen vlak naast ons en onze warme lucht opnieuw om ons heen met zijn hemelse balsem.

Het is misschien overbodig om toe te voegen dat Ruth en ik beiden blij waren weer terug te zijn in de stad. We waren alleen op de *drempel* van de lagere sferen geweest, maar we waren ver genoeg gegaan om meer dan een flits te zien van wat daarbuiten lag. Ik wist dat het nog even zou duren, voordat ik daar binnen zou gaan en ik kon nu het verstandige van Edwins waarschuwingen goed begrijpen.

Nu we het over het onderwerp van deze geestelijke begrenzingen hadden, en ondanks dat we onze verkenningen tijdelijk gestaakt hadden, kon ik me niet inhouden om Edwin te vragen naar de grenzen van de hogere sferen. Ik wist dat hier eigenlijk niets onaangenaams bij kwam en dus hintte ik dat, als contrast en om onze recente koude ervaring in een ander richting te buigen, dat we misschien naar de grens zouden kunnen gaan die onze hemelse bezoekers passeren. Edwin zei dat daar geen enkel bezwaar tegen was en dus gingen we weer op weg.

Opnieuw kwamen we op een grasland, maar met een opvallend verschil. De grasmat waar we op liepen was oneindig zachter dan die middenin de sfeer. Het groen van het gebladerte was zelfs helderder dan we voor mogelijk hadden gehouden. De bloemen groeiden in nog grotere overvloed en kleuren intensiteit, in geur en gezondheid gevende kracht van geur die alles overtrof wat we nog waren tegengekomen. De hele lucht leek te zijn doordrongen door regenboog kleuren. Er waren weinig huizen op de plek waar we nu stonden, maar achter ons kon je een paar van de meest statige en fraaie huizen zien die ik ooit gezien had. In deze huizen, zo vertelde onze vriend ons, woonden buitengewone zielen, die, hoewel formeel nog behorend tot onze sfeer, in feite vanwege hun geestelijke gevorderdheid en bijzondere gaven en werk, in nauw contact stonden met de hogere sferen, waarin zij volledig gemachtigd waren met de vereiste machtiging om bij verschillende gelegenheden te mogen passeren. Edwin beloofde dat we terug zouden

komen naar deze plek nadat we zoveel van de stad gezien hadden als we wilden en dat we daar—in een van die huizen—mijn toekomstige werk evenals dat van Ruth konden bediscussiëren. Hij had Ruth onder zijn vleugels genomen en van haar kant betuigde ze haar erkentelijkheid voor zijn vriendelijkheid om dat te doen. Het was al verscheidene keren door mijn gedachten gegaan met wat voor vorm van geestelijk werk ik mijzelf zou kunnen bezighouden, zodra ik mijzelf voldoende vertrouwd had gemaakt met het nieuwe leven en het nieuwe land.

Net zoals we door kou en beklemming werden bevangen bij de grens met de donkere sferen, zo werden we nu verwarmd en vervuld van zo'n opgetogenheid dat we er bijna stil van verwondering door werden. Terwijl we ons voortbewogen, badend in uitstraling, voelden we zo'n geestelijke vreugde dat Edwins beschrijving van de bezoeken door personages vanuit de hogere sferen meteen in mijn gedachten kwamen en ik bijna wist wat te verwachten als ik gelukkig genoeg zou zijn om getuige te zijn van zo'n bezoek. Hier staand kreeg je het overweldigende verlangen om zo'n vooruitgang na te streven dat je gerechtigd werd om in een van die liefelijke huizen te wonen en in aanmerking te komen voor de eer om een van de bewoners van deze hogere sfeer te dienen bij wiens poort we nu stonden.

We liepen een eindje door, maar we konden niet verder. Er waren geen zichtbare barrières, maar we voelden dat we niet meer konden ademen als we verder door zouden gaan. De hele atmosfeer werd zoveel ijler naarmate we verder gingen dat we op het eind gedwongen waren om op onze schreden terug te keren naar onze eigen grond.

Ik kon veel zielen gekleed zien in de dunste gewaden, waar de zachte kleuren nauwelijks toe leken te behoren, maar te zweven rondom het weefsel van hun kleding—als je het al weefsel kon noemen. Diegenen die voldoende dichtbij kwamen glimlachten naar ons in zo'n vriendelijke begroeting dat we wisten dat we op geen enkele manier indrongen en sommigen wuifden met hun handen naar ons. Mijn vriend vertelde ons, dat zij zich bewust waren van ons doel hier en dat ze om die reden niet dichterbij wilden komen. Zij wilden ons toestaan om zelf te genieten van onze ervaringen en om rustig de schoonheid en pracht van dit wonderbaarlijke grensland in ons op te nemen.

En dus keerden we, enigszins met tegenzin, om; en waren we snel weer terug in de stad op onze eerdere plek onder de bomen. We voelden ons uitbundiger dan ooit na dit korte bezoek en ik ben er zeker van Edwin ook, hoewel hij al veel langer geestelijk was dan wij.

We spraken een tijdje niet na onze terugkeer, ieder van ons in beslag genomen door zijn eigen gedachten en toen we eindelijk onze stilte verbraken was dat om onze goede Edwin te bestoken met vragen. Het zou langdradig worden om al die vragen hier op te sommen, dus ik zal Edwins antwoorden achtereenvolgens in een geheel geven.

Allereerst, wat betreft de lagere sferen, waarvan de drempel ons zo beklemd had? Ik heb die daarna in gezelschap Ruth en Edwin bezocht en ik heb er verkenningen doorheen gemaakt, net zoals we nu doen door onze eigen sfeer. Ik wil daarom niet vooruitlopen op wat ik later zal zeggen over onze ervaringen daar. Nu wil ik alleen zeggen dat toen we ons bezoek brachten naar de grens, we er direct en snel doorheen gingen en we geen besef hadden van de tussenliggende staten waar we doorheen gingen. Om die reden viel onze plotselinge verandering van omgeving niet zo op. Als we onze voortgang langzaam gemaakt zouden hebben, dan zouden we de neergang van al die aangename en plezierige aspecten die de hemel in deze sfeer vormen gezien hebben. En degenen die woonden in dit gebied van neergang verkeren in dezelfde relatieve positie als wijzelf wat betreft beweging; zij zouden op dezelfde manier tegengehouden worden om hoger te gaan net als bij ons gebeurde bij de grenzen met die hogere sfeer.

Dezelfde condities golden die wij meemaakten tijdens onze tocht naar de grenzen met de hogere sfeer. Wij legden de afstand zo snel af dat we niet in staat waren om de geleidelijke verandering in onze omgeving te zien. Anderzijds hadden we kunnen zien hoe het land een hogere mate van etherealiteit onderging, een grotere intensivering van kleur en helderheid, die niet alleen in de fysieke kenmerken van de sfeer was te zien, maar ook in de geestelijke gewaden van degenen wiens woningen die dichterbij de grens benaderden.

Bij het bezoeken van de lagere sferen is het noodzakelijk om—voor je eigen bescherming—bepaalde krachten en symbolen te hebben, waarvan Edwin ons had verteld dat hij die volledig had. Zulke plaatsen zijn er niet voor nieuwsgierige bezoekers, en niemand zou zo dom zijn om daar voor een ander dan een legitiem doel heen te gaan. Diegenen die alleen en zonder bevoegdheid in die richting zwerven worden al snel terug gestuurd door vriendelijke zielen, wiens werk het is om anderen voor de gevaren te behoeden die daar verderop zijn. Veel zielen gaan voortdurend heen en weer over die trieste grens bij de uitoefening van hun werk. Het is waar dat we geen enkel teken opvingen van ook maar iemand toen we daar waren, maar net als wijzelf toen we onze doortocht daar maakten, bewegen zij zich snel naar hun bestemming.

Bij de grens naar de hogere sferen zijn er niet zulke schildwachten nodig om anderen tegen te houden de grens te passeren, omdat de natuurlijke wet dat voorkomt. Wanneer iemand van een lagere sfeer naar een hogere sfeer reist, is dat altijd met een machtiging, of toegekend aan de reiziger, of aan een andere

persoon van een hogere sfeer, die dan als vrijgeleide fungeert. In het eerdergenoemde geval heeft zo'n machtiging de vorm van symbolen of tekens die aan de houder zijn gegeven, die dan altijd en bij iedere gelegenheid—zelfs ongevraagd—iedere vorm van assistentie die hij nodig kan hebben zal krijgen. Veel van die symbolen hebben in zichzelf de kracht om de reiziger te behoeden voor de overweldigende effecten van de hogere spirituele atmosfeer. Dit laatste zou de ziel natuurlijk niet beschadigen, maar een niet zo voorbereide ziel zou in eenzelfde situatie belanden als iemand die op aarde na een *langdurig* verblijf in *volledige* duisternis in het felle zonlicht zou komen. Maar zoals in het geval van de aardse zonneschijn waar je na een voldoende lange tijd weer helemaal op je gemak kunt komen in het normale heldere licht, is dat niet zo in het geval van de hogere sferen. Er is daar geen aanpassingsvermogen. Het “verblindende” effect zal bij iemand van een lagere staat voortduren. Maar met een algehele dispensatie worden zodanige middelen verschaft dat de bezoekende ziel geen geestelijk ongemak of onbehagen zal overkomen. En dat is precies wat je zou verwachten, aangezien zulke bezoeken om gelukkige redenen gebracht worden en niet als testen voor geestelijk uithoudingsvermogen en geduld. Wanneer het nodig is om een reis naar nog hogere sferen te maken dan wordt het in veel gevallen noodzakelijk dat een bewoner van die sferen als het ware een mantel over zijn lading te gooien, op net zo'n manier als Edwin, in geringere mate zijn beschermende armen om ons heen hield toen we naar de lagere sfeer reisden.

Dat was in wezen wat Edwin ons vertelde in antwoord op onze vele vragen.

We voelden ons nu voldoende “tot rust gekomen” en na Edwins voorstel om onze bezichtiging van de stad voort te zetten deden we dat.

VII. MUZIEK

Waar muziek zo'n vitaal element is in de wereld van de geest, is het niet verwonderlijk wanneer een groot gebouw gewijd is aan de praktijk, onderwijzen en koesteren van alle soorten van muziek. De volgende hal waar onze vriend ons naar toe bracht was helemaal gewijd aan dit belangrijke onderwerp.

Op aarde beschouwde ik mijzelf nooit als een actieve muzikliefhebber, maar ik waardeerde de kunst zonder er veel van te begrijpen. Ik had op verschillende momenten sommige schitterende vocale muziek gehoord tijdens mijn korte vertoeven in een van onze grootstedelijke kathedralen en ik had enige karige ervaring met luisteren naar orkestrale muziek. Het meeste van wat ik in deze muziek hal zag was nieuw voor mij en een hoop daarvan erg technisch. Ik heb sindsdien mijn geringe kennis aanzienlijk uitgebreid, omdat ik merkte dat hoe groter de kennis van muziek was, des te meer het je hielp zoveel dingen van het leven hier te begrijpen, waar muziek zo'n belangrijke rol speelt. Ik wil niet de indruk wekken dat alle geestelijke mensen muziekbeoefenaars zouden moeten worden om hun eigen bestaan te begrijpen! Het aan ons opleggen van zoiets zou nooit in overeenstemming zijn met de natuurlijke wetten hier. Maar de meeste individuen hebben enig latent, aangeboren gevoel voor muziek en door dat hier aan te moedigen kan hun geluk des te groter zijn. Dat laatste is in feite precies wat ik deed. Ruth had al een uitgebreide muzikale training en voelde zich dus al erg thuis in deze grote hogeschool.

De muziek hal volgde in grote lijnen hetzelfde systeem als de andere kunsten hallen. De bibliotheek bevatte boeken over muziek alsook de uitgebreide hoeveelheden op aarde door componisten geschreven muziek die inmiddels al overgegaan waren naar de geest of van diegenen die nog op aarde waren. Wat op aarde "meesterwerken" genoemd worden waren ruimschoots vertegenwoordigd tussen de muzikale aantallen op de planken en ik vond het interessant om te merken dat er nauwelijks een werk was, dat sindsdien niet was aangepast door de componist zelf sinds zijn overgang naar de geest. De redenen voor zulke "verbeteringen" zal ik later duidelijk maken. Zoals eerder bood de bibliotheek een complete muziekgeschiedenis vanaf de allervoegste tijden en zij die muziek konden lezen—niet noodzakelijkerwijs instrumenteel, maar vertrouwd met wat de gedrukte noten betekenden—konden de grote stappen voor zich zien, die de kunst in de loop van de eeuwen gemaakt had. Vooruitgang is naar het schijnt langzaam gegaan, zoals bij andere kunsten, en ook abnormale uitingsvormen hebben zich opgedrongen. Het is onnodig te zeggen dat die laatste hier niet worden uitgevoerd om redenen verbonden met die welke componisten inspireren om hun werken na hun overgang naar hier aan te passen.

De bibliotheek bevatte ook zoveel van het soort boeken en muzikale werken die op aarde al lang uit het zicht zijn verdwenen of elders erg schaars zijn geworden en daardoor buiten bereik van zoveel mensen geraakt. In het muzikale antiquariaat zijn al die dingen te vinden, waar je je op aarde aan vergaapt zou hebben, maar die je daar waren onthouden, terwijl je hier zomaar werken kunt raadplegen, die je op aarde nooit in handen had mogen houden vanwege hun kostbaarheid. Veel ruimten waren opzij gezet voor studenten om muziek te studeren in alle takken, van theorie tot praktijk, onder leraren met namen die over de hele aardse wereld bekend zijn. Er zijn er misschien, die zouden denken dat zulke beroemde mensen hun tijd niet zouden geven aan het onderwijzen van simpele vormen van muziek aan eenvoudige muzikliefhebbers. Maar je moet bedenken, dat net als bij de schilders, componisten de vruchten van hun brein na het overgaan naar de geest anders bezien. Net als wij allen hier zien zij dingen precies zoals qua zijn—inclusief hun composities. Zij merken ook, dat de muziek van de geestelijke wereld erg verschilt in uiterlijke resultaten van op aarde uitgevoerde muziek. Daardoor ontdekken ze dat hun muzikale kennis in veel gevallen uitgebreide veranderingen door moet maken, voordat ze kunnen beginnen zich muzikaal uit te drukken. Voor muziek kan gezegd worden, dat de geestelijke wereld begint waar de aardse wereld ophoudt. Er zijn hier muziek wetten, die op geen enkele manier van toepassing zijn op aarde, omdat enerzijds de aarde daar niet voldoende voor gevorderd is, en anderzijds omdat de geestelijke wereld geestelijk is, terwijl de aardse wereld van materie is. Het valt te betwijfelen of de aarde ooit voldoende etherisch zal worden om de vele vormen van geestelijke muziek in de hogere sferen te kunnen horen. Innovaties zijn op aarde uitgeprobeerd, zo is me verteld, maar het resultaat is niet alleen barbaars, maar ook kinderlijk. Aardse oren zijn niet afgestemd op muziek die wezenlijk is voor de geestelijke sferen. Op een of andere wonderlijke manier hebben aardse mensen geprobeerd zulke muziek op aarde te maken. Dat zal nooit lukken—totdat de oren van die nog geïncarneerden een fundamentele aanpassing hebben ondergaan.

De vele typen van op aarde zo vertrouwde muzikale instrumenten waren te zien in de muziek school, waar studenten konden leren erop te spelen. En ook hier weer, waar handvaardigheid zo essentieel is, is die inspanning om bekwaamheid te krijgen nooit uitputtend of vervelend en het gaat bovendien zoveel sneller dan op aarde. Wanneer studenten hun instrument onder de knie krijgen kunnen

ze meedoen met een van de vele orkesten, die hier bestaan of ze kunnen hun uitvoering beperken tot hun vele vrienden. Het is helemaal niet verrassend, dat velen voorkeur hebben voor dat eerste, omdat ze dan samen met hun mede muziekbeoefenaars de tastbare effecten van muziek op een grotere schaal kunnen produceren waarbij zoveel meer van zulke effecten kunnen genieten. We waren buitengewoon geïnteresseerd in de vele instrumenten die geen tegenhanger op aarde hebben. Zij zijn merendeels speciaal aangepast aan de muziekvormen die exclusief zijn voor de geestelijke wereld en ze zijn om die reden veel verfijnder. Zulke instrumenten worden alleen bespeeld samen met andere van hetzelfde soort voor hun karakteristieke muziek. Voor die muziek, die gewoon is op aarde is het gebruikelijke instrument voldoende.

Het is natuurlijk dat dit gebouw ook gebruikt zou worden als een concert hal. Dit was een erg grote hal, waarin vele duizenden aangenaam kunnen zitten. Hij was cirkelvormig met zetels die in een ongebroken laag vanuit de vloer rezen. Er is natuurlijk geen echte noodzaak voor overdekking van zo'n hal, maar de praktijk volgt gewoon andere regels in deze sfeer—zoals onze eigen woonhuizen bijvoorbeeld. We hebben die natuurlijk niet echt nodig, maar we vinden ze prettig, we zijn er op aarde aan gewend geraakt, ze zijn heel natuurlijk om in te wonen en dus hebben we ze.

Het was ons opgevallen, dat de muziek hal op een veel uitgestrekter terrein stond dan degene die we eerder hadden gezien en de reden werd ons snel duidelijk. Achterin de hal was een groot centrum voor concert uitvoeringen. Dat bestond uit een enorm amfitheater als een grote, beneden het grondvlak verzonken kom, maar die was zo groot dat zijn werkelijke diepte niet goed zichtbaar was. De verste stoelen van de uitvoerenden waren precies op grond niveau. Onmiddellijk rond deze stoelen stonden massa's van de mooiste bloemen in elke denkbare schakering met een grasachtige ruimte erbuiten, terwijl het hele gebied van deze muziek tempel in de buitenlucht was omgeven door een schitterende beplanting met grote en gracieuze bomen. Hoewel de zetel arrangementen op zo'n uitgebreide schaal waren, veel meer dan op aarde nog praktisch zou zijn, kreeg je toch niet het gevoel te ver van de uitvoerenden te zitten, zelfs niet in de verste stoelen. Ik herinner eraan, dat ons geestelijke zicht niet zo beperkt is als op aarde.

Edwin suggereerde ons dat we misschien een concert in de geestelijke wereld zouden willen horen en toen deed hij een vreemd voorstel. Dat kwam erop neer dat we niet in de stoelen van het theater zouden gaan zitten, maar dat we op enige afstand zouden plaats nemen. De reden daarvoor, zei hij, zou vanzelf duidelijk worden zodra de muziek begon. Aangezien er erg snel een concert zou beginnen, volgden we zijn raadselachtige suggestie en gingen op een flinke afstand van het werkelijke amfitheater op het gras zitten. Ik vroeg me af of we zo ver weg erg veel zouden kunnen horen, maar onze vriend verzekerde ons dat dit het geval zou zijn. En inderdaad, we werden op datzelfde ogenblik vergezeld door grote aantallen andere mensen, die ongetwijfeld met hetzelfde doel als wij waren gekomen. Op de hele plek, die leeg was toen Edwin ons er als eersten had gebracht, waren nu veel mensen, sommigen rond wandelend en anderen net als wij tevreden op het gras zittend. We zaten op een betoverende plek met de bomen en bloemen en plezierige mensen om ons heen en ik heb nog nooit zo'n gevoel van werkelijke, echte vreugde ervaren als mij op dat moment becroop. Ik zat daar in perfecte gezondheid en volmaakt gelukkig met twee van de heerlijkste metgezellen, Edwin and Ruth; niet gehinderd door tijd of weer, of ook maar een enkele gedachte daaraan; ongehinderd door wat voor beperking dan ook zoals gewoonlijk in ons oude geïncarneerde leven.

Edwin zei ons naar het theater te lopen en nog eens over de stoelen heen naar beneden te kijken. Dat deden we en tot onze verbazing zagen we dat de hele enorme hal nu volgepakt zat met mensen, waar er slechts een *korte* tijd ervoor geen ziel te bekennen was geweest. De muzikanten zaten op hun plaatsen te wachten op het binnenkomen van hun dirigent en dit grote publiek was als door een wonder gekomen—zo leek het tenminste. Aangezien het duidelijk was dat het concert stond te beginnen, gingen we direct terug naar Edwin. In antwoord op onze vraag hoe het publiek zo plotseling en ongemerkt was gekomen, herinnerde hij me aan de manier om de gemeente in de kerk, die we de eerste dagen van onze tochten bezocht hadden, bij elkaar te brengen. In het geval van dit concert hoefden de organisatoren alleen maar hun gedachten uit te zenden naar de mensen in brede zin die in het bijzonder belangstelling hadden voor zulke uitvoeringen en dan kwamen ze onmiddellijk bij elkaar. Zodra Ruth en ik onze belangstelling en wensen hadden getoond voor deze concerten zouden we een link maken en zouden we merken dat die gedachten ons zouden bereiken wanneer ze ook maar werden uitgezonden.

We konden van waar we zaten natuurlijk niets zien van de uitvoerenden en toen er een stilte viel onder iedereen om ons heen, waren we dus voldoende geïnformeerd dat het concert ging beginnen. Het orkest was samengesteld uit zo'n tweehonderd muzikanten, die op op aarde welbekende instrumenten speelden, zodat ik op prijs kon stellen wat ik hoorde. Zodra de muziek begon kon ik een opvallend verschil horen met wat ik gewend was te horen op aarde. De werkelijke geluiden van de verschillende instrumenten waren gemakkelijk te herkennen zoals vroeger, maar de kwaliteit van de klank was onmetelijk zuiverder en de balans en menging waren perfect. Het te spelen werk had enige lengte werd me verteld en zou zonder onderbreking doorgaan.

De openingsbeweging was gematigd wat betreft het geluidsvolume en we zagen dat op het moment dat de muziek begon een helder licht leek op te stijgen vanuit de richting van het orkest totdat het zweefde in een plat vlak, op gelijke hoogte als de hoogste stoelen, waar het bleef als een regenboogkleurige afdekking boven het hele amfitheater. Die brede laag licht groeide in kracht en dichtheid bij het voortgaan van de muziek en vormde als het ware een stevige basis voor wat er nog volgde. Ik was zo gespannen bij het bekijken van die bijzondere formatie dat ik nauwelijks iets kon vertellen over de muziek. Ik was me bewust van het geluid, maar dat was dan ook alles. Nu schoten, op gelijke afstanden rond de omtrek van het theater, vier torens van licht op in de lucht in lange spits toelopende toppen van licht. Ze bleven een ogenblik wiegelen en gingen dan langzaam naar beneden, waarbij ze breder van omtrek werden totdat ze er uiterlijk uitzagen als vier ronde torens met ieder een koepel van boven, perfect geproportioneerd. Tegelijkertijd was de centrale ruimte van licht nog meer verdikt geworden en begon langzaam op te stijgen in de vorm van een immense koepel, die het hele theater overdekte. Dit bleef gestaag doorstijgen totdat het een veel grotere hoogte dan de vier torens leek te bereiken, terwijl de meest delicate kleuren werden verspreid door de hele etherische structuur. Ik kon nu begrijpen waarom Edwin had voorgesteld om buiten het theater zelf te gaan zitten en kon ik ook volgen waarom componisten zich gedwongen voelden om hun aardse werken aan te passen nadat zij in de geest waren gearriveerd. De door het orkest naar boven gezonden muzikale geluiden creëerden boven hun hoofden die immense muzikale gedachtenvorm en de vorm en perfectie van die vorm berustte volledig op de zuiverheid van de muzikale geluiden, de zuiverheid van de harmonieën en de afwezigheid van iedere in het oog lopende dissonantie. De vorm van de muziek moet zuiver zijn om een zuivere vorm te produceren.

Dat moet niet zo worden opgevat alsof iedere beschrijving van dissoneren ontbrak. Het ontbreken van dissoneren zou monotonie tot gevolg hebben, maar de dissonanten werden gedoseerd gebruikt en juist opgelost.

Nu leek de grote muzikale gedachtenvorm zijn maximale hoogte te hebben aangenomen en die bleef stationair en stabiel. De muziek speelde nog door en in antwoord daarop veranderde het hele kleurenspeel van de koepel, eerst naar één tint, dan naar een andere en vaak naar een delicaat mengsel van een aantal tinten in overeenstemming met de variatie in het thema of de beweging van de muziek.

Het is moeilijk om een juiste indruk te geven van de schoonheid van deze wonderbaarlijke muzikale structuur. Waar het amfitheater beneden het oppervlak van de grond was gebouwd, was niets ervan zichtbaar van publiek, uitvoerenden of het gebouw zelf en de koepel van licht en kleur leek helemaal te rusten op dezelfde stevige grond als waarop wij zaten.

Dit vroeg slechts kort om te vertellen, maar de muzikale gedachtenvorm duurde zoveel tijd om zich te vormen als ingenomen werd door de volle lengte van een concert op aarde. Wij hadden in die tijd het geleidelijk opbouwen van het uiterlijke en zichtbare effect van muziek gezien. Anders dan op aarde waar muziek alleen kan worden gehoord, hadden we die daar zowel gehoord als *gezien*. En werden we niet alleen geïnspireerd door de geluiden van het spelen van het orkest, maar de schoonheid van de immense vorm die dat creëerde had zijn geestelijke invloed op eenieder die dat aanschouwde of binnen die sfeer kwam. We konden dit voelen hoewel we niet in het theater zaten. De toehoorders binnen konden hun hart ophalen aan de pracht ervan en nog meer genieten van de glans van de omhoog stijgende stralen. Bij de volgende gelegenheid zouden we plaats moeten nemen in het geweldige auditorium.

De muziek kwam op het laatst tot een grote finale en eindigde daarmee. De regenboog kleuren bleven zich dooreen mengen. We vroegen ons af hoe lang die muzikale structuur in stand zou blijven en we werden verteld, dat die in ongeveer dezelfde tijd zou vervagen als bij een aardse regenboog—vergelijkenderwijs een paar minuten. We hadden nu geluisterd naar een groot werk, maar als een serie kleinere stukken zou worden gespeeld zou het effect en blijvende kracht hetzelfde zijn, maar de vormen zouden variëren in vorm en grootte. Als de vorm langer zou duren dan zou een nieuwe vorm kunnen conflicteren met de vorige en zou het resultaat voor het oog hetzelfde zijn als twee verschillende en niet met elkaar verbonden muziekstukken bij gelijk spelen zou zijn voor het gehoor.

De volleerde musicus kan zijn composities plannen op basis van zijn kennis over wat voor vormen de verschillende harmonische en melodische geluiden zullen gaan produceren. Hij kan in werkelijkheid overweldigende bouwwerken maken met zijn muziek manuscript als hij heel exact weet wat het resultaat zal worden als de muziek gespeeld of gezongen wordt. Door nauwkeurige aanpassing van zijn thema's en zijn harmonieën, de lengte van het werk en de verschillende uitdrukkingskenmerken kan hij een even grote majestueuze vorm als een Gotische kathedraal bouwen. Dat is op zich een betoverend onderdeel van de geestelijke muziek kunst en die wordt beschouwd als muzikale architectuur. De student zal muziek niet alleen akoestisch bestuderen, maar hij zal ook leren die architecturaal te bouwen en dat laatste is een van de meest absorberende en fascinerende studies.

Waar we getuige van geweest waren was geproduceerd op een schaal van enige omvang; de individuele instrumentalist of zanger kan zijn eigen muzikale gedachtenvormen ontwikkelen op een aanmerkelijk kleinere schaal. Het zou in feite onmogelijk zijn om enige vorm van muzikaal geluid zonder het tot stand komen van zo'n vorm uit te zenden. Het zou kunnen zijn, dat het niet de uiteindelijke vorm aanneemt zoals we die zagen; dat komt door grotere ervaring, maar het zou het samenspel van talrijke kleuren en mengen van kleuren teweeg kunnen brengen. In de geestelijke wereld is alle muziek kleur en alle kleur is muziek. De ene kan niet bestaan zonder de ander. Daarom geven bloemen zulke plezierige tonen ten beste als je er dicht bij komt, zoals je zult herinneren van mijn eerste ervaring met bloemen. Het sprankelende water dat kleuren flonkert schept ook muzikale geluiden van zuiverheid en schoonheid. Maar het moet niet zo worden voorgesteld, dat er met dit hele firmament aan kleuren in de geestelijke wereld ook een niet aflatend pandemonium van muziek doorgaat. Het oog raakt hier niet vermoeid door de kleuren overvloed. Waarom zouden oren vermoeid raken van het liefelijke geluid, dat de kleuren uitzenden? Het antwoord is dat dit niet het geval is, omdat de geluiden net zo volmaakt in overeenstemming zijn met de kleuren als de kleuren zijn met de geluiden. En de perfecte combinatie van zowel zicht als geluid is *volmaakte harmonie*.

Harmonie is een fundamentele wet hier. Er kan geen conflict zijn. Ik wil niet suggereren dat we volmaakt zijn. We zouden in een immens hogere sfeer zijn als we dat waren, maar we zijn volmaakt in zoverre het deze sfeer betreft. Als we als individuen volmakter worden dan de sfeer waarin we leven, worden we het, *ipso facto*, waardig om naar een hogere sfeer over te gaan en dat doen we dan ook. Maar nu we zijn waar we zijn, in deze sfeer of hoger, leven we in een staat van volmaaktheid overeenkomstig de beperkingen van die sfeer.

Ik heb tamelijk lang stilgestaan bij onze muzikale ervaringen vanwege de belangrijke plaats van muziek in onze levens en in de sfeer waarin we leven. De hele houding ten opzichte van muziek van zoveel mensen op aarde ondergaat een belangrijke verandering wanneer ze uiteindelijk overgaan naar de geest. Muziek wordt op aarde door velen alleen maar als een plezierige afleiding, een plezierige toevoeging aan het aardse leven gezien, maar in geen geval als iets noodzakelijks. Hier vormt het een onderdeel van ons leven, niet omdat we dat zo maken, maar omdat het een onderdeel uitmaakt van natuurlijk bestaan, zoals bloemen en bomen, gras en water en heuvels en dalen. Het is een element van de geestelijke natuur. Zonder dat zou een groot deel van het geluk uit onze levens verdwijnen. We hoeven geen meester-musici te worden om de rijkdom aan muziek die ons omgeeft te waarderen in kleur en geluid, maar zoals met veel andere aspecten van dit leven, aanvaarden we en genieten ten volle en in het genieten van ons erfgoed kunnen we het ons veroorloven om te glimlachen naar diegenen die volharden te geloven dat wij in een lege wereld leven.

Een lege wereld! Wat een shock maken zoveel mensen door wanneer ze in de geestelijke wereld binnenkomen en hoe immens blij en opgelucht zijn ze als ze merken dat het uiteindelijk heel plezierig blijkt te zijn; dat het geen afschrikwekkende plek is; dat het geen reusachtige tempel van een hymnes-zingende godsdienst is; en dat ze in staat zijn zich *thuis* te voelen in het land van hun nieuwe leven. Wanneer zij die gelukkige realisatie eenmaal hebben bereikt worden sommigen van hen eraan herinnerd dat zij de verschillende beschrijvingen van dit leven, die van tijd tot tijd van ons kwamen, als "tamelijk materieel" zagen! En hoe gelukkig zijn ze als ze ontdekken dat het zo is. Wat is dat, als het niet "materieel" is? De musici die we hoorden spelen speelden op hele echte, stevige instrumenten voor hele echte muziek. De dirigent was een hele echte persoon, die zijn orkest dirigeerde met een hele materiële baton! Maar de prachtige muzikale gedachtenvorm was *niet* zo erg materieel als de omgeving of de manier om die te creëren, op precies dezelfde vergelijkbare manier als een aardse regenboog en de zon en vocht die veroorzaken.

Op gevaar af erg langdradig te worden ben ik meer dan eens teruggekomen op deze vreemde misvatting, dat de wereld waarin ik leef, hier in de geest, vaag en schimmig zou zijn. Het is vreemd, dat sommige geesten altijd nastreven om iedere boom en bloem en de duizend en een andere verrukkingen van de geestelijke wereld uit te bannen. Er zit iets zelfingenomens in—om zulke dingen exclusief aan de aardse wereld voor te behouden. Tegelijkertijd, als welke ziel dan ook denkt dat zulke dingen geen reden van bestaan hebben in de geestelijke wereld, dan is hij vrij om afstand te nemen van zowel het zicht als het genieten ervan door zich terug te trekken op een of andere barre plek waar zijn gevoeligheden niet zullen worden gekrenkt door zulke aardse objecten als bomen en bloemen en water (en zelfs menselijke wezens) en daar kan hij zichzelf dan overgeven aan een staat van vrome contemplatie, omgeven door het hemelse niets zoals de echte hemel naar zijn idee hoort te zijn. Er wordt hier geen enkele ziel gedwongen tot een bezigheid die hij niet wil of in een omgeving die hij niet prettig vindt. Ik waag het te beweren dat het niet lang zal duren voordat zo'n ziel opduikt uit zijn retraite en zich bij zijn metgezellen zal voegen in het genieten van alle verrukkingen van God's hemel. Er is slechts één gebrek—naast een paar anderen—dat de aardse wereld bezit: de overweldigende superioriteit, naar zijn eigen idee, boven iedere andere wereld,

maar hoofdzakelijk boven de geestelijke wereld. We kunnen het ons veroorloven daarover geamuseerd te zijn, hoewel ons vermaak verandert in bedroefdheid als we de teleurstelling van zielen zien bij hun aankomst hier; wanneer zij zich realiseren dat ze eindelijk geconfronteerd worden met eeuwige waarheid buiten iedere vraag of twijfel. Dan begint de nederigheid zo vaak! Maar we verwijten nooit. Het terechtwijzen komt meestal van binnen uit iedere ziel zelf.

En wat, vraag je nu misschien, heeft dat alles van doen met muzikale ervaringen? Juist dit: dat na elke nieuwe ervaring steeds dezelfde gedachten bij mij opkwamen, die ik bijna uitsprak naar zowel Ruth als Edwin. Ruth heeft altijd dezelfde woorden als ik geuit; Edwin was het altijd eens met mij, hoewel wat ons opviel natuurlijk op geen enkele manier nieuw was voor hem. Maar hij bleef zich nog steeds verwonderen over alle dingen hier, zoals wij inderdaad allemaal doen, of we nu net aangekomen zijn, of dat we hier in aardse tijd uitgedrukt al jaren zijn.

Terwijl we na het concert verder liepen attendeerde Edwin ons op de woonhuizen van veel van de leraren in de verschillende studie hallen, die graag dicht bij hun werkplekken wilden wonen. Dat waren merendeels geen pretentieuze huizen en het zou relatief makkelijk zijn geweest om de bezigheid van de eigenaar te schatten, zo werd ons verteld vanwege de vele kenmerken vanuit hun werk. Edwin zei dat we altijd welkom zouden zijn als we ooit een van die leraren zouden benaderen. De exclusiviteit die zulke mensen noodzakelijkerwijs omgeeft als zij geïncarneerd zijn verdwijnt als zij geestelijk worden. Alle waarden worden bij zulke zaken drastisch veranderd. De leraren zelf houden niet op met hun eigen studies omdat zij onderwijzen. Ze blijven nog altijd onderzoeken en leren en doorgeven aan hun pupillen wat ze zo hebben geleerd. Sommigen van hen zijn gevorderd naar een hogere sfeer, maar zij behouden nog steeds hun belangstelling voor hun vroegere sfeer en bezoeken die voortdurend—en hun vele vrienden—om met hun onderwijzen door te gaan.

Maar we hebben al enige tijd aan dit onderwerp besteed en Edwin wacht op ons om ons naar andere belangrijke plaatsen in de stad te brengen.

VIII. PLANNEN VOOR TOEKOMSTIG WERK

Een korte wandeling bracht ons bij een groot rechthoekig gebouw dat, zo vertelde onze vriend ons, de hal van wetenschap was en mijn aardige metgezel en ik voelden ons hulpeloos om te snappen hoe wetenschap, zoals we dat woord altijd begrepen op aarde, ook maar een plek in de geestelijke wereld kon hebben. We zouden echter snel veel dingen leren, waarvan het belangrijkste was dat de aardse wereld de geestelijke wereld zou moten bedanken voor al de belangrijke wetenschappelijke ontdekkingen die in de afgelopen eeuwen gedaan zijn.

De laboratoria van de geestelijke wereld lopen vele decennia voor op die op aarde. En het zal nog jaren duren voordat het toegestaan wordt veel revolutionaire ontdekkingen door te sturen naar de aardse wereld, omdat de aarde nog niet voldoende gevorderd is.

Noch Ruth noch ik hadden een erg sterke hang naar wetenschap en techniek en Edwin, die onze smaak in dat opzicht kende, stelde voor dat we toch even een moment zouden besteden aan die bepaalde hal.

In de hal van wetenschap werd iedere tak van wetenschappelijk en technisch onderzoek, studie en ontdekkingen bestreken en hier waren zoveel van die mensen te zien wier namen begrippen zijn geworden en die na hun overgang naar de geest doorgedaan zijn met hun levenswerk met hun mede wetenschappers en met de volledige en immense bronnen van de geestelijke wereld binnen hun bereik. Hier kunnen ze die mysteries oplossen die hen verbaasden toen ze nog op aarde waren. Er bestaat niet langer zoiets als persoonlijke rivaliteit. Reputaties hoeven niet meer gevestigd te worden en vele materiële beperkingen zijn voor altijd afwezig. Daaruit volgt, dat waar zo'n verzameling van wetenschappers kan bestaan, samen met hun onbeperkte bronnen, de resultaten overeenkomstig groot moeten zijn. In de afgelopen eeuwen zijn alle historische ontdekkingen vanuit de geestelijke wereld gekomen. Uit zichzelf kan de geïncarneerde mens erg weinig. De meeste mensen stellen zich er mee tevreden de aardse wereld als op zichzelf voldoende te beschouwen. En dat is zeker niet zo! De wetenschapper is in essentie iemand met visie; dat kan in beperkte mate zijn, maar het is er in ieder geval. En onze eigen geestelijke wetenschappers kunnen—en doen dat ook—hun aardse collega's imponeren met de vruchten van hun onderzoek. In veel gevallen waar twee mannen aan hetzelfde probleem werken, zal de ene die geestelijk is ver voorop lopen op zijn confrère die nog op aarde is. Een hint van de eerste is heel vaak genoeg om de andere op het goede spoor te brengen en het resultaat is dan een ontdekking ten bate van de mensheid. De mensheid heeft daar in zoveel gevallen baat bij gehad, maar helaas heeft de mens ook in zoveel gevallen geleden door smart en beproeving als gevolg van de duivelse perversie van dergelijke ontdekkingen. Elk daarvan die vanuit de geestelijke wereld is gezonden is bedoeld ten bate van de geestelijke vooruitgang van de mens. Als geperverteerde geesten diezelfde dingen gebruiken voor de vernietiging van de mensheid dan kan de mensheid dat alleen maar zichzelf aanrekenen. Het is daarom dat ik beaamde dat de aardse wereld geestelijk niet ver genoeg gevorderd is om veel meer prachtige uitvindingen te hebben die hier al voltooid zijn. Ze zijn klaar en liggen te wachten, maar als ze doorgestuurd zouden worden naar de aarde in zijn huidige geestelijke staat, dan zouden ze misbruikt worden door gewetenloze mensen.

De mensen op aarde hebben het zelf in hun macht om te ervoor te zorgen dat moderne uitvindingen alleen gebruikt worden voor hun geestelijke en materiële welzijn. Als de tijd aanbreekt, dat werkelijke geestelijke vooruitgang wordt geboekt, dan kan de aarde het doorkomen van een vloed van nieuwe uitvindingen en ontdekkingen van de wetenschappers en ingenieurs uit de geestelijke wereld verwachten. Maar de aarde heeft nog een lange en moeilijke weg te gaan voordat die tijd aanbreekt. En intussen gaat het werk van de geestelijke wetenschapper door.

Wij in de geestelijke wereld hebben de vele aardse uitvindingen niet nodig. Ik denk dat ik voldoende heb aangegeven dat onze wetten totaal verschillend zijn van die op aarde. Wij hebben geen uitvindingen nodig die onze snelheid van voortbewegen vergroten zoals bij jullie. Onze eigen manier om ons te verplaatsen is zo snel als het denken, omdat het denken de bewegingskracht is. Wij hebben geen behoefte aan levensreddende methoden, omdat we onvernietigbaar zijn. Wij hebben geen behoefte aan de honderden uitvindingen om het leven gemakkelijker, veiliger, comfortabeler en plezieriger te maken, omdat ons leven dat alles en meer dan dat al is. Maar in deze hal van wetenschap werkten vele, vele toegewijde mensen aan de verbetering van de aarde door middel van hun onderzoekingen en klaagden dat zoveel niet aan de aarde gegeven kon worden, omdat het tot nu toe nog niet veilig zou zijn om dat te doen.

Het werd ons toegestaan om de vooruitgang te zien op het gebied van motoriek en we waren verbaasd over de vooruitgang die was geboekt sinds de dagen dat wij op aarde waren. Maar dat is nog niets vergeleken met wat er aan staat te komen. Wanneer de mens leert zijn wil de goede kant op te richten zal er

geen einde komen aan de enorme beloningen die hem te wachten staan aan materiële vooruitgang, maar materiële vooruitgang moet hand in hand gaan met geestelijke vooruitgang. En totdat ze dat doen zal het de aarde niet toegestaan zijn de vele uitvindingen te doen die al klaar staan te wachten om doorgezonden te worden.

Het merendeel van de mensen van de aardse wereld is erg koppig. Zij nemen iedere aantasting kwalijk van hun verworvenheden, of van wat zij arrogant hebben geclaimd als hun verworvenheden. Het is nooit de bedoeling geweest, toen de resultaten van de research van onze wetenschappers naar de aarde werden gecommuniceerd, dat zij door enkelen opgepakt werden met uitsluiting van alle anderen. Zij die dat gedaan hebben merken dat zij een erg hoge prijs moeten betalen voor hun kort durende aardse voorspoed. Het was ook niet zo bedoeld dat de twee werelden, die van ons en die van jullie, zouden zijn zoals nu, zo ver van elkaar in denken en qua contact. **De dag zal zeker komen dat onze twee werelden nauw met elkaar verbonden zullen raken, wanneer communicatie tussen beide iets alledaags zal zijn** en dat dan de grote rijkdom aan bronnen van de geestelijke wereld open zal staan voor de aardse wereld om uit te putten ten bate van de gehele mensheid.

Het zien van zoveel activiteit van de kant van mijn medebewoners van deze sfeer deed mij nadenken over mijn eigen toekomstige bezigheid en wat voor vorm dat zou kunnen krijgen. Ik had daar geen erg duidelijke ideeën over en roerde mijn moeilijkheid dus aan bij Edwin. Dat hield Ruth ook bezig leek het en dus hadden wij beiden voor de eerste keer sinds onze aankomst een beetje gevoelens van onrust. Onze oude vriend was niet in het minst verrast; hij zou meer verrast zijn geweest, zei hij, als we ons anders hadden gevoeld. Dat was een gevoel bij iedereen, vroeger of later—de aandrang om iets nuttigs te doen voor het welzijn van anderen. Het was niet zozeer dat we genoeg hadden van het bekijken van ons eigen land, maar eerder dat we een zelfbewust gevoel hadden. Edwin stelde ons gerust dat we eindeloos door konden gaan met onze verkenningen als we dat wilden en dat niemand ons dat zou verwijten of daar commentaar op zou hebben. Dat zou dus benaderd worden als iets van ons zelf. We voelden echter allebei dat we de vraag van onze toekomstige bezigheid wilden regelen en we vroegen daarvoor de begeleiding van onze goede vriend. Edwin stelde meteen voor om terug te gaan naar de grenzen met de hogere sferen, waar we dat konden oppakken; hij zij eerder al, dat we op dit onderwerp in konden gaan. En dus verlieten we de hal van wetenschap en waren we nog weer een keer in het buitengebied van onze sfeer.

We werden naar een erg mooi huis gebracht, dat naar het uiterlijk en de omgeving te zien duidelijk van een hogere klasse was dan verder het land in. De atmosfeer was ijl en zover ik kon zien waren we ongeveer op dezelfde plek als bij ons eerste bezoek aan de grens. Edwin leidde ons het huis binnen met alle vrijheid van de wereld en heette ons welkom. Direct bij het binnenkomen wist ik instinctief dat hij ons verwelkomde in *zijn eigen huis*. Het is wonderlijk te zeggen, dat we nooit naar zijn huis hadden gevraagd of waar dat was. He zei dat hij dat onderwerp bewust buiten onze aandacht had gehouden, maar dat was alleen maar zijn natuurlijke beschroomdheid. Ruth was verrukt over alles wat ze zag en gaf hem een standje dat hij ons dat allemaal niet veel eerder had verteld. Het huis was helemaal van steen gebouwd en hoewel het op het oog wat kaal leek straalde het toch vriendelijkheid uit vanuit iedere hoek. De kamers waren niet groot, maar van gemiddelde grootte en geschikt voor al Edwins behoeften. Er waren ruimschoots comfortabele stoelen en veel boekenkasten op een rij. Maar het was het algemene gevoel van rust en vrede dat in de hele woning heerste wat ons het sterkste opviel.

Edwin nodigde ons uit te gaan zitten en het ons gemakkelijk te maken. Het was niet nodig om ons te haasten en we konden ons probleem *in extenso* bediscussiëren. Bij het begin gaf ik openlijk toe, dat ik geen bepaalde ideeën had over wat ik zou kunnen gaan doen. Terwijl ik op aarde gelukkig genoeg in staat was geweest om mijn eigen zinnen te volgen had ik als gevolg daarvan een druk leven. Maar mijn werk was—op zijn minst in één opzicht—afgelopen toen mijn aardse leven eindigde. Edwin stelde toen voor dat het mij misschien zou aanspreken om me bij hem aan te sluiten in zijn werk, wat voornamelijk neerkwam op het bij de hand nemen van nieuw aangekomen zielen wier religieuze overtuigingen hetzelfde waren als we op aarde hadden, maar die, anders dan wijzelf, nog niet in staat waren zich de werkelijkheid van de verandering die ze hadden doorgemaakt en het onwerkelijke van zoveel van hun religie te realiseren.

Hoezeer het voorstel van mijn vriend me ook aansprak, ik voelde me niet competent genoeg om zulk werk te doen, maar Edwin wuifde mijn bezwaren weg. Ik zou, zei hij, samen met hem werken—in ieder geval in het begin. Wanneer ik vertrouwd zou zijn geraakt met die taak zou ik onafhankelijk door kunnen gaan als ik dat zou willen. Uit ervaring sprekend zei Edwin, dat twee of meer mensen—en hier wierp hij een blik op Ruth—vaak veel meer hulp konden geven aan een individuele ziel dan als je helemaal alleen werkte. Het gewicht van aantallen scheen een grotere overtuigingskracht te hebben op iemand die bijzonder koppig was in het vasthouden aan zijn oude aardse religieuze ideeën. Aangezien Edwin het gevoel had, dat ik hem werkelijk van dienst zou zijn, accepteerde ik zijn aanbod graag om mijn krachten met hem te bundelen. En hier bood Ruth zichzelf aan als een andere kandidaat om onder hem te werken op voorwaarde van zijn instemming natuurlijk. Dat laatste volgde niet alleen onmiddellijk, maar haar aanbod

werd graag geaccepteerd. Er was veel, zei hij, wat een jonge vrouw kon doen en wij drieën samen, in zo'n volledige harmonie en vriendschap werkend, zouden in staat zijn om samen nuttig werk te doen. Ik was meer dan blij dat Ruth zich ook bij ons aansloot, aangezien dat betekende dat ons prettige gezelschap niet opgebroken zou worden.

Ik had echter nog een ander ding in mijn gedachten en dat betrof dat ene bepaalde boek waarvan ik wilde dat ik het niet geschreven had toen ik op aarde was. Ik was niet zozeer ongelukkig zolang de gedachte daaraan aanhield, maar ik wilde dat kwijt en hoewel mijn nieuwe bezigheid mij ongetwijfeld uiteindelijk die volledige gemoedsrust zou geven had ik het gevoel dat ik op een directere manier met die kwestie wilde handelen. Edwin wist waarop ik doelde en hij herinnerde me aan wat hij al had gezegd over de moeilijkheden om met de aardse wereld te communiceren. Maar hij noemde ook, dat we misschien begeleiding van hogerop zouden kunnen proberen te zoeken. Als ik het nog steeds met communiceren wilde proberen dan zouden we nu om zulke begeleiding en advies kunnen vragen en zouden we zo de hele vraag over mijn toekomstige bezigheid kunnen afhandelen.

Edwin liet ons toen alleen en trok zich terug in een andere kamer. Ik had nog nauwelijks een moment met Ruth gepraat over ons nieuwe werk of onze oude vriend kwam terug en bracht een markant kijkende man mee die, wist ik meteen, uit een hogere sfeer gekomen was in antwoord op Edwins oproep. Hij zag er niet uit als een van onze eigen landgenoten en mijn indruk was juist, aangezien hij een Egyptenaar was, zoals Edwin ons later vertelde. Hij sprak onze taal perfect. Edwin introduceerde ons en vertelde mijn wensen en de mogelijke moeilijkheden om die te vervullen.

Onze bezoeker bezat een zeer sterke persoonlijkheid en hij gaf je een kalme en vreedzame indruk. Je zou denken dat hij altijd volledig onaangeroerd zou blijven.

We zaten allemaal comfortabel en Edwin stelde hem op de hoogte van mijn kennis over communicatie met de aardse wereld.

De Egyptenaar noemde me een aantal overwegingen. Als ik, zo zei onze bezoeker, vastbesloten was dat ik die situatie die nu aanleiding was voor mijn spijt wilde terughalen door terug te gaan naar de aarde om erover te praten, dan zou hij alles doen om me te helpen mijn doel te bereiken. Het zou echter gedurende een aantal jaren nog niet mogelijk zijn om te doen wat ik wilde. Maar intussen moest ik mijn vaste verzekering accepteren, dat ik ooit in staat zou zijn om te communiceren en dat beloofde hij mij. Als ik geduld zou hebben, zou het allemaal in orde komen zoals ik wenste. Ik moest de hele zaak overlaten in handen van degenen die dit soort dingen regelden en alles zou in orde komen. Er zou snel tijd—om een aardse term te gebruiken—overheen gaan en het voorvallen van bepaalde gebeurtenissen zou intussen het pad voorbereiden en de vereiste mogelijkheid er voor bieden.

Ik herinner eraan, dat wat ik vroeg niet zomaar was om terug te keren op aarde om het feit te laten zien dat ik nog leefde! Wat ik wilde was proberen iets ongedaan te maken waarvan ik wilde dat ik dat nooit had gedaan. En het was een karwei, kon ik zien, dat niet in een ogenblik voor elkaar gekregen kon worden. Wat ik had geschreven zou ik nooit ongedaan kunnen maken, maar ik zou mijn geweten kunnen ontlasten door de waarheid te vertellen, zoals ik die nu ken, aan hen die nog op aarde waren.

De vriendelijke Egyptenaar stond toen op en we schudden elkaar de hand. Hij feliciteerde ons met de manier waarop we ons vertrouwd hadden gemaakt met onze manier van leven, wenste ons plezier met ons nieuwe werk wanneer we zouden beginnen en beloofde me tenslotte nog een keer dat mijn eigen specifieke wensen zeker vervuld zouden gaan worden. Ik probeerde mijn dank voor al deze hulp uit te drukken, maar daar wilde hij niet van horen en met het wuiven van zijn hand was hij vertrokken. We bleven nog een tijdje praten over onze plannen—ik keek er verlangend naar uit om met ons werk te starten.

Het moet niet zo opgevat worden alsof wij deel zouden uitmaken van een campagne om mensen te bekeren in de religieuze zin waarop dat woord op aarde wordt gebruikt. Verre van dat. We staan de geloofsovertuiging van mensen noch hun gezichtspunten in de weg; we bieden alleen diensten aan als daarom gevraagd wordt in zulke zaken of wanneer we zien dat we door die te bieden een nuttig doel kunnen bereiken. Ook besteden we geen tijd aan rondlopen om te evangeliseren bij mensen, maar als er een vraag om hulp komt beantwoorden we die onmiddellijk. Maar er komt een tijd, dat spirituele onrust zich zal doen voelen en dat is het keerpunt in het leven van vele zielen die beknut en beperkt zijn door onjuiste opvattingen, of dat nu religieus is of anderszins. Religie is niet verantwoordelijk voor *alle* misvattingen!

Er is een verrassend aantal mensen dat zich niet realiseert, dat ze overgegaan zijn van de aarde bij de dood van het fysieke lichaam. Zij willen beslist niet geloven dat ze zijn wat op aarde "dood" genoemd wordt. Ze zijn zich er vaag van bewust dat er een of ander soort verandering heeft plaats gevonden, maar wat voor verandering dat is dat kunnen ze niet zeggen. Sommigen kunnen na enige uitleg—en zelfs demonstratie—begrijpen wat er werkelijk is gebeurd; anderen zijn koppig en kunnen alleen overtuigd worden door aanhoudend argumenteren. In dat laatste geval is het vaak nodig zo'n ziel

een tijdje alleen te laten waarna rustige overpeinzing dan zijn werk doet. We weten dat mensen naar ons toekomen zodra zo'n ziel de kracht van onze argumentatie voelt. In veel opzichten is het vermoeiend werk, hoewel ik het woord "vermoeiend" gebruik in zijn strikt beperkte betekenis in de geestelijke wereld.

Ruth en ik waren Edwin beiden meer dan dankbaar voor zijn genereuze hulp bij onze zaken en ik was dat in het bijzonder zowel hem als de Egyptenaar voor het uitstekende vooruitzicht van communiceren met de aardse wereld. In het zicht van onze beslissingen om samen te werken met Edwin in zijn werk had hij gesuggereerd dat als we iets—maar slechts heel weinig—hadden gezien van onze sfeer, dat we nu baat konden hebben bij een bezoek aan de donkere sferen. Ruth en ik voegden om strijd toe, dat we nu voldoende zelfvertrouwen hadden om tegen alles te kunnen, dat we van een onplezierige aard zouden kunnen tegenkomen. We zouden natuurlijk onder de directe bescherming en begeleiding staan van onze oude vriend. Onnodig te zeggen, dat we zonder dat niet zouden hebben geprobeerd om te gaan, zelfs als het was toegestaan.

We verlieten Edwins prachtige huis en gingen snel door onze eigen sfeer en waren weer bij de grenzen van de lagere sferen. Edwin waarschuwde ons dat we dat gevoel van koud krijgen dat we eerder voelden opnieuw zouden voelen, maar dat we dat door een wilsinspanning van ons af konden zetten. Hij ging tussen ons in staan, waarbij Ruth en ik ieder een van zijn armen vast pakten. Hij draaide zijn hoofd en keek ons aan en was kennelijk tevreden over wat hij zag. Ik wierp een blik op Ruth en merkte dat haar gewaad—net als dat van Edwin—een grauwe, bijna grijze kleur had aangenomen. Bij mijzelf kijkend ontdekte ik dat mijn eigen kleding net zo'n verandering had ondergaan. Dat was zeker verwarrend, maar onze vriend legde uit dat dit grauwer worden van onze natuurlijke kleuren de werking was van een natuurlijke wet en niet betekende dat we hadden verloren wat we al hadden verworven. De praktische toepassing van zo'n wet betekende dat we niet in het oog lopend in een niet gelijkgestemde omgeving zouden zijn en ook niet het licht van onze sfeer in die donkere plaatsen zouden hebben wat het zicht van degenen die daar woonden zou verblinden.

We liepen door een groot gebied met kaal land. De grond was hard onder onze voeten; het groen van de bomen en gras was weg. De hemel was zonder zon en loodgrijs en de temperatuur was zeer aanzienlijk gedaald, maar we konden daartegenover een innerlijke warmte voelen. Voor ons konden we niets anders zien dan een grote mistbank die dichter werd naarmate we verder kwamen totdat we er eindelijk in zaten. Het dwarrelde rond in zware vochtige wolken en het leek bijna dode ballast zoals het op ons drukte. Plotseling dook er een figuur op uit de mist, die naar ons toe kwam. Hij was pas de eerste persoon die we tegenkwamen en toen hij Edwin herkende begroette hij hem vriendelijk. Edwin introduceerde ons en vertelde hem wat onze bedoeling was. Hij zei dat hij wel met ons mee wilde gaan, aangezien hij ons misschien zou kunnen helpen en we namen zijn vriendelijke aanbod meteen aan. We hervatten onze tocht en na een volgende doortocht door de mist merkten we dat het een beetje lichter begon te worden tot het helemaal wegtrok. We konden onze omgeving nu helder zien. Het landschap was uiterst naargeestig met hier en daar een woonhuis van de middelmatigste soort. We kwamen dicht bij een ervan en konden het beter bekijken.

Het was een klein kraakpand, vierkant gebouwd, zonder ornamenten en alles bij elkaar erg ongestuurd eruitziend. Het had zelfs een sinister uiterlijk ondanks de eenvoud ervan en het leek ons af te stoten naarmate we er dicht bij kwamen. Er was geen teken van leven te zien bij geen van de ramen of eromheen. Er was geen tuin bij; het stond daar maar alleen, eenzaam en verloren. Edwin en onze nieuwe vriend kenden blijkbaar zowel het huis als de bewoner erg goed, want bij het naar de voordeur lopen gaf Edwin er een bons op en liep zonder op antwoord te wachten naar binnen ons wenkend om te volgen. Dat deden we en toen stonden we in het armelijkste soort van excuus voor een huis. Er waren weinig meubels en dan van de minderwaardigste soort en op het eerste gezicht voor aardse ogen zou je gezegd hebben dat hier armoe heerste en dat je de natuurlijke sympathie gevoeld zou hebben en de neiging om wat voor hulp te geven die je maar kon. Maar voor onze geestelijke ogen dook de armoe van de ziel op, de minderwaardigheid van de geest en hoewel het onze sympathie opwekte was het sympathie van een andere soort, waarbij materiële hulp geen zin heeft. De koude leek binnen bijna groter dan buiten en ons werd verteld dat het kwam door de eigenaar van het huis zelf.

We gingen naar de achterkamer en zagen de enige bewoner in een stoel zitten. Hij deed geen poging om te gaan staan of enig teken van welkom te geven. Ruth en ik bleven op de achtergrond terwijl de andere twee naar voren liepen om met de onwillige "gastheer" te praten. Hij was een man van net middelmatige leeftijd. Hij had iets van een air van vergane welvarendheid en de kleren die hij droeg waren duidelijk verwaarloosd, of dat nu door onverschilligheid kwam of door andere oorzaken—in het licht van mijn aardse herinneringen!—kon ik niet zeggen. Hij fronste nogal naar ons beiden toen Edwin ons naar voren haalde als nieuwe bezoekers. Het duurde enkele ogenblikken voordat hij sprak en toen ging hij tamelijk onsamenhangend te keer tegen ons, maar we konden er uit opmaken dat hij van mening was voor zichzelf te lijden onder een onrechtvaardigheid. Edwin vertelde hem in eenvoudige bewoordingen dat hij onzin

uitkraamde, omdat onrechtvaardigheid in de geestelijke wereld niet bestaat. Een verhitte discussie volgde, dat wil zeggen van de kant van onze gastheer, want Edwin was rustig en beheerst en in werkelijkheid verwonderlijk vriendelijk. Vele malen wierp de eerste een blik op Ruth, wiens vriendelijke gezicht de hele vervuilde plek leek op te lichten. Ik keek ook naar Ruth, die mijn arm vast hield om te zien wat voor invloed deze vreemde man op haar had, maar ze was onverstoorbaar.

Op den duur werd hij rustiger en leek hij inschikkelijker en toen hadden hij en Edwin een beetje een privaat gesprek met elkaar. Aan het eind ervan vertelde hij Edwin dat hij er over na zou denken en dat hij hem kon oproepen als hij wilde en zijn vrienden met zich mee kon brengen. Daarop stond hij op uit zijn stoel, begeleidde ons naar de deur en liet ons uit. En ik zag dat hij bijna vriendelijk werd—hoewel niet echt. Het leek alsof hij weigerde om plezierig te zijn. Hij stond in zijn voordeur ons na te kijken terwijl wij weglieden, totdat we bijna uit het zicht moesten zijn.

Edwin leek erg tevreden met ons bezoek en hij vertelde ons een paar bijzonderheden over de vreemde man.

Hij was nu zei hij al enige jaren in de geest, maar tijdens zijn leven was hij een succesvol zakenman geweest—succesvol, dat wil zeggen zoals dat soort dingen op aarde beoordeeld worden. Hij had aan weinig anders dan aan zijn zaken gedacht en hij meende altijd dat alle middelen geoorloofd waren om zijn eigen doelen na te streven, gesteld dat die legaal waren. Hij was meedogenloos in zijn handelen met anderen en hij verhef efficiency tot iets goddelijks. Thuis waren alle dingen—en mensen—ondergeschikt aan hem. Hij gaf genereus aan liefdadigheid waar hij het grootste voordeel en erkenning kon behalen. Hij ondersteunde zijn eigen religie en kerk met kracht, regelmaat en vuur. Hij vond dat hij een sieraad voor de kerk was en hij werd hoog geacht door eenieder die ermee verbonden was. Hij voegde enkele nieuwe gedeelten toe aan het kerkgebouw op eigen kosten en een kapel werd naar hem als donor genoemd. Maar naar wat Edwin uit zijn verhaal had kunnen opmaken had hij nauwelijks één decente, onzelfzuchtige handeling begaan in zijn hele leven. Zijn motivering was altijd zelfverheerlijking en hij had zijn doel op aarde geheel ten koste van zijn leven in de geestelijke wereld bereikt.

En nu was zijn grief dat hij na zo'n voorbeeldig leven geleefd te hebben—naar zijn eigen inschatting—nu veroordeeld moest worden in zo'n betrekkelijke ellende te moeten leven. Hij weigerde in te zien dat hij *zichzelf daartoe had veroordeeld* en dat hij niemand anders dan zichzelf daarvan de schuld kon geven. Hij klaagde dat de kerk hem helemaal had misleid, aangezien zijn vrijgevendheid op zo'n manier werd ontvangen dat hij had geloofd dat zijn giften aan de kerk zwaar zouden wegen ten gunste van hemzelf in het “hiernamaals”. En nogmaals kon hij niet inzien dat het gaat om het motief dat telt en dat een gelukkige staat in de geestenwereld niet gekocht kan worden tegen harde cash. Een kleine welwillende en genereus verrichte dienst ten behoeve van een sterfelijke metgezel bouwt een groter geestelijk gebouw ter glorie van God dan grote sommen geld uitgegeven aan kerkelijke stenen en cement opgericht ter glorie van mensen—met volle nadruk op de gever.

Het huidige gemoed van deze man was kwaadheid, die des te groter was omdat hem nooit iets tegengesproken was op aarde. Hij was nooit gewend geraakt aan zulke gedegeneerde omstandigheden als die van nu. Zijn moeilijkheden werden vergroot door het feit dat hij niet goed wist wie de schuld te geven. Terwijl hij een hoge beloning verwachtte werd hij nu de diepten in geslingerd. Hij had geen werkelijke vrienden gemaakt. Er leek er geen een te zijn—van zijn eigen sociale positie zei hij—die hem in deze zaak kon adviseren. Edwin had geprobeerd met hem te argumenteren, maar hij verkeerde in een onberedeneerbare geestestoestand en was dat al gedurende zo lange tijd. Hij kreeg weinig bezoekers omdat hij ze afstootte en hoewel Edwin hem al vaak bezocht had was het resultaat altijd hetzelfde—een flegmatiek vasthouden aan zijn gevoel van onrecht.

Bij Edwins laatste oproep, in gezelschap van Ruth en mijzelf en met die vriend van hem die we onderweg hadden ontmoet, waren er duidelijke symptomen van een op handen zijnde verandering. Die waren eerst niet zichtbaar, maar toen ons bezoek ten einde liep had hij tekenen getoond zijn koppige houding te laten varen. En Edwin was er zeker van dat dit evenzeer aan Ruth's verzachtende aanwezigheid lag als aan zijn overredingskracht met hem. Hij voelde zich ook zeker dat als we op onze weg terug weer bij hem langs gingen we hem zouden aantreffen in een heel andere geestesgesteldheid. Hij zou niet zo snel willen erkennen dat de fout helemaal bij hemzelf lag, maar vasthoudendheid kan wonderen bewerken.

Het deed Ruth natuurlijk genoeg dat zij zo snel van dienst had kunnen zijn, hoewel ze iedere aanspraak ontkende iets te hebben gedaan dan er slechts als een toeschouwer bij te staan! Edwin wees er echter meteen op, dat hoewel ze iedere aanspraak op een actieve handeling van zich afwees, dat ze werkelijke sympathie en bedroefdheid voor deze ongelukkige man had getoond. Dat verklaarden zijn regelmatige blikken naar haar. Hij had die deelneming gevoeld en dat had hem goed gedaan, hoewel hij zich niet bewust was wat de oorzaak daarvan was. En hier vraagt Ruth mij om daaraan toe te voegen dat haar heel erg kleine aandeel van weinig nut zou zijn geweest voor het herstel van de man zonder Edwins lange en niet aflatende werk voor hem.

Dit was niet onze eerste ontmoeting met ongelukkigen in de lagere sferen en ik ben wat lang van stof geweest bij het geven van de details ervan. Het was in veel opzichten eenvoudig vergeleken met wat we later tegenkwamen en met het opnieuw vertellen heb ik dat gedaan omdat het een inleiding vormde voor ons toekomstige werk. Op dit moment was het echter nog niet bedoeld om iets anders te doen dan alleen de donkere gebieden te bekijken.

Daarna hebben wij vieren onze tocht hervat. Er liepen geen paden om langs te gaan en de grond werd duidelijk rotsachtig van samenstelling. Het licht nam snel af in een lucht die zwaar en zwart was. Er was geen ziel, geen huis en geen enkel teken van leven te bekennen. Het hele gebied leek kleurloos en leeg en we konden in een andere wereld hebben gezworven. We konden na verloop van enige tijd vaag voor ons uit iets ontwaren wat eruit zag als huizen en we gingen toen die kant op.

Het terrein bestond nu uit rotsen en niets anders en hier en daar konden we mensen zien zitten met hun hoofden naar beneden, die er bijna levenloos uitzagen, maar in werkelijkheid diep verzonken in somberheid en wanhoop. Zij keken helemaal niet op als wij langs hen liepen en we kwamen al snel bij de huizen die we vanuit de verte hadden gezien.

IX. DE DONKERE GEBIEDEN

Van dichterbij bekeken werd duidelijk, dat deze huizen niets meer dan krotten waren. Ze zagen er bedroevend uit om naar te kijken, maar het was oneindig veel bedroevender om te bedenken dat dit de vruchten waren van het leven van die mensen op aarde. We gingen bij geen enkele van die hutten naar binnen—het was buiten al weerzinwekkend genoeg en we konden er geen enkel nuttig doel mee dienen door op dit moment naar binnen te gaan. Edwin gaf ons daarom in plaats daarvan wat meer bijzonderheden.

Sommigen van de bewoners, zei hij, hadden hier of hier in de buurt al jaar in jaar uit gewoond zoals tijd op aarde wordt gerekend. Zijzelf hadden geen idee van tijd en hun bestaan was er een geweest van oneindig voortduren van duisternis als gevolg van de schuld van niemand anders dan van henzelf. Er waren al vele goede zielen geweest, die doorgedrongen waren tot in deze onderwereld sferen om te proberen een reddingsactie uit de duisternis te bewerkstelligen. Sommigen hadden succes gehad; anderen niet. Succes hangt niet zozeer af van de redder alswel van de geredde. Als de laatste geen vleugje licht in zijn denken toont, geen verlangen om een stap voorwaarts te zetten op de geestelijke weg, dan kan er niets, letterlijk niets gedaan worden. De aandrang *moet* van binnenuit de gevallen ziel zelf komen. En hoe diep zijn sommigen van hen gezonken! Er moet nooit van uitgegaan worden, dat zij die naar aards oordeel geestelijk gefaald hebben, diep gezonken zijn. Veel van hen hebben helemaal niet gefaald, maar zijn in feite waardige zielen wiens mooie beloning hen hier wacht. Maar anderzijds zijn er ook bij wiens aardse levens geestelijk verfoeilijk waren hoewel uiterlijk subliem; wiens godsdienstige beroep gekenmerkt door een Roomse kraag als vanzelfsprekend synoniem gehouden werd met spiritualiteit van de ziel. Zulke mensen hebben God belachelijk gemaakt door hun hypocriete levens op aarde waar zij leefden met een lege show van heiligheid en goedheid. Hier zijn zij met aan het licht gebracht wat zij werkelijk zijn. Maar de God die zij zo lang belachelijk hebben gemaakt straft niet. *Zij straffen zichzelf.*

De mensen die in deze krotten wonen waar we langs kwamen waren niet noodzakelijkerwijs degenen die op aarde een of andere moord hadden begaan in de ogen van de aardse mensen. Er waren veel mensen die, zonder ook maar enig kwaad te doen, *nooit, nooit ook maar enig goeds hadden gedaan voor geen enkele sterveling op aarde.* Mensen die helemaal voor zichzelf hadden geleefd, zonder ook maar aan anderen te denken. Zulke zielen bleven maar voortduren doorzeuren over het thema dat ze niemand *kwaad* hadden gedaan. Maar ze hadden zichzelf kwaad aangedaan.

Terwijl de hogere sferen al het moois van die gebieden hadden gecreëerd, hadden de bewoners van die lagere sferen de afschuwelijke condities van hun geestelijk leven opgebouwd. Er was geen licht in de laagste sferen; geen warmte, geen vegetatie, geen schoonheid. Maar er is hoop—hoop dat elke ziel daar vooruitgang zal boeken. Het ligt binnen het vermogen van iedere ziel om dat te doen en er staat niets anders in de weg dan hijzelf. Het mag hem misschien ontelbare duizenden jaren kosten om zichzelf ook maar een centimeter geestelijk te verheffen, maar dat is dan wel een centimeter in de goede richting.

De gedachte aan de in de orthodoxe godsdienst zo geliefde doctrine van de eeuwige verdoemenis met de eeuwig durende vlammen van de zogenaamde hel drong zich onvermijdelijk aan mij op. Als deze plaats waar we nu waren de hel genoemd zou kunnen worden—en dat zouden theologen zonder enige twijfel doen—dan was er in ieder geval niets te merken van wat voor vuur of hitte dan ook. Integendeel, er was niets dan een koude, klamme atmosfeer. Spiritualiteit betekent warmte in de geestelijke wereld; gebrek aan spiritualiteit betekent kou. De hele fantasierijke doctrine van hellevuur—een vuur dat nooit verteert—is een van de ongehoordst stupide en onnozele doctrines die ooit zijn uitgevonden door even stupide en onnozele geestelijken. Wie dat ooit uitvond weet niemand, maar het wordt door de kerk nog steeds krachtig volgehouden als doctrine. Zelfs de geringste kennis over geestelijk leven onthult ogenblikkelijk de baarlijke onmogelijkheid ervan, omdat hij tegen alle wetten van het geestelijk bestaan ingaat. Dat betreft de letterlijke kant ervan. En wat betreft de schokkende blasfemie die het inhoudt?

Toen Edwin, Ruth, en ik op aarde waren werd ons gevraagd te geloven, dat God, de Vader van het Heelal, mensen straft, *werkelijk straft* door hen te veroordelen om tot in alle eeuwigheid te branden in de vlammen van de hel. Is er ooit een banalere groteske farce denkbaar voor de God die de orthodoxie belijdt te aanbidden? De kerken—van welke denominatie dan ook—hebben een monsterlijk concept gebouwd van de Eeuwige Vader van de Hemel. Ze hebben enerzijds een berg van corruptie van Hem gemaakt door oppervlakkige lippendienst, door grote sommen geld te besteden aan het bouwen van kerken en kapellen tot Zijn “eer”, door een kruiperig berouw voor te wenden voor het hebben “beledigd van Hem”, door te belijden Hem te vrezen—Hem te *vrezen* Die een en al liefde is! Anderzijds hebben we

het beeld van een God die, zonder een greintje berouw, arme mensenzielen in een eeuwigheid van het ergste lijden stort—branden in onverzadigbaar vuur.

Ons wordt lichtvaardig geleerd om God's genade af te smeken. De God van de kerk is een Wezen met buitengewone gemoedstoestanden. Hij moet voortdurend tevreden gesteld worden. Het is helemaal niet zeker dat we na gesmeekt te hebben om genade die ook zullen krijgen. Hij moet gevreesd worden—omdat hij zich op ieder moment op ons kan wreken; we weten niet wanneer hij zal toeslaan. Hij is wraakzuchtig en niet vergevingsgezind. Hij heeft zulke triviale dingen opgelegd als zijn neergelegd in kerkelijke doctrines en dogma's die meteen geen grote geest verraden, maar een enge. Hij heeft de poort naar "redding" zo nauw gemaakt dat het weinig, erg weinig zielen ooit zal lukken daar doorheen te komen. Hij heeft op aarde een enorme organisatie opgezet die bekend staat als "de Kerk", die de enige bewaarplaats is van geestelijke waarheid—een organisatie die praktisch *niets* weet over de manier van leven in de wereld van de geest en toch de wet aan geïncarneerde zielen *durft* voor te schrijven en *durft* te beweren hoe de Grote Vader van het Heelal denkt en Zijn Naam in diskrediet *durft* te brengen door aan Hem eigenschappen toe te schrijven die *Hij onmogelijk kan bezitten*. Wat denken zulke onbenullige, benepen geesten wel te weten van de Grote Almachtige Vader van Liefde? Nota bene!—van *Liefde*. Bedenk dan nog eens alle weerzinwekkende dingen die ik heb opgesomd. En bedenk dat nog eens. Denk hier eens over: een hemel van alles wat mooi is, een hemel met meer schoonheid dan de geest van de geïncarneerde mens kan bevatten; een hemel waarvan ik jullie een piepklein fragment heb proberen te beschrijven, waar alles vrede is en toegenegenheid en liefde onder mede-stervelingen. Al die dingen worden opgebouwd door de bewoners van deze sferen en worden ondersteund door de Vader van de Hemel vanuit Zijn liefde voor de hele mensheid.

En wat over de lagere sferen—de donkere plaatsen die we nu bezoeken? Juist het feit dat we die nu bezoeken bracht me ertoe om op deze manier te spreken, omdat ik me in deze duisternis geheel bewust ben van één grote werkelijkheid van eeuwig leven en dat is dat de hogere sferen in de hemel binnen bereik van iedere sterfelijke ziel liggen die op aarde geboren is, of nog zal worden. De mogelijkheden voor vooruitgang zijn onbepaald en zij zijn het recht van iedere ziel. God veroordeelt niemand. De mens veroordeelt zichzelf, maar hij veroordeelt zichzelf niet voor eeuwig; hij heeft het in eigen handen om geestelijke vooruitgang te willen boeken. Iedere geest haat de lagere sferen vanwege de ongelukkigheid die daar heerst en om geen andere reden. En om die reden bestaan er grote organisaties om iedere individuele ziel die er in leeft te helpen om er uit te komen naar het licht. En dat werk zal doorgaan door ontelbare eeuwen heen totdat iedere ziel uit deze afschuwelijke plaatsen is weggebracht en eindelijk alles is zoals de Vader van het Heelal het heeft gewild.

Dit was vrees ik een lange uitweiding; laten we dus terugkeren naar onze tocht. Jullie zullen je mijn noemen van de vele hemelse geuren en reuk herinneren die van de bloemen komen en door de lucht zweven. Hier in deze donkere plaatsen was precies het omgekeerde het geval. Onze neusvleugels werden in het begin overstelpt met de meest smerige geuren; geuren die ons deden denken aan het bederven van vlees op aarde. Ze waren misselijk makend en ik was bang dat het meer was dan waar Ruth—en natuurlijk ook ikzelf—tegen kon, maar Edwin vertelde ons daar net zo mee om te gaan als we de koude temperatuur onder de knie hadden gekregen—door ons denken er eenvoudig voor af te sluiten—en dat we helemaal onbewust van het bestaan ervan moesten worden. We haastten ons om dat te doen en dat lukte helemaal. Niet alleen "heiligheid" heeft zijn geur!

Tijdens ons rondtrekken door onze sfeer kunnen we genieten van alle genoegens en schoonheid ervan, samen met het opgewekte praten met de bewoners. Hier in deze donkere landen is alles naargeestig en desolaat. Het erg weinige licht wierp op zichzelf een doem over het hele gebied. Af en toe konden we een glimp opvangen van de gezichten van sommige ongelukkigen als we er langs kwamen. Sommigen zagen er onmiskenbaar slecht uit, hun leven met ondeugden op aarde tonend; sommigen onthulden de gierigaard, de hebzuchtige, het "brute beest". Er waren hier mensen van bijna ieder slag uit het aardse leven, vanaf de huidige aardse tijd tot eeuwen geleden. En hier was een verbindende schakel met namen die te lezen waren in ware geschiedenissen over naties in de bibliotheek die we in onze eigen sfeer bezocht hadden. Edwin en zijn vriend vertelden ons dat we verbluft zouden staan over de lijst van namen, welbekend uit de geschiedenis, van mensen die diep in deze schadelijke gebieden woonden—mensen die laaghartige en gemene dingen gedaan hadden in de naam van heilige religie of ter bevordering van hun eigen verachtelijke, materiële doelen. Veel van deze ellendelingen waren onbenaderbaar en zouden dat ook nog blijven—misschien wel voor een ontelbaar aantal eeuwen—toldat zij uit eigen wil en inspanning, hoe zwak ook, zich zouden gaan bewegen in de richting van het licht van geestelijke ontwikkeling.

We konden toen we er langs liepen hele groepen schijnbaar krankzinnige zielen zien passeren die op weg leken met een of andere kwade bedoeling—als zij de weg daarheen konden vinden. Hun lichamen toonden de uiterlijke verschijning van de meest afschuwelijke en weerzinwekkende misvormingen en

afwijkingen, de volslagen weerspiegeling van hun slechte gedachten. Veel van hen leken oud in jaren, maar mij was verteld dat, hoewel zulke zielen daar misschien wel al vele eeuwen waren, het niet het verloop van tijd was waardoor hun gezichten er zo uitzagen, maar hun kwaadaardige geesten.

In de hogere sferen verjongt de schoonheid van gedachten de uiterlijke trekken en wist de tekenen van aardse zorg en moeilijkheden en verdriet uit en toont het oog de staat van fysieke ontwikkeling in die periode van onze aardse levens, die we “de bloei van het leven” plachten te noemen.

De ontelbare geluiden die we hoorden waren in overeenstemming met de vreselijke omgeving, van krankzinnig schor lachen tot het gillen van een gekwelde ziel—kwelling door anderen net zo slecht als hijzelf. Een of twee keer werden we aangesproken door een paar moedige zielen die daar beneden bezig waren deze beproefde stervelingen te helpen. Ze waren blij ons te zien en met ons te praten. In de duisternis konden we hen zien en konden zij ons zien, maar wij allen waren onzichtbaar voor de rest, aangezien we met dezelfde beschermingsmiddelen voor de donkere landen waren toegerust. In ons geval zorgde Edwin voor ons collectief als nieuwkomers, maar zij die als reddingswerker optraden hadden ieder hun eigen beschermingsmiddelen.

Als een priester—of theoloog—ook maar een glimp zou kunnen opvangen van de dingen die Edwin, Ruth en ik hier zagen, zou hij zo lang als hij leefde nooit meer zeggen, dat God, de Vader van Liefde, ooit nog een sterveling tot zulke afgrijpselijke dingen zou kunnen veroordelen. Zo’n zelfde priester, zou als hij deze plekken zag er zelf niemand toe veroordelen. Is hij vriendelijker en meer genadig dan de Vader van Liefde Zelf? Nee! Het is de mens alleen die zichzelf kwalificeert voor zijn bestaanstoestand na het overgaan in de geest.

Hoe meer we zagen van de donkere landen hoe meer ik me realiseerde hoe fantastisch de leer is van de orthodoxe kerk waar ik op aarde toe behoorde, om te onderwijzen, dat de plaats waar aan gerefereerd wordt als eeuwige hel geregeerd wordt door een Prins der Duisternis, wiens enige doel is om iedere ziel in zijn klauwen te krijgen en aan wie er geen ontsnappen mogelijk is wanneer een ziel eenmaal in zijn koninkrijk terecht gekomen is. Bestaat er werkelijk zo’n wezen als de Prins der Duisternis? Het is denkbaar dat er mogelijk één ziel oneindig veel erger is dan alle anderen zal er gezegd worden en als zodanig zou die beschouwd kunnen worden als de echte Koning van het Kwaad. Edwin zei ons dat er geen enkel bewijs was voor zo’n soort personage. Er waren er vanuit de bovenste sferen die iedere centimeter van de lagere sferen hadden doorkruist en zij hadden niets van zo’n wezen kunnen ontdekken. Er waren er ook met verbazingwekkende kennis en die positief bevestigden dat er feitelijk geen grond was voor het bestaan van zo’n persoon. Er zijn er ongetwijfeld velen die, collectief, veel slechter zijn dan hun metgezellen in de duisternis. Het idee dat er een koning van het Kwaad zou bestaan met als directe functie om de Koning van de Hemel tegen te werken is stupide; dat is primitief en zelfs barbaars. De Duivel als een solitair individu bestaat niet, maar een kwade ziel zou een duivel genoemd kunnen worden en in dat geval zijn er vele, vele duivels. Het is deze broederschap, naar de leer van één orthodoxe kerk, waar het hele element van geestelijke terugkeer op neerkomt. We kunnen nog lachen om de absurditeiten van een dergelijke leer. Het is niets nieuws als een of andere wonderbaarlijke en illustere geest een duivel genoemd zou worden! We hebben ons gevoel voor humor nog behouden en het geeft ons soms erg veel vermaak om een of andere stompzinnige, geestelijk blinde priester te horen beweren geestelijke dingen te weten waar hij in werkelijkheid geen snars over weet. Geestelijke mensen hebben brede ruggen en zij kunnen het gewicht van zulke misleidende onzin wel hebben met alleen maar medelijden met zulke arme zielen.

Het is niet mijn bedoeling om op verdere details over deze donkere sferen in te gaan. Nu tenminste niet. De methode van de Kerk om mensen bang te maken is niet de manier van de geestelijke wereld. Wij zouden het liever houden bij de schoonheid van de geestelijke wereld en proberen iets van de luister te tonen die iedere ziel te wachten staat als zijn aardse leven wordt beëindigd. Het hangt van iedere afzonderlijke ziel individueel af of dit prachtige land hem vroeger of later beschoren zal zijn.

We overlegden kort even met elkaar en besloten dat we nu graag terug wilden gaan naar onze eigen sfeer. En dus gingen we terug het land van mist in, gingen er snel doorheen en waren weer in ons eigen hemelse land met de warme zoele lucht om ons heen. Onze nieuwe vriend uit de donkere sferen verliet ons nadat we hem bedankt hadden voor zijn vriendelijke diensten. Ik bedacht toen dat het hoog tijd was om thuis een kijkje te nemen en dus vroeg ik Ruth en Edwin om met me mee te komen, aangezien ik geen zin had om alleen te zijn of afscheid te nemen van hun plezierige gezelschap. Ruth had mijn huis nog niet gezien, maar ze had zich vaak afgevraagd—zo zei ze—hoe dat was. En ik dacht dat een beetje van het fruit uit de tuin goed van pas zou komen na ons bezoek aan de lagere sferen—hoe kort dat ook was.

Alles was geheel in orde thuis—nadat ik het verliet om met onze tocht mee te gaan—alsof er iemand voortdurend voor zorgde. Ruth liet haar volledige instemming merken met alles wat ze zag en feliciteerde me met de keuze van mijn huis.

In antwoord op mijn vraag over het onzichtbare agentschap dat verantwoordelijk was voor de goede orde van het huis tijdens mijn afwezigheid antwoordde Edwin me door zelf te vragen: wat zou de goede

orde in huis kunnen verstoren? Er kan geen stof zijn, omdat er op geen enkele manier sprake van verval is. Er kan geen vuil zijn, omdat er hier in de geest niets is wat dat zou kunnen veroorzaken. De huishoudelijke plichten die zo erg vertrouwd en zo vervelend zijn op aarde bestaan hier niet. De noodzaak om het lichaam van voedsel te voorzien is er niet meer nadat we afstand deden van ons fysieke lichaam. De versieringen in huis, zoals het ophangen van bekleding, hoeft nooit vernieuwd te worden, omdat ze niet achteruit gaan. Ze blijven net zo lang goed totdat we ze willen vervangen door iets anders. En wat blijft er zo dan over wat aandacht nodig zou hebben? We hoeven dan slechts onze huizen uit te gaan, alle deuren en ramen open latend—onze huizen hebben geen sloten! En we kunnen terugkomen wanneer we willen—om alles net zo terug te vinden als we het achterlieten. We zouden iets veranderd kunnen zien, een verbetering. We zouden bijvoorbeeld kunnen ontdekken, dat een vriend langs was geweest toen we weg waren die een cadeautje voor ons achtergelaten had, mooie bloemen misschien of een ander teken van vriendelijkheid. Anderzijds zullen we merken, dat ons huis ons zelf verwelkomt en ons gevoel van “thuis zijn” vernieuwt.

Ruth was zelf door het hele huis gelopen—we hebben hier geen stomme formaliteiten en ik had haar gevraagd het hele huis als haar eigen te beschouwen wanneer ze maar wilde en alles te doen wat ze maar wilde. De antieke stijl van de architectuur sprak haar artistieke natuur aan en ze was heel enthousiast over de oude houten panelen en het houtsnijwerk—dat laatste waren mijn eigen verfraaiingen—uit het verleden. Ze kwam uiteindelijk in mijn kleine bibliotheek en keek met belangstelling naar mijn eigen werken tussen de andere op de boekenplanken. Eén boek in het bijzonder trok haar aan en ze stond erin te lezen toen ik binnenkwam. Alleen de titel al onthulde veel voor haar zei ze en daarbij voelde ik haar lieve sympathie over mij heen stromen, aangezien ze mijn grote ambitie kende en ze bood me alle hulp aan die ze mij maar zou kunnen geven in de toekomst bij het realiseren van die ambitie.

Nadat ze klaar was met haar verkenning van het huis gingen we in de zitkamer zitten en vroeg Ruth iets aan Edwin wat ik hem al een tijd had willen vragen: Was er ook ergens een zee? Als er meren en stromen waren, dan was er misschien ook een oceaan? Edwins antwoord maakte haar blij. Natuurlijk was er een zeekust—en een hele mooie ook! Ruth drong er op aan om daar meteen naar toe te gaan en begeleid door Edwin gingen we op weg.

We liepen al snel over een prachtig stuk open land met gras als een groen tapijt onder onze voeten. Er waren geen bomen, maar er waren veel mooie bosjes met gezond ogende struiken en natuurlijk een overvloed aan bloemen die overal groeiden. Op het laatst kwamen we bij omhoog gaande gronden en we voelden dat de zee daarachter moest zijn. Een korte wandeling bracht ons naar de rand van het grasland en toen ontrolde zich het schitterendste panorama van de oceaan voor onze ogen.

Het uitzicht was eenvoudig overweldigend. Ik had nooit verwacht zo'n zee te zien. De kleuren waren de volmaaktste weerspiegeling van het blauw van de lucht erboven, maar het reflecteerde bovendien een myriade aan regenboog kleuren in alle golfjes. Het water oppervlak was kalm, maar die rust houdt totaal niet in dat het water levenloos was. Er bestaat hier niet zoiets als levenloos of stilstaand water. Van waar we stonden kon ik tamelijk grote eilanden zien in de verte—eilanden die er erg aantrekkelijk uitzagen en beslist bezocht moesten worden! Onder ons was een mooie strook strand waarop we mensen aan de waterkant konden zien zitten, maar het wekte geen overvolle indruk! En op die grandioze zee dreven, sommigen vlak bij, anderen wat verder weg, de prachtigste boten—hoewel ik ze niet helemaal recht doe door ze zomaar boten te noemen. Schepen zou passender zijn. Ik vroeg me af wie zulke mooie vaartuigen kon bezitten en Edwin vertelde ons, dat we er zelf een zouden kunnen hebben als we dat zouden willen. Veel van de eigenaren woonden erop zonder een andere woning dan hun boot. Dat maakte geen verschil. Daarop konden ze altijd wonen, want het is hier altijd zomer.

Een korte wandeling naar beneden langs een plezierig kronkelend pad bracht ons naar de zanderige zeekust. Edwin zei ons dat het een getij-loze oceaan was en dat hij nergens erg diep was vergeleken met aardse zeeën. Omdat stormen hier onmogelijk waren, was het water altijd vlak en net als al het water in deze sferen was het van een aangenaam warme temperatuur die geen gevoelens van kou—of zelfs koelte—kon veroorzaken bij de baders. Het was natuurlijk volmaakt bruisend, was op geen enkele manier gevaarlijk, maar het was, in tegendeel, leven ondersteunend. Baden in dit water liet je een volmaakte uiting van geestelijke kracht voelen. Het zand waarop we liepen had geen enkele van de onplezierige kanten zoals verbonden aan het strand op aarde. Het was nooit vermoeiend om op te lopen. Hoewel het er helemaal uitzag als zand zoals we dat altijd gekend hadden, toch was het stevig om op te lopen hoewel zacht bij aanraken met je hand. In feite leek het door die bijzondere kwaliteit meer op goed onderhouden grasvelden om op te lopen, zo dicht als de korrels samenpakken. We paktten wat handen vol zand en lieten het tussen onze vingers weglipen en onze verbazing was groot dat elk spoor van korreligheid ontbrak, maar op het gevoel meer leek op een of ander glad zacht poeder. Van dichtbij bekeken was het toch onmiskenbaar stevig. Het was een van de vreemdste verschijnselen die we tot nu toe gezien hadden. Edwin zei dat dit kwam doordat we in dit geval nauwkeuriger bekeken wat we zagen dan we tot dan toe hadden gedaan bij andere dingen. Hij voegde daar aan toe dat als ik nauwkeurig alles zou onderzoeken wat we

gezien hadden, of dat nu de grond was waarop we liepen, de substantie waar onze huizen van gemaakt waren of de duizend en één andere voorwerpen die de wereld van de geest uitmaken, dat we dan in een toestand van voortdurende verbazing zouden leven en ons een klein idee—maar ook een heel klein idee—geopenbaard zou worden van de grootheid van de Grote Geest—de Grootste Geest in het Universum—die deze en iedere andere wereld in stand houdt. Inderdaad, de grote wetenschappers van de aarde merken, wanneer zij in de geestelijke wereld komen te leven, dat zij een volledig nieuwe wereld hebben waarop ze een nieuwe serie onderzoeken kunnen beginnen. Zij beginnen als het ware *de novo*, zij het met al hun grote aardse ervaring achter zich. En wat een vreugde brengt het dat, samen met hun wetenschappelijke collega's, om de mysteries van de geestelijke wereld te beproeven, om hun data te verzamelen, om hun nieuwe kennis te vergelijken met de oude, om de resultaten van hun onderzoeken en ontdekkingen vast te leggen ten behoeve van andere geesten. En bij dat alles hebben zij de onbeperkte bronnen van de geestelijke wereld om uit te putten. En ze zijn innerlijk gelukkig.

Ons kleine experiment met het zand bracht ons ertoe onze handen in zee te steken. Ruth verwachtte dat helemaal zout te proeven, maar dat was tot haar grote verrassing niet zo. Zo ver als ik kon zien had het helemaal geen smaak! Het was meer zee bij de gratie van het grote gebied en de kenmerken van het aanpalende land dan iets anders. In alle andere opzichten leek het op het water van de beekjes en meren. Wat betreft het algemene uiterlijk was het hele effect volledig anders dan bij de aardse oceaan, ondermeer vanwege het feit dat er geen zon was om haar licht alleen vanuit één hoek te geven en zo'n verandering van aspect te veroorzaken als de richting van de zon verandert. Het overspreiden met licht vanuit de grote centrale lichtbron in de geestelijke wereld, constant en onbeweeglijk, geeft ons een altijd durende dag, maar daar moet niet van aangenomen worden dat die constantheid en onbeweeglijkheid van licht een monotoon en onveranderlijk land- of zeeschap betekenen. Er zijn de hele tijd veranderingen aan de gang; veranderingen van kleur zoals de mensen nog nooit van hebben kunnen dromen—totdat zij in de geestelijke wereld komen. De ogen van een geestelijk persoon kunnen veel prachtige dingen in de geestelijke wereld zien die de ogen van geïncarneerde mensen niet kunnen zien—tenzij ze begiftigd zijn met paranormaal zicht.

We zouden graag een van de eilanden willen bezoeken die we in de verte konden zien, maar het leek Ruth een leuke ervaring om over zee te reizen in een van die prachtige schepen vlak voor de kust. Maar de moeilijkheid was—of leek!—de boot. Wanneer die, naar ik begreep, “privé” eigendom waren, zouden we eerst bevriend moeten raken met een van die eigenaren. Edwin, die echter zag hoe Ruth er naar verlangde om het water op te gaan legde tot haar grote vreugde de precieze situatie snel uit.

Het bleek, dat een van die elegante boten aan een vriend van hem behoorde, maar als het anders was zouden we gemerkt hebben dat we ook welkom zouden zijn om aan boord te gaan van één van hen om onszelf te introduceren—als we die formaliteit al in acht wilden nemen, hoewel dat onnodig was—aan wie dan ook die we aan boord zouden tegenkomen. Hadden we al niet eerder begrepen, dat we waar we ook gingen, konden rekenen op vriendelijke ontvangst en verzekering dat we welkom waren? Waarom zou er dan in het geval van de boten op zee een afwijking zijn van die fundamentele regel van gastvrijheid die in de geestelijke wereld geldt? Edwin vestigde onze aandacht op een erg mooi jacht dat vlak bij de kust “voor anker lag”. Van waar wij stonden zag het eruit alsof er veel aandacht aan besteed was—onze indruk werd later bevestigd. Het was gebouwd in de meest gracieuze belijning, de grote kromming van de boeg naar boven hield de belofte in van kracht en snelheid. Het zag er erg uit als een aards jacht, dat wil zeggen qua *uiterlijk*.

Edwin stuurde een boodschap over naar de eigenaar en kreeg meteen een uitnodiging voor ons allen terug. We verspilden daarom geen tijd en zaten op het dek van dit fraaie vaartuig, waar we met alle vrolijkheid begroet werden door onze gastheer, die ons onmiddellijk aan zijn vrouw ging voorstellen. Zij was erg aardig en het was duidelijk te zien dat die twee een perfect stel vormden. Onze gastheer kon zien dat Ruth en ik allebei erg graag de boot zouden willen bekijken en omdat hij van Edwin wist dat wij nog niet zo lang in de geest waren, was hij des te meer bereid om dat te doen.

Onze eerste bezichtiging van dichtbij liet ons zien dat veel apparaten en installaties die essentieel zijn op aardse schepen hier afwezig waren. Zo'n onmisbare toevoeging als een anker bijvoorbeeld. Omdat er geen winden, getijden of stromingen waren in geestelijke wateren, wordt een anker overbodig, hoewel ons werd verteld dat sommige boot eigenaren ze alleen als ornament hebben en omdat ze vaartuigen zonder niet compleet vinden. Er was onbeperkt ruimte aan dek met ruimschootse voorziening van erg comfortabel uitzieende stoelen. Benedende waren er goed ingerichte salons en lounges. Ik zag dat Ruth teleurgesteld was, doordat ze nergens iets kon ontdekken van krachtopwekking om het vaartuig voort te bewegen en ze natuurlijk concludeerde, dat het jacht niet in staat was zichzelf voort te bewegen. Ik deelde haar teleurstelling, maar Edwin had een vrolijke twinkeling in zijn blik, die me had moeten vertellen dat dingen niet altijd zijn zoals ze lijken in de geestelijke wereld. Onze gastheer ving onze gedachten op en hij nam ons onmiddellijk mee naar de stuurhut. Groot was onze verbazing toen we zagen, dat we langzaam en zachtjes van de kust wegvoeren! De anderen lachten vrolijk om onze verbijstering en we renden naar de

reling om onze voortgang door het water te zien. Er was geen misverstand over; we bewogen ons werkelijk voort en versnelden tijdens het varen. We gingen direct terug naar de stuurhut en vroegen meteen om uitleg over deze kennelijke toverkunst.

X. EEN BEZOEK

Onze gastheer vertelde ons, dat de kracht van het denken bijna onbeperkt is in de geestelijke wereld en dat de resultaten groter zijn naarmate de kracht van een bepaalde concentratie inspanning groter. Onze manier van persoonlijk voortbewegen is hier door gedachten en we kunnen diezelfde manier ook toepassen op wat de aardse wereld “onbezielde objecten” zou noemen. In de geestelijke wereld is natuurlijk niets onbeziel en daarom kunnen onze gedachten dus direct invloed hebben op al de ontelbare dingen waaruit de geestelijke wereld is samengesteld. Schepen zijn bedoeld om te drijven en zich voort te bewegen op het water; zij worden beziel door de levende kracht die alle dingen hier bezielt en als we ze over het water willen voortbewegen hoeven we onze gedachten maar in die richting te focussen en dan produceren onze gedachten met die intentie het gewenste bewegingsresultaat. We zouden als we dat zouden willen een beroep kunnen doen op onze wetenschappelijke vrienden om ons te voorzien van prachtige machinerie om de voortbewegingskracht te leveren en dan zouden ze er maar al te zeer mee ingenomen zijn om ons een plezier te doen. Maar we zouden onze gedachten moeten focussen op de machines om die de noodzakelijke voortbewegingskracht op te laten wekken. Waarom zouden we dan zo’n lange omweg maken om hetzelfde resultaat te bereiken als we dat direct en net zo efficiënt kunnen doen?

Maar we moeten daar niet uit opmaken, dat iedereen een boot door het water kan voortbewegen door alleen maar te denken dat die dat zal doen. Het vereist zoals zoveel andere dingen de benodigde kennis, de toepassing daarvan op de juiste manier en dan oefenen in die kunst. Een natuurlijke aanleg helpt veel bij deze zaken en onze gastheer vertelde ons, dat hij dat in erg korte tijd onder de knie kreeg. Zodra je dat hebt geleerd geeft dat je, zo zei hij, een hoogst bevredigend gevoel van op de juiste manier toegepaste kracht en niet zomaar kracht, maar denkkracht op een manier die misschien niet op andere wijze mogelijk is. Hoe perfect het bewegen van onszelf door de sferen ook mag zijn, het simpel en gemakkelijk voortbewegen van zo’n groot object als een boot vergroot het wonder van het hele geestelijke leven. Onze gastheer legde uit, dat dit alleen maar zijn opvatting was en niet opgevat moest worden als een axioma. Zijn enthousiasme werd vergroot door zijn enthousiasme voor het water en zijn liefde voor schepen.

Het viel ons op, dat hij de boot op de gebruikelijke manier stuurde, met een roer bediend met het stuurwiel in de stuurhut. Dat was, zei hij, omdat hij dat genoeg werk vond voor het voortbewegen van de boot. Als hij dat wilde kon hij op een gegeven moment die twee handelingen in één combineren. Maar hij gaf verre de voorkeur aan de oude methode van sturen met de hand omdat dat hem fysiek werk te doen gaf, wat op zichzelf zo’n plezier was. Wanneer hij eenmaal het schip in beweging had gezet hoefde hij er niet meer over na te denken totdat hij wilde stoppen. En de simpele wens om te stoppen, hoe plotseling of geleidelijk ook, bracht het vaarttuig tot stilstand. Er was geen gevaar voor ongelukken! De bestaan niet—kunnen niet bestaan in deze sferen.

De hele tijd dat onze gastheer deze dingen aan Ruth en mij aan het uitleggen was—was Edwin druk verwickeld in een conversatie met de vrouw van onze gastheer—was onze snelheid toegenomen tot stabiel niveau en bewogen we ons in de richting van een van de eilanden. Het jacht voer over de zee in de meest volmaakte gestage beweging. Er was natuurlijk geen enkele trilling van machines, juist de beweging door het water was merkbaar te voelen terwijl de geluiden van de lichte golven doordat de boot er doorheen kliefde liefelijke muzikale tonen produceerde en de vele kleuren van verstoord water hun tinten en mengingen veranderde. We zagen dat in ons kielzog het water snel weer in de eerdere toestand terugvloeide zonder een spoor achter te laten er doorheen te zijn gegaan. Onze gastheer bediende zijn vaarttuig behendig en wist door de snelheid toe- of af te laten nemen door de verschillende mate van bewegen van het water de meest opvallende veranderingen in kleur en muzikaal geluid te bewerkstelligen, briljante tintelingen van de zee die lieten zien hoe levend die was. Het reageerde op iedere beweging van de boot alsof ze in volledige vereniging waren—wat eigenlijk ook zo was.

Ruth was eenvoudig extatisch van verrukking en rende naar de vrouw van onze gastheer in volle overgave van haar nieuwe ervaring. Die laatste, die de gevoelens van haar jonge vriendin goed kon waarderen, was even enthousiast. Hoewel het niets nieuws was in de zin van een eerste ervaring, zei ze dat zij zich ook nog altijd verwonderde, hoe vertrouwd ze ook werd met haar scheepswoning, over het heerlijke voorrecht dat zulke schoonheid en aangenaamheden bood aan de bewoners van geestelijke landen.

We waren nu dicht genoeg bij het eiland gekomen om het goed te kunnen bekijken en de boot draaide bij en volgde de kustlijn. Na een tijdje zo doorvaren voeren we een kleine baai in die een pittoreske natuurlijke haven vormde.

Het eiland voldeed zeker aan onze verwachtingen wat betreft schilderachtige schoonheid. Er stonden niet veel huizen; degenen die er te zien waren waren meer zomerhuizen dan wat anders. Maar het aantrekkelijkste van de plek was het aantal bomen, geen enkele erg groot, maar allemaal in bijzonder krachtige groei. En in de takken konden we talrijke van de meest fantastische vogels zien met een pluimage in allerlei kleuren. Sommige van de vogels vlogen rond, anderen—de grotere soort—liepen statig over de grond. Maar geen van allen was bang van ons. Ze liepen met ons mee toen we rond wandelden en toen we onze handen op hielden streek een kleine vogel rustig neer op onze vingers. Ze leken ons te kennen en te weten dat ook maar enig kwaad voor hen totaal onmogelijk was. Ze hoefden niet voortdurend op zoek naar voedsel noch voortdurend op hun hoede te zijn voor wat op aarde natuurlijke vijanden zouden zijn. Ze waren net als wij onderdeel van de eeuwige geestelijke wereld, gelukkig op hun manier, net als wij, met hun eeuwig leven. Dat bestaan van hen daar was gewoon een van die duizenden dingen die ons gegeven zijn om van te genieten.

De vogels met de meest oogverblindende veren waren vast van het type dat op aarde in de tropen leeft en die een aards mens nooit ziet totdat hij in de geestelijke wereld komt. Door de perfecte temperatuur aanpassing konden ze met gemak samen met die met een minder spectaculair uiterlijk leven. En ze zongen en twitterden de hele tijd in een symfonie van geluid. Ondanks de hoeveelheid geluid die er was, vermoeide het nooit, omdat de muzikale geluiden zich op een buitengewone manier mengden met elkaar. Ook waren ze niet schril om te horen, ondanks het feit dat veel van de vogelgeluiden van de kleine vogels zelf uit hoge tonen bestonden. Maar het was hun argeloze vriendelijkheid die zo verrukkelijk was in vergelijking met de aardse vogels, wiens leven daar hen bijna in een andere wereld brengt. Hier maakten we deel uit van dezelfde vrije wereld en het begrip tussen de vogels en onszelf was wederzijds. Als we tegen ze praatten kreeg je het gevoel dat ze precies wisten wat we zeiden en leken wij ook op een of andere subtiele manier te weten wat *hun gedachten* waren. Een bepaalde vogel roepen betekende dat die vogel dat begreep en naar ons toe kwam.

Onze vrienden hadden dat alles natuurlijk al eerder meegemaakt, maar voor Ruth en mij was het een nieuwe en erg wonderbaarlijke ervaring. En de gedachte drong zich aan mij op dat, als ik daar eerder bij had stilgestaan en mijn hersenen misschien een beetje meer had ingespannen, ik mogelijk had kunnen weten dat we ooit zoiets als dit zouden kunnen meemaken. Want waarom, vroeg ik mij af, zou de Grote Hemelse Vader al die prachtige vogels alleen maar voor de aarde scheppen?—en ze laten leven op plaatsen die meestal erg ontoegankelijk zijn voor de mens, waar hij ze nooit kan zien en ervan kan genieten? En vergaan zelfs zij voor altijd, die hij *kan* zien en waarvan hij kan genieten? Zouden de veel grotere geestelijke wereld de mooie dingen die aan de aardse wereld gegeven zijn worden onthouden? Hier was het antwoord voor en rondom ons. Het komt door de hoogmoed en zelfgenoegzaamheid van mensen, dat ze denken dat schoonheid expres is geschapen voor *hun* genoeg op aarde. De geïncarneerde mens denkt dat hij het alleenrecht heeft op schoonheid. Wanneer hij onstoffelijk is geworden begint het feit uiteindelijk te dagen dat hij nooit werkelijk heeft gezien *hoe groot* schoonheid kan zijn en wordt hij stil en nederig, misschien wel voor de eerste keer in zijn leven! Het ontwaken in de geest is een heilzame les, mijn beste vriend—en voor velen een schok om mee te maken.

De volmaakte explosie van kleuren van alle vogels die we om ons heen konden zien was bijna teveel voor ons om in één bezoek te kunnen verwerken. Het was niet te beschrijven en ik zal dat ook zelfs niet proberen. We wandelden door heerlijke bosschages, langs het muzikale gemurmel van vele beekjes, over fluwelen grasvlakten als in een absoluut sprookjesland. We kwamen onderweg mensen tegen die ons groetten of met hun handen zwaaiden. Zij genoten allemaal tussen de vogels. Ons werd verteld, dat dit gedeelte van het eiland exclusief voor de vogels was en dat er geen andere vorm van dierlijk leven in binnendrong. Niet dat daar enige angst voor was of gevaar bestond dat die kwaad zouden komen aanrichten, omdat dat onmogelijk was, maar omdat de vogels gelukkiger onder elkaar zouden zijn.

We gingen op het laatst terug naar de boot en kozen weer zee. We waren geïnteresseerd te horen wanneer onze gastheer zijn drijvende woning had verworven. Voor zo'n ingewikkeld bouwwerk zouden vast experts nodig zijn om te plannen en anderen om het te bouwen. Hij vertelde ons dat een boot onder precies dezelfde condities werd ontwikkeld als onze geestelijke huizen of wat voor ander bouwwerk dan ook. Een voorwaarde is dat we het recht moeten verdienen om hem te bezitten. Dat begrepen we. Hoe zit het dan met de vele mensen in de geest, die op aarde boten in alle soorten ontwierpen en bouwden, als levensonderhoud of als een vorm van recreatie? Zouden in het bijzonder die laatsten dat genoeg opgeven als ze met hun ambacht zouden kunnen doorgaan? Hier hebben ze de middelen en hun drijfveer om met dat werk door te gaan, ongeacht of het voor hun werk of voor plezier is. En het mag duidelijk zijn, dat hoewel velen hun boten bouwen vanuit het plezier om dat te doen, zij ook anderen veel genoeg bezorgen die van de zee en schepen houden. Hun plezier wordt hun werk en hun werk is hun plezier.

Het werk om echt een vaartuig te bouwen is uiterst technisch en de methoden van de geestelijke wereld, die zo heel verschillend zijn van die op aarde, moeten wel beheerst worden. Hoewel we het recht op de geestelijke wereld moeten verdienen, kunnen we rekenen op de hulp van vrienden bij het feitelijke bouwen. We kunnen op aarde het beeld in onze gedachten nemen van de vorm van iets dat we graag zouden willen hebben—een tuin, een huis of wat het ook wezen mag. Het is dan een gedachtenvorm en wordt van daaruit omgezet naar werkelijke geestelijke substantie met de hulp van experts.

Onze terugtocht was even heerlijk als onze tocht erheen. Toen we weer aan land gingen deed onze gastheer ons een permanente uitnodiging om hem weer aan boord te bezoeken wanneer we maar wilden en samen met hem te genieten van de ontspanning van het varen op zee.

Toen we langs het zandstrand liepen herinnerde Edwin ons aan het grote gebouw in het centrum van de stad door ons te vertellen dat er zeer binnenkort een bezoek gebracht zou worden door iemand uit de hogere sferen en waarvoor veel mensen bij elkaar zouden komen in de overkoepelde tempel. Zouden we het leuk vinden om met hem mee te komen? Het moest op geen enkele manier worden opgevat als een soort eerbetoon waarvoor dat personage in de sfeer op bezoek zou komen. Zulke dingen als eerbetoon vergen geen bewuste inspanning (die komen spontaan op vanuit het hart), maar onze bezoeker zou niet alleen zijn eigen uitstraling meenemen, maar ook de uitstraling van de hemelse sfeer die hij vereerde. We lieten meteen weten graag met hem mee te gaan, aangezien we allebei voelden daar niet alleen heen te gaan sinds we helemaal door Edwin begeleid werden.

Terwijl we langs de brede laan met bomen en tuinen liepen werden we onderdeel van een grote menigte van mensen die allemaal in dezelfde richting liepen en kennelijk met hetzelfde doel. Het is vreemd om te zeggen, dat hoewel we met zoveel mensen waren, we nog nooit dat gebruikelijke gevoel op aarde hadden gehad om in zo'n grote menigte te zitten. Het was een bijzonder gevoel dat Ruth met mij gemeen had. We veronderstelden dat we hadden verwacht dat we onze oude aardse gevoelens zouden hebben; de vrees dat er in zo'n grote verzameling mensen iets van een wanorde zou kunnen ontstaan als op aarde kan gebeuren; het gedrang en lawaai en bovenal het gevoel van verglijdende tijd, wanneer onze opwinding voorbij zou zijn. Het was ronduit belachelijk om zulke ideeën te krijgen en Ruth en ik moesten om onszelf lachen—net als Edwin—om daarmee aan te komen of die even te krijgen. We voelden—omdat we dat wisten—dat alles helemaal in orde was; dat iedereen wist wat te doen of waar te gaan; dat er geen sprake was van iemands superioriteit boven onszelf op grond van privilege. We voelden dat we verwacht werden om de steun die we kwamen geven en dat ons een persoonlijk welkom wachtte. Was dat niet voldoende om alle gevoelens van ongemakkelijkheid en ongerustheid van ons af te zetten?

Er was bovendien een eensgezindheid onder ons die zelfs onder mensen met dezelfde geloofsopvattingen op aarde niet mogelijk is. In welke aardse godsdienst zijn alle belijders volledig één in denken? Er is er geen een. Het werd op aarde wezenlijk geacht dat er om dank en aanbidding te betuigen jegens het Opperwezen een ingewikkeld samenstel van ritueel en formaliteiten en cemonieën nodig was, met belijdenissen en dogma's en vreemde geloofsopvattingen, waar net zoveel verschillende inzichten over bestaan als er aantallen religies zijn.

Ik had al verteld over het opzetten van gemeenten van diezelfde godsdiensten hier in de geestelijke wereld, zodat de geestelijke wereld in dat opzicht niet beter is dan de aardse wereld. Zodra de aardse wereld werkelijk verlicht raakt zullen die gemeenten hier verdwijnen. Het zijn alleen de blindheid en stompzinnigheid op aarde die veroorzaken dat ze hier nog zijn. Ze worden geduld en ze moeten zelf tolerant zijn anders zouden ze weggevaagd worden. Ze moeten nooit proberen zielen te beïnvloeden of te dwingen om een van hun foute doctrines te geloven. Ze moeten strikt op zichzelf blijven, maar ze zijn volledig en absoluut vrij om hun eigen bedrieglijke religie zelf te praktiseren. De waarheid wacht op hen op de drempel van hun kerken als zij de plaatsen van hun eredienst verlaten, maar niet wanneer zij naar binnengaan. Wanneer een ziel op den duur de futiliteit van zijn bijzondere en aparte geloofsopvattingen inziet neemt hij er snel afstand van en draagt hij in volle vrijheid en volledige waarheid—zonder geloofsbelijdenissen of geestelijke geboden—zijn gedachten op aan zijn Hemelse Vader gewoon zoals die, vrij en onbeïnvloed, ontdaan van elk jargon, eenvoudig en recht uit het hart uit zijn gedachten voortkomen.

Maar wij hebben onze tempels waar we de grote boodschappers uit de hoogste sferen kunnen ontvangen, op passende plaatsen om de vertegenwoordigers van de Vader te ontvangen en waar zulke boodschappers onze verenigde dankzeggingen en verzoeken naar de Grote Bron van alles kunnen zenden. We aanbidden niet verblind zoals op aarde.

Toen we dicht bij de tempel kwamen voelden we onszelf als het ware al geladen worden met spirituele kracht. Edwin vertelde ons dat dit altijd zo was vanwege de immense kracht, die de hogere bezoekers bij zich hadden, die onverminderd in een wijde cirkel rond de tempel merkbaar bleef. Om die reden stond de tempel volledig geïsoleerd zonder andere gebouwen in de nabijheid. Er waren alleen tuinen omheen—een grote zee van bloemen, die zich zo ver het oog reikte leek uit te breiden en die een palet van briljante kleuren bood, in grote velden en massa's als ondenkbaar was op aarde. En uit dit alles

stegen de meest hemelse muzikale geluiden en geuren op, met pure vervoering van onze geest als resultaat. We voelden dat we boven onszelf werden opgeheven tot in een andere sfeer.

Het gebouw zelf was prachtig. Het was statig; het was groots; het was een inspiratie op zichzelf. Het leek gemaakt te zijn van het fijnste kristal, maar het was niet doorzichtig. Massieve pilaren waren gepolijst tot ze schenen als de zon, terwijl al het gebeeldhouwde flonkerde in briljante kleuren totdat het hele gebouw een tempel van licht was. Ik had zulke glinsteringen nooit voor mogelijk gehouden, want de oppervlakken reflecteerden het licht niet alleen op de gewone manier, ze straalden zelf ook licht uit dat geestelijk was te voelen.

Edwin nam ons mee naar een paar plaatsen waarvan we wisten dat die voor ons waren—we hadden er net zo'n gevoel mee als je hebt met een favoriete stoel thuis.

En boven alles was de grote koepel van verfijnd bewerkt goud, die de honderden kleuren die van de rest van het gebouw schenen reflecteerde. Maar de focus van alle aandacht was op het marmeren heiligdom—welk woord ik moet gebruiken bij gebrek aan een beter—aan het einde van de tempel. Het had een lage balustrade met een centrale opening bovenaan een trap die naar beneden naar de grond afdaalde. We konden de geluiden van muziek horen, maar waar dat vandaan kwam wist ik niet, omdat er nergens muzikanten waren te bekennen. De muziek kwam duidelijk van een groot orkest—met alleen snaarinstrumenten, want er waren geen geluiden van andere instrumenten van het orkest te horen.

Het heiligdom van royale afmetingen was bezet met veel wezens uit hogere sferen, op een plek in het midden na, die naar ik vermoedde gereserveerd was voor onze bezoeker. We zaten allemaal en praatten rustig met elkaar. Nu werden we de aanwezigheid gewaar van een statige figuur met ravenzwart haar, die—tot mijn grote verrassing—nauw gevolgd werd door de vriendelijke Egyptenaar die we in Edwins huis ontmoet hadden bij de grens van onze sfeer. Voor diegenen die al eerder zulke bezoeken hadden meegemaakt was hun aankomst meteen een teken van de komst van het hoge personage en gingen we daarom allemaal staan. Toen verscheen er voor onze ogen eerst een licht, dat je bijna als verblindend zou kunnen omschrijven, maar waar we onmiddellijk op afgestemd raakten toen we onze blik erop concentreerden en we voelden geen sensatie van geestelijk ongemak. Echter, zoals ik later ontdekte raakte het licht in werkelijkheid op ons afgestemd; dat wil zeggen dat het afzwakte om in overeenstemming te komen met ons en onze sfeer. Het groeide in kleur aan de randen tot een gouden tint, die naar het centrum geleidelijk helderder werd. En in het centrum ontstond geleidelijk de vorm van onze bezoeker. Naarmate de dichtheid toenam konden we zien dat het een man was met het uiterlijk van een jeugdig iemand—spiritueel jong—maar we wisten dat hij in een onvoorstelbare mate de drie alomvattende en volledig toereikende attributen van Wijsheid, Kennis en Zuiverheid bezat. Zijn verschijning blonk in transcendentale schoonheid; zijn haar was van goud met rond zijn hoofd een glanzend diadeem. Zijn gewaad was van een herfstdraad-achtige kwaliteit en bestond uit een zuiver wit kleed afgezet met een zware band van goud, terwijl van zijn schouders een mantel van het rijkste hemelsblauw hing, die rond zijn borst met een grote roze parel was vastgezet. Zijn bewegingen waren majestueus als hij zijn armen ophief en ons allen zegende. We bleven staan en stil terwijl onze gedachten opgingen naar Hem Die ons zo'n glorieus wezen zond. We stuurden onze dankzeggingen en onze verzoeken. Wat mijzelf betreft had ik één gunst te vragen en daar vroeg ik om.

Het is me niet mogelijk om ook maar een fractie van de geestelijke extase die ik voelde over te brengen in de aanwezigheid, hoe ver ook, van deze hemelse gast. Maar ik weet dat ik niet lang in die tempel geweest kon zijn en hij daar was zonder het bijna verpletterende bewustzijn dat ik laag, heel, heel laag was op de schaal van geestelijke ontwikkeling en vooruitgang. En toch wist ik, dat hij naar mij, net als naar ons allen gedachten van bemoediging uitzond, van goede hoop, van vriendelijkheid in de allerhoogste graad, wat me deed voelen dat ik nooit, maar dan ook nooit moest wanhopen om de hoogste geestelijke sfeer te bereiken en dat er goed en nuttig werk voor mij te doen was ten dienste van de mensen en dat ik bij het doen daarvan alle geestelijke sferen achter me zou hebben—zoals ze achter iedere individuele ziel staan die ten dienste van de mensen werkt.

Met een zegen voor ons allen aan het einde was dit luisterrijke en waarlijk koninklijke wezen weer uit ons zicht verdwenen.

We bleven nog een poosje zitten en geleidelijk begon de tempel leeg te raken. Ik voelde geen aandrang om weg te gaan en Edwin zei dat we er zo lang konden blijven als we wilden. Het gebouw was daardoor praktisch al leeg toen ik de figuur van de Egyptenaar op ons af zag komen. Hij begroette ons hartelijk en vroeg me of ik zo vriendelijk wilde zijn om met hem mee te gaan, aangezien hij mij wilde introduceren bij “zijn meester”. Ik bedankte hem voor zijn doorgaande belangstelling voor mij en groot was mijn verbazing toen hij bij de man bracht met wie hij het heiligdom binnengekomen was. Ik had hem slechts kunnen zien vanaf mijn zitplaats, maar van dichtbij kon ik een paar donkere sprankelende ogen zien die pasten bij zijn ravenzwarte haar, wat nog geprononceerder werd door de lichte bleekheid van zijn teint. De kleuren van zijn kleding waren blauw, wit en goud en hoewel die

zeer decoratief waren, waren ze niet zo intens als die van de belangrijkste bezoeker. Ik had de indruk dat ik bij een wijze man was—wat hij inderdaad ook was—en ook iemand met een groot gevoel voor plezier en humor. (We moeten nooit vergeten dat plezier en humor niet exclusief voorbehouden zijn, en dat nooit zullen zijn, aan de bewoners van de aarde, hoe graag ze daar misschien ook een monopolie op zouden willen claimen en hoe graag ze ons ook onze luchthartige vrolijkheid willen ontzeggen. We zullen doorgaan met lachen ondanks hun mogelijke afkeuring!)

De Egyptenaar stelde me voor aan zijn meester en de laatste nam me bij de hand en glimlachte op zo'n manier naar me als om elk mogelijk gevoel van schroom volledig weg te nemen. In feite verspreidde hij zelfvertrouwen en stelde hij je helemaal op je gemak. Je zou hem zonder oneerbiedig te zijn de perfecte gastheer kunnen noemen. Toen hij tegen me sprak was zijn stem prachtig gemoduleerd, zacht van toon en zo erg vriendelijk. Zijn woorden vervulden me met vreugde ook al vervulden ze me met verwondering: "Mijn geliefde meester," zei hij, "die je zojuist gezien hebt, verzoekt me je te vertellen dat je gebed is verhoord en dat je wens zal worden vervuld. Vrees niet, want hier gedane beloften worden altijd vervuld." Daarna vertelde hij mij, dat ik nog enige tijd moest wachten op vervulling, omdat het nodig was dat een keten van gebeurtenissen nog moest plaats grijpen voordat de geschikte omstandigheden er waren waarin mijn wensen vrucht zouden dragen. Die tijd zou spoedig aanbreken, zei hij, en ik kon intussen doorgaan met mijn beoogde werk met mijn vrienden. Als ik op enig moment advies nodig had zou mijn goede Edwin altijd in staat zijn om een beroep te doen op onze Egyptische vriend, wiens begeleiding altijd tot mijn dienst stond. Daarna gaf hij mij zijn zegen en was ik alleen. Alleen met mijn gedachten en met de aanhoudende herinnering en de hemelse geur van onze luisterrijke bezoekers.

Ik voegde me weer bij Edwin en Ruth en vertelde hen over mijn blijdschap. Zij waren beiden overgelukkig over mijn goede nieuws, dat van zo'n verheven bron kwam. Ik voelde nu dat ik graag naar mijn huis terug zou gaan en ik vroeg Edwin en Ruth of zij met mij mee wilden gaan. Dat deden we en we liepen rechtstreeks naar mijn bibliotheek. Op een van de planken stond een bepaald boek dat ik op aarde had geschreven en waarvan ik wilde dat ik dat nooit geschreven had. Ik verwijderde het boek dat er direct naast stond en liet die plaats leeg. Overeenkomstig mijn verhoorde gebed zou ik die ruimte moeten opvullen met een ander boek, geschreven nadat ik in de geestelijke sfeer was gekomen, het product van mijn denken nadat ik de waarheid had leren kennen.

En met elkaar gearmd liepen we alle drie de tuin in—en in de hemelse zonneschijn van de eeuwigheid.

DEEL II – De Ongeziene Wereld

I. DE BLOEMEN

Nadat ik overgegaan was naar de geestelijke wereld was een van mijn eerste ervaringen het bewuste gevoel van bedroefdheid, niet van mijzelf, want ik was uiterst gelukkig, maar van de bedroefdheid van anderen en ik was erg verward om te weten waar dat vandaan kwam.

Edwin vertelde me dat die bedroefdheid opsteeg van de aardse wereld en werd veroorzaakt door de bedroefdheid bij mijn overlijden. Het verdween trouwens snel en Edwin zei me dat het vergeten van mij door de aardse mensen al was begonnen. Alleen die ervaring al, mijn goede vriend is er een waar je van op aan kunt om gevoelens van nederigheid te krijgen als die er daarvoor nog niet waren!

Ik had, verzeker ik je, laag gescoord in populariteit. Daarom deed de ontdekking dat mijn herinnering snel vervaagde in de gedachten van aardse mensen mij dan ook geen enkel verdriet. Ik had geschreven en gepreekt voor wat voor goeds dat ook mocht brengen en dat was, zo merkte ik nu, microscopisch weinig. Mij werd verteld dat veel mensen, wiens publieke bekendheid tijdens hun leven aanzienlijk was, nadat ze hun aardse lichamen eenmaal afgeworpen hadden, ontdekten dat hun beroemdheid en hoge begunstiging hen niet vooruitgegaan waren naar de geestelijke wereld. Weg was de bewondering uit hun vroegere dagelijkse ervaring. Het bedroefde zulke zielen natuurlijk wel om hun aardse aanzien achter zich te laten en het gaf hen iets als een gevoel van eenzaamheid en dat eens temeer als de aardse wereld bovendien alles over hen snel vergat.

Mijn eigen aardse reputatie was niet erg groot geweest, maar ik was er wel in geslaagd om voor mijzelf een eigen plekje te creëren onder mijn mede-geestelijken.

Mijn overgang was kalm en vredig geweest zonder onplezierige omstandigheden. Het was geen moeilijk afscheid voor mij geweest om de aardse wereld te verlaten. Ik had geen andere bindingen dan mijn werk. Ik voelde me daardoor zeer begenadigd. Edwin vertelde me van anderen wiens overlijden uiterst ongelukkig was verlopen en wiens geestelijke toestand bij hun aankomst hier nog ongelukkiger was. Velen, die op aarde groot waren, merkten dat ze hier geestelijk erg klein waren. En velen, die onbekend waren op aarde, merkten hier geestelijk zo welbekend te zijn dat zij daar beduusd van waren. In ieder geval is niet iedereen voorbestemd voor de prachtige sferen van eeuwige zonschijn en zomer.

Ik heb jullie al een glimp van die sferen van duisternis en semi-duister gegeven, waar alles koud en kaal en barbaars is en waarin zielen verblijven, zielen die uit dat duister op kunnen stijgen als ze dat willen en daaraan willen werken. Er zijn er velen die in hun hemel bezig zijn met het bezoeken van die schemerachtige gebieden om te proberen sommigen van die ongelukkigen uit hun ellende te verlossen en ze op weg te helpen naar het pad van licht en geestelijke vooruitgang.

Het was een voorrecht voor mij om samen met Edwin en Ruth de donkere plaatsen te bezoeken buiten de mist gordel die ze scheidt van het licht. Het is nog niet mijn bedoeling om jullie nu al mee te nemen naar die sferen van ellende en ongelukkigheid. Later hoop ik nog verslag te doen van onze ervaringen. Nu zijn er andere—en plezieriger—zaken waarover ik het wil hebben.

Er zijn veel zielen op aarde die de veelvuldige geheimen van het leven proberen te onderzoeken. Zij ontwikkelen verschillende soorten theorieën om dit of dat uit te leggen, theorieën die na verloop van tijd beschouwd gaan worden als grote waarheden. Sommigen van die hypothesen zijn echter zo ver bezijden de waarheid als je je maar kunt voorstellen; anderen zijn ronduit onzinnig. Maar er zijn ook mensen die gewoonweg weigeren om zelf te denken en die hardnekkig vasthouden aan het idee, dat het tijdens hun incarnatie niet de bedoeling is om iets te weten van het geestelijk leven dat voor hen allen ligt. Zij stellen dat het God's bedoeling niet is nu al iets over zulke dingen te horen en dat ze alle dingen zullen weten zodra ze eenmaal in de geest komen.

Er zijn twee uitersten in denken—de theoretici en de partizanen van de “gesloten deur”. Beide scholen krijgen een paar ernstige schokken te verwerken als ze de geestelijke landen binnenkomen om voor altijd in te leven. Individuen met vreemde theorieën merken dat die theorieën gesloopt worden door het simpele feit geconfronteerd te worden met de absolute waarheid. Ze ontdekken dat leven in de geestelijke wereld niet half zo ingewikkeld is als zij dat gehad zouden willen hebben. In zoveel gevallen is het enorm veel eenvoudiger dan het leven op aarde, omdat we niet de problemen hebben die aardse mensen voortdurend hinderen en zorgen geven, problemen bijvoorbeeld van religie en politiek, die eeuwenlang sociale omwentelingen hebben veroorzaakt die tot in de tegenwoordige tijd nog steeds repercussies hebben in de aardse wereld. De bestudeerder van occulte zaken is geneigd in dezelfde dwalingen te

vervallen als de student in religieuze zaken. Hij doet even dogmatische aannames als die welke voortkomen uit de orthodoxe religie, aannames die meestal ver bezijden de waarheid zijn.

De tijd dat ik geleefd heb in de geestelijke wereld is nog niets—niets!—in vergelijking met sommige van de grote zielen met wie ik het voorrecht heb gehad te spreken. Maar zij hebben mij iets laten zien van hun enorme hoeveelheid kennis, dat wil dan zeggen dingen die ik met mijn verstand kon begrijpen. Voor het overige ben ik—in gezelschap van miljoenen anderen—volmaakt tevreden om te wachten tot de dag dat mijn intelligentie voldoende ver ontwikkeld is om de grotere waarheden ook te kunnen bevatten.

Een zaak die aanleiding geeft voor enige verwarring betreft de bloemen die we in de geestelijke wereld hebben. Waarom bloemen? zou iemand kunnen vragen. Wat voor doel of betekenis hebben die? Hebben ze een symbolische betekenis?

Laten we diezelfde eens met betrekking tot de bloemen die op aarde groeien voorleggen aan mensen op aarde. Hebben de aardse bloemen een speciale betekenis? Hebben *zij* enige symbolische betekenis? Het antwoord op beide vragen is *Nee!* Bloemen zijn aan de aardse wereld gegeven om die mooier te helpen maken en ter verrukking en genoegen van hen die ze aanschouwen. Het feit dat ze andere nuttige doelen dienen is een bijkomende reden voor hun bestaan. Bloemen zijn in wezen mooi, voortgekomen uit de Opperste Creatieve Geest, aan ons gegeven als een kostbaar geschenk, dat ons in hun kleuren, in hun vormen en in hun geuren een oneindig kleine uitdrukking biedt van die Grote Geest. Je hebt die luister op de aarde. Zou ons dat in de geestelijke wereld dan onthouden moeten worden omdat bloemen als tamelijk aards beschouwd worden, omdat er geen diepe geheimzinnige betekenis aan hun bestaan toegekend kan worden?

Wij hebben hier de meest luisterrijke bloemen, waarvan sommigen zoals de oude vertrouwde geliefde bloemen op aarde en anderen die alleen in de geestelijke wereld bekend zijn, maar allen zijn ze prachtig, de oneindige vreugde voor ons allen die er door omringd zijn. Ze zijn goddelijke creaties, iedere afzonderlijke bloem die de zuivere geestelijke lucht ademt en in stand wordt gehouden door hun Schepper en door ons allen hier in de liefde die we erover uitgieten. Als we ze niet hadden gewenst—een onmogelijke veronderstelling!—dan zouden ze weggevaagd zijn. En wat zouden we dan in hun plaats hebben gehad? Waar anders zou de grote rijkdom aan kleuren vandaan komen die de bloemen bieden?

En het zijn niet alleen de kleinere bloemen die we hier hebben. Je kunt geen enkele boom of struik met bloemen bedenken die we niet hebben, bloeiend in opperste uitbundigheid en volmaaktheid, zoals die bomen en struiken die nergens anders te zien zijn dan in de geestelijke wereld. Ze staan altijd in bloei, ze verwelken nooit of gaan nooit dood en hun geuren worden verspreid in de lucht waar ze uitwerken als een geestelijk tonicum op ons allen. Ze zijn één met ons en wij met hen.

Zodra we voor het eerst kennismaken met de bloemen en bomen en alle weelderigheid van de geestelijke natuur, zien we meteen iets dat de aardse natuur nooit leek te bezitten, en dat is een innerlijke intelligentie in alle groeiende dingen. Hoewel ze leven geven aardse bloemen geen onmiddellijke persoonlijke reactie wanneer iemand dicht bij ze komt. Maar dat verschilt enorm met hier. Geestelijke bloemen zijn onvergankelijk en laten ook meteen zien dat ze meer dan alleen leven in zich hebben, en geestelijke bloemen zijn, evenals alle andere vormen in de natuur, geschapen door de Grote Vader van het Universum door zijn vertegenwoordigers in de sferen van de geest. Ze maken deel uit van de immense stroom van leven die rechtstreeks vanuit Hem stroomt en die door iedere soort botanische groei stroomt. Die stroom houdt nooit op, sputtert nooit en wordt bovendien voortdurend gevoed door de bewondering en liefde die we in deze wereld van de geest dankbaar uitstorten over zulke uitgelezen geschenken van de Vader. Je kunt je er dan over verwonderen, dat wanneer we ook maar de kleinste bloesem in onze handen nemen, we zo'n instroom van magnetische kracht kunnen voelen, zo'n leven instromende kracht, zo'n verheffing van iemands wezen wanneer we ons realiseren dat die versterkende krachten in werkelijkheid rechtstreeks van de Bron van alle goeds komen. Nee, er zit geen andere betekenis achter onze geestelijke bloemen dan de uitgedrukte schoonheid van de Vader van het Universum en dat is meer dan voldoende. Hij heeft geen vreemde symboliek verbonden aan Zijn vlekkeloze creaties. Waarom zou het ook?

Een grote meerderheid van de bloemen is niet bedoeld om te plukken. Ze plukken vernietigt ze niet—het komt neer op afsnijden wat in direct contact staat met de Vader. Het is natuurlijk mogelijk om ze te plukken; het is geen ramp als je dat doet. Maar wie ze zou plukken zou dat vast erg diep betreuren. Denk eens aan iets kleins dat je bezit en boven al je andere aardse bezittingen koestert en stel je dan het expres vernietigen ervan voor. Het zou je ontzettend verdrietig maken om zoiets te doen, hoewel het veroorzaakte verlies misschien intrinsiek onbeduidend zou zijn. Zo zou je dat voelen als je zonder er bij na te denken zulke geestelijke bloemen zou plukken die daar niet voor bedoeld zijn.

Maar er zijn ook bloemen, en zelfs veel, die er expres zijn om geplukt te worden, en veel van ons doen dat ook en zetten ze in onze huizen net als we op aarde gewend waren te doen en om dezelfde reden.

Die beschadigde bloemen overleven hun verwijdering net zo lang als wij ze willen houden. Wanneer we er genoeg van beginnen te krijgen zullen ze snel verwelken. Er zullen geen onooglijke verwelkte overblijfselen zijn, want er kan geen dood zijn in een land van eeuwig leven. We zien alleen dat onze bloemen verdwenen zijn en kunnen ze dan vervangen als we dat willen.

II. DE GROND

Om een juist beeld te krijgen van de grond waarop we lopen en waar onze huizen en gebouwen zijn gebouwd moet je eerst alle aardse opvattingen uit je hoofd zetten. Allereerst hebben we geen wegen zoals op aarde. We hebben brede royale verkeersaders in onze steden en elders, maar die zijn niet geplaveid met een samengestelde substantie om ze hardheid en duurzaamheid te geven voor het passeren van een constante stroom verkeer. We hebben geen verkeer en onze wegen zijn bedekt met het dikste en groenste gras dat zo zacht aan de voeten is als een bed fris mos. Daarop lopen we. Het gras groeit nooit hoger dan in goed gemaaide toestand en toch is het levend gras. Het wordt altijd op dezelfde bruikbare hoogte gehouden, perfect om op te lopen en perfect qua uiterlijk.

Op plaatsen waar kleinere paden gewent zijn en waar gras ongeschikt zou lijken hebben we net zulke plaveisels als gebruikelijk op aardse wereld. Maar die zijn gemaakt van andere materialen. Het plaveisel kun je merendeels omschrijven als steen, maar dan zonder de gebruikelijke saaie grauwe kleur. Het lijkt erg op een albast-achtig materiaal waar veel van de gebouwen van zijn gemaakt. De kleuren variëren, maar die zijn allemaal in verfijnde pastel tinten.

Zulke steen is, net als het gras, erg aangenaam om op te lopen, hoewel natuurlijk niet zo zacht. Maar het heeft een bepaalde eigenschap, iets veerkrachtigs, als je dat zo zou kunnen noemen, iets met de veerkracht van bepaald aardse hout dat gebruikt wordt bij het maken van vloeren. Dat is de enige manier waarop ik het idee van het verschil tussen aardse steen en geestelijk steen kan overbrengen.

Er valt natuurlijk nooit een onooglijke verkleuring te zien op het oppervlak van dergelijke stenen paden. Ze houden altijd hun aanvankelijke frisheid. Vaak hebben de plaveisels een patroon van mooie ontwerpen door het gebruik van verschillend gekleurde materialen en harmonieuze vermenging met hun directe omgeving.

Wanneer je de grenzen met de hogere sferen nadert worden de plaveisels merkbaar doorschijnender van karakter en lijken ze iets van hun massieve uiterlijk te verliezen, hoewel ze natuurlijk stevig genoeg blijven!

Als je bij de grenzen met de *lagere* sferen komt wordt het uiterlijk van de plaveisels zwaarder en beginnen ze hun kleur te verliezen totdat ze er loodgrijs en ondoorzichtig uitzien en ze extreem massief lijken—bijna zoals graniet op aarde.

Rondom onze eigen individuele huizen hebben we grasvelden en bomen en bloembedden met keurige tuinpaden van steen zoals ik die net voor je beschreef. Maar onbedekte “aarde” zul je weinig of helemaal niet tegenkomen. Ik kan me inderdaad niet herinneren ooit ergens zulke kale stukken tegen te zijn gekomen, want er wordt niets over het hoofd gezien door slordigheid of sloomheid of om andere vaak voorkomende redenen. Waar we het recht verdiend hebben om ons geestelijke huis te bezitten hebben we ook de voortdurende aandring in ons om de schoonheid ervan te onderhouden en te verbeteren. En dat is niet zo moeilijk om te doen, aangezien schoonheid reageert op en opbloeit naarmate het gewaardeerd wordt. Hoe meer aandacht en erkenning we er aan geven, hoe sterker dat wordt beantwoord en het uit zichzelf nog grotere schoonheid aanneemt. Geestelijke schoonheid is geen abstract ding, maar een werkelijke levende kracht.

Het uitzicht vanuit mijn huis hier is er een van groene velden, van liefelijk tussen bossen en tuinen geplaatste huizen en met uitzicht in de verte op de stad. Maar nergens zijn er lelijke stukken kale of woeste grond te zien. Iedere voor het oog zichtbare centimeter wordt verzorgd, zodat het hele landschap een spektakel van kleur is, van het briljante schitterende emerald groen van het gras tot de veelkleurige bloemen in de tuinen, bekroond met het blauw van de hemelse lucht erboven.

Je kunt je afvragen waaruit de werkelijke grond bestaat waarin de bloemen en bomen groeien—is dat een of andere soort aarde?

Er is inderdaad grond, maar die heeft niet dezelfde minerale bestanddelen als op aarde, want je moet je realiseren dat leven hier *rechtstreeks* wordt afgeleid uit de Grote Bron. De grond varieert in kleur en dichtheid op verschillende plaatsen op precies dezelfde manier als op aarde. Ik heb dat niet van dichterbij onderzocht dan dat ik op aarde aandacht aan grond besteedde. Ik kan je echter een beetje een idee geven van het uiterlijk en de eigenschappen ervan.

Het is allereerst heel droog—ik kon geen spoor van vocht ontdekken. Het viel mij op dat het ongeveer net zo van je hand liep als droog zand dat doet. De kleuren variëren in een brede range aan tinten, maar benaderen nooit het donkere zware uiterlijk van aardse grond. Op sommige plaatsen heeft het een fijnere granulaire samenstelling, terwijl het op andere uit veel grovere deeltjes is samengesteld—dat wil zeggen, relatief grover.

Een van de onverwachte eigenschappen van deze grond is het feit dat het, als je het in je hand kunt nemen en er zachtjes en losjes vanaf kunt laten lopen en wanneer het niet aangeraakt wordt, het toch helemaal samenhangend blijft en alles wat erin groeit net als aardse grond ondersteunt.

De kleur van de “aarde” wordt bepaald door de kleur van de soort botanisch leven die het ondersteunt. En ook hier weer is daar geen speciale betekenis, geen diepere symbolische reden voor. Het komt er gewoon op neer dat de kleur van de grond complementair is aan de kleur van de bloemen en bomen en het resultaat onmogelijk anders kan zijn dan inspirerende harmonie—harmonie voor het oog, harmonie voor het verstand en de meest kalmerende muzikale harmonie voor het gehoor. Wat voor betere reden zou er ook maar kunnen zijn? En wat voor eenvoudiger?

Deze wereld van de geest bestaat beslist niet uit een verbijsterende serie diepe en complexe raadselen, die slechts aan *enkelen* vallen uit te leggen. Er zijn inderdaad mysteries, zeker, net zoals die op aarde bestaan. En net zoals er op aarde knappe koppen bestaan die dergelijke mysteries weten op te lossen, zo zijn er hier nog knappere hersenen—onmetelijk knapper—die een uitleg kunnen geven als ons intellect er klaar voor zijn om dat te begrijpen.

Maar er zijn veel mensen op de aardse wereld die vast geloven dat wij in de geest in een voortdurende toestand van gepassioneerde religieuze emotie leven, waarbij iedere uiting van geestelijk leven, elke vorm en gradatie van persoonlijk handelen, iedere atoom waaruit de grote wereld van de geest is samengesteld, een of andere godvrezende, devote betekenis moet hebben. Zo’n stompzinnige opvatting is ver, erg ver bezijden de werkelijkheid. Kijk eens naar de aardse wereld en kom je daar dan zulke onnatuurlijke op een of andere manier met de veelheid aan leven verbonden ideeën tegen? Er is geen religieuze betekenis aan een prachtige aardse zonsopgang. Waarom zouden onze geestelijke bloemen—om een voorbeeld uit vele te nemen—enige andere reden van bestaan hebben dan die ik je al heb genoemd, namelijk een fantastisch geschenk aan ons allen van de Vader van ons allen ter vergroting van ons geluk en vreugde?

Er zijn nog vele, vele zielen op aarde die er hardnekkig aan vasthouden als een kwestie van “geloof” dat het paradijs, zoals zij dat noemen, één lange oneindige serie van “psalmen en hymnen en geestelijke hoogliederen” zingen is. Het kan niet belachelijker zijn. De wereld van de geest is een wereld van activiteit, geen indolentie; een wereld van dienstbaarheid, geen nutteloosheid. In de geestelijke wereld is niets nutteloos; er is een gezonde reden en doel voor alles. Ook al kan het zijn dat noch de reden, noch het doel in het begin voor iedereen duidelijk is, dat doet niets af aan de waarheid ervan.

Verveling kan hier niet als een algemene toestand voorkomen. Er *zijn* mensen geweest die zich begonnen te vervelen, maar diezelfde verveling roept als eerste stap—of hun volgende stap—in geestelijke ontwikkeling op tot hun betrokken raken bij nuttig werk. Er zijn ontelbare bezigheden om aan te pakken—en ontelbare zielen om ze te gaan doen, maar er is altijd ruimte voor nog iemand meer en dat zal altijd zo zijn. Leef ik niet in een wereld die zowel onbeperkt als grenzeloos is?

We wonen niet in een land met alle uiterlijke kenmerken van een Eeuwige Zondag! Inderdaad, geen Zondag, die bestaat zelfs niet in het grote plan van de geestelijke wereld. We hebben het niet nodig om geforceerd te worden herinnerd aan de grote Vader van het Universum door één dag aan Hem te wijden en Hem de rest van de week te vergeten. We kennen geen week. Bij ons is het eeuwig dag en ons denken is volledig en oneindig bewust van Hem, zodat we Zijn hand en Zijn geest in alles wat ons omgeeft kunnen zien.

Ik ben een beetje afgedwaald van wat ik je begon te vertellen, maar het is goed bepaalde dingen in mijn verhaal te benadrukken, omdat zoveel zielen van de aardse wereld bijna geschokt raken als ze horen dat de geestelijke wereld een concrete wereld, een substantiële wereld met werkelijke, levende mensen erin is! Zij denken dat dit veel te materiëel is, veel te veel op de aardse wereld lijkt; in feite is het er nauwelijks een stap van verwijderd met zijn geestelijke landschap en zonneschijn, zijn huizen en gebouwen, zijn rivieren en meren en bewoond door bewuste, intelligente wezens!

Dit is geen land van “eeuwige rust”. Er is rust in overvloed voor degenen die daar behoefte aan hebben. Maar wanneer de rust hen hersteld heeft in volle kracht en gezondheid komt de drang voor een of andere zinnige, nuttige bezigheid van binnenuit op en zijn daar mogelijkheden te over voor.

Maar laat ik terugkeren naar de bijzondere eigenschappen van geestelijke grond.

Als we naar de donkere gebieden gaan raakt de grond zijn granulaire karakter en zijn kleur kwijt, zoals ik je al heb beschreven. Hij wordt dik, zwaar en vochtig, totdat hij tenslotte wordt ingewisseld voor stenen en dan rotsen. Het enige gras dat daar is, ziet er geel en verschroeid uit.

Naarmate we dichter bij de hogere sferen komen worden de deeltjes van de grond fijner en de kleuren meer verfijnd met een idee van doorzichtigheid. Onder je voeten wordt meteen een grotere veerkracht merkbaar bij het lopen op de grens van die hogere sferen, maar die veerkracht komt zowel door de aard van de sfeer als door de duidelijke verandering van de grond.

Bij van dichterbij bekijken laat de fijne grond bijna edelsteen-achtige kwaliteiten van zowel kleur als vorm zien. De deeltjes zijn nooit misvormd, maar houden zich aan een vast geometrisch plan.

Ruth en ik staken onze handen in een beetje van de grond en lieten die in een zacht stroompje tussen onze vingers door lopen. Bij het naar beneden lopen liet het de zachtste muzikale tonen horen alsof het op een klein muzikaal instrument viel en de toetsen een serie klanken produceerde.

Een scherp gehoor hoort vele muzikale geluiden aan de zee kust op aarde als het water aan en af stroomt op het strand, maar er is geen scherp gehoor voor nodig om de rijke harmonieën te horen als de grond van de geestelijke wereld begint te spreken en zingen.

De op deze manier uitgezonden geluiden variëren net zo als de kleur en elementen zelf variëren. Iedereen kan ze horen en ze kunnen worden voortgebracht wanneer je maar wilt met de simpele handeling die ik beschreven heb.

Hoe wordt dit tot stand gebracht zul je vragen?

Kleur en geluid—ofwel muzikaal geluid—zijn uitwisselbare begrippen in de geestelijke wereld. Een handeling die kleur voortbrengt, brengt ook een muzikaal geluid voort. Op een muziek instrument spelen of zingen creëert kleur en iedere creatie wordt beheerst en beperkt door de vaardigheid en bedrevenheid van de instrumentalist of zanger. Wanneer een meester musicus op zijn instrument speelt zal hij boven zichzelf een heel mooie muzikale gedachtenvorm bouwen, variërend in kleuren en mengingen van tinten in strikte overeenstemming met de muziek die hij speelt. Een zanger kan een dergelijk effect creëren in relatie tot de zuiverheid van de stem en de kwaliteit van de muziek. De zo opgeroepen gedachtenvorm zal niet erg groot zijn. Dat is een miniatuur vorm. Maar een groot orkest of een koor van zangers zal op grond van dezelfde wet natuurlijk een enorme vorm creëren.

De muzikale gedachtenvorm produceert zelf geen geluid. Die is het resultaat van geluid en is een op zichzelf staand geheel. Hoewel muziek kleur voortbrengt en kleur muziek geeft, is elk beperkt tot de ene resulterende vorm. Zij zullen elkaar niet reproduceren in een constante, oneindige of geleidelijk afnemende, verandering van kleur en geluid.

Dat moet niet zo opgevat worden, dat met de gehele uitgebreide range aan kleuren uit de honderden bronnen in de geestelijke wereld, onze oren voortdurend overdonderd worden door muzikale geluiden; dat we in feite leven in een eeuwigheid aan muziek die zonder te stoppen blijft klinken en weerklinken. Er bestaan weinig geesten—als die er al zijn—die zo'n voortdurende overdaad aan geluid zouden kunnen verdragen, hoe mooi die ook zou kunnen zijn. We zouden snakken naar vrede en stilte; onze hemel zou ophouden hemel te zijn. Nee, de muziek is er, maar we bepalen helemaal zelf of we die willen horen of er naar willen luisteren. We kunnen onszelf ook volledig afsluiten voor al het geluid of we kunnen onszelf openstellen voor ieder geluid of alleen horen wat ons het meest aan staat.

Er zijn momenten op aarde dat je de vlagen van verre muziek kunt horen zonder daar ook maar door gestoord te worden; in tegendeel, je kunt het aangenaam en kalmerend vinden. Het is hier in de geest net zo met ons. Maar er is dit grote verschil tussen onze beide werelden—onze potenties voor muziek van de hoogste orde zijn onmetelijk groter dan die van jullie op aarde. De geest van een geestelijk persoon die erg van muziek houdt zal natuurlijk meer horen, omdat hij dat wil dan iemand die er weinig om geeft.

Laat me terugkeren naar het experiment dat Ruth en ik uitvoerden toen we de grond tussen onze vingers door lieten lopen. We ontlenen beiden veel vreugde aan het luisteren naar muziek, Ruth veel meer dan ik, omdat zij geoefend is in muziek en daardoor een grotere waardering en begrip heeft voor muzikale technische zaken. Ik heb jullie verteld hoe we, zodra de grond uit onze handen liep, de lieflijke geluiden konden horen die daar vanaf kwamen. Iemand anders, die hetzelfde zou doen maar geen bijzonder muzikaal gevoel zou hebben, zou zich nauwelijks van enig geluid bewust zijn.

De bloemen en alle groeiende dingen reageren onmiddellijk op mensen die er van houden en ze waarderen. De muziek die ze uitzenden luistert naar precies dezelfde wet. Een afstemming aan de kant van de ontvanger met datgene waarmee hij in contact of in een verstandhouding komt, is een voorwaardelijke conditie. Zonder die afstemming zou het onmogelijk zijn om bewust te zijn van de muzikale klanken die uitgezonden worden door het geheel van de geestelijke natuur. Met geestelijke natuur bedoel ik natuurlijk alle groeiende dingen, de zee en meren—inderdaad al het water—de grond en de rest.

Hoe groter het vermogen van het individu is om schoonheid in al zijn veelzijdige vormen te waarderen en te begrijpen, des te groter zal het uitstromen van het magnetische vermogen zijn. In de geestelijke wereld wordt niets verspild of zinloos aangewend. We hebben onszelf nooit tot iets gedwongen dat we niet willen, of dat nu muziek of kunst is, entertainment of studie. We zijn vrije vertegenwoordigers, in iedere betekenis van het woord, binnen de begrenzingen van onze eigen sfeer.

Het zou een uiterst beangstigende gedachte zijn om je voor te stellen dat de geestelijke wereld één immens pandemonium van eindeloos voortdurende, totaal onvermijdelijke muziek zou zijn, dat zichzelf bij iedere denkbare gelegenheid en in iedere mogelijke plaats en situatie zou voordoen! Nee!—de

geestelijke wereld wordt langs veel betere lijnen geleid! De muzikale geluiden zijn er zeker, maar we bepalen helemaal zelf of we ze zullen horen of niet. En het geheim zit hem in persoonlijke afstemming.

Er zijn mensen op aarde die in staat zijn zich mentaal in zoverre af te zonderen van hun omgeving dat ze zich onbewust worden van alle geluiden, hoe intens ook, die er om hen heen zijn. Die toestand van volledige mentale onthechting kun je als analogie zien—hoewel tamelijk elementair—voor het effect dat we bij onszelf in de geest kunnen bereiken voor het uitsluiten van die geluiden die we niet willen horen. Anders dan in de aardse wereld hoeven we ons niet heel erg in te spannen om ons sterk te concentreren. Het is gewoon een ander denkproces, net zoals we onze gedachten gebruiken om persoonlijk voortbewegen te bewerkstelligen en na een kort verblijf in de geest zijn we al snel in staat om die verschillende mentale functies zonder enige bewuste inspanning te gebruiken. Ze maken gewoon deel uit van onze natuur en we passen die alleen maar toe, op een uitgebreidere manier, zonder aardse beperkingen en restricties, mentale methoden die heel eenvoudig zijn toe te passen. Op aarde verhinderden onze fysieke lichamen in een zware fysieke wereld dergelijke mentale processen om enig fysiek resultaat op te leveren. In de geestelijke wereld zijn we vrij en onbelemmerd en laten die acties van de geest een onmiddellijk en direct resultaat zien, of dat nu is om ons voort te bewegen met de snelheid van onze gedachten, of dat het gaat om beelden of geluid ook uit te sluiten die we niet willen ervaren.

Anderzijds kunnen we—en doen we dat ook—onze gedachten open stellen en ons afstemmen op het opnemen van de vele luisterrijke geluiden die zich overal rondom ons verheffen. We kunnen onze geest openstellen—of afsluiten—voor de vele verrukkelijke geuren die de geestelijke natuur rondstrooit voor ons geluk en genot. Die werken uit als een tonicum voor de geest, maar ze worden ons niet opgedrongen—we gebruiken ze alleen voorzover we dat willen. We moeten ons altijd blijven realiseren dat de geestelijke landen gefundeerd zijn op wetten en orde. Maar de wet is nooit onderdrukkend noch de orde hinderlijk, omdat diezelfde wetten en orde hebben bijgedragen aan de ontelbare prachtige dingen en wonderen van deze hemelse sfeer.

III. BOUW METHODEN

Niet het minst belangrijk bij de vele “fysieke” eigenschappen van de sfeer waarin ik leef zijn de talrijke gebouwen bestemd voor het beoefenen van studie en het koesteren van de familie van de kunsten in vergelijking met de aarde. Deze prachtige gebouwen tonen voor het oog alle tekenen die je zou verwachten van het permanente karakter van de eeuwigheid. De materialen waarmee ze gebouwd werden zijn onvergankelijk. De stenen oppervlakken zijn nog net zo fris en schoon als op de dag toen ze werden opgetrokken. Er is niets om ze te verontreinigen, geen zware door rook vervuilde atmosfeer die erop inwerkt, geen wind en regen om de uiterlijke decoraties te verweren. De materialen waarmee ze gebouwd werden zijn van de geestelijke wereld en daardoor zijn ze van een onaardse schoonheid.

Hoewel die mooie studie hallen geheel de indruk wekken van permanentie, zouden ze ook ieder ogenblik weer gesloopt kunnen worden als het geschikt of wenselijk zou zijn om dat te doen. En in sommige gevallen werd er ook zo over gedacht. Zulke gebouwen werden dan verwijderd en vervangen door andere in hun plaats.

De geestelijke wereld is niet statisch. Die vibreert altijd van leven en beweging. Denk bijvoorbeeld eens even aan de normale omstandigheden in de aardse wereld; met de vele veranderingen die voortdurend plaatsvinden—de geleidelijke reconstructie van gemeenten en steden, de veranderingen van het platteland. Sommige van die veranderingen werden niet altijd als verbeteringen beschouwd. Wat het ook zij, veranderingen gaan door en dat proces wordt gezien als vooruitgang. Hoe is dat dan in de geestelijke wereld? Vinden er geen veranderingen plaats in de wereld waarin ik leef? Zeker wel!

We gaan niet zozeer “mee met de tijd”—om een gebruikelijke aardse uitdrukking te gebruiken, omdat wij altijd heel erg *voor lopen* op de tijd! En dat moeten we ook wel—*om aan de zware vraag die vanaf de aarde op ons wordt uitgeoefend* te beantwoorden.

Laten we eens één specifiek voorbeeld nemen—één maar.

Bij het vooruitgang boeken van de aardse wereld in haar beschaving—naar haar eigen inschatting—worden de methoden van oorlog voeren vernietigender en grootschaliger. In plaats van de honderden die vroeger in veldslagen gedood werden worden de gesneuvelden nu in de honderdduizenden geteld. Iedereen van die zielen heeft zijn aardse leven beëindigd—hoewel niet de gevolgen ervan—en, in zoveel gevallen, is de aardse wereld ook met hem geëindigd. Het individu mag dan overleven als herinnering aan hem bij degenen die hij achter zich heeft gelaten; zijn fysieke aanwezigheid is er niet meer. Maar zijn geestelijke aanwezigheid is er nog onveranderlijk bij ons. De aardse wereld heeft hem overgedragen aan ons, zich er in werkelijkheid vaak niet om bekommerend wat hem is overkomen. Hij laat diegenen achter van wie hij hield en die van hem hielden, maar de aardse wereld—zoals die denkt—kan niets voor hem doen, noch voor degenen die rouwen om zijn overlijden. Wij, in de geestelijke wereld, zijn het die zullen zorgen voor die ziel. Bij ons wordt geen verantwoordelijkheid op andermans schouders gelegd om dan zelf verder te moeten gaan. Wij hebben hier met strikte werkelijkheden te maken.

In haar blinde onnozelheid smijt de aardse wereld honderdduizenden zielen naar dit, ons land, maar zij die in de hogere sferen leven zijn geheel op de hoogte, lang voordat het gebeurt, van wat er gebeurt op aarde en dan gaat er een goedkeuring uit naar de sferen dichterbij de aarde om zich voor te bereiden op wat er aan staat te komen.

Dergelijke schrijnende calamiteiten van de aarde maken het bouwen van meer en steeds grotere rust hallen in de geestelijke wereld nodig. Dat is één reden—en misschien wel de belangrijkste—voor de veranderingen die hier altijd plaats vinden. Maar er zijn ook andere en meer plezierige.

Soms wordt door een groot aantal zielen de wens geuit dat een uitbreiding wordt gerealiseerd in één van de studie hallen. Er wordt zelden een probleem gemaakt over zo’n wens, aangezien die op geen enkele manier zelfzuchtig is, omdat dat dan voor ieders gebruik en genot is.

Het was in antwoord op een vraag die ik aan Edwin stelde, dat hij me vertelde dat er een nieuwe vleugel aan de grote bibliotheek zou worden toegevoegd, waar ik zoveel waardevolle en gelukkige momenten heb doorgebracht sinds ik naar de geest overging. Hij suggereerde dat Ruth en ik misschien in werkelijkheid wilden zien hoe een geestelijk gebouw werd opgetrokken. En dus gingen we op weg naar de stad en naar de bibliotheek.

Er was daar al een groot aantal mensen verzameld met dezelfde bedoeling als wij en terwijl we stonden te wachten tot de operaties zou beginnen vertelde Edwin ons iets over de voorbereidende details die nodig zijn voordat het werk echt kan beginnen.

Zodra een nieuw gebouw nodig is wordt de leider van de sfeer geraadpleegd. Over die belangrijke ziel en anderen net als hij wat betreft geestelijk karakter en vermogens zal ik jullie later nog vertellen.

Met zijn intieme kennis van de behoeften en wensen van allen in zijn sfeer doet zich nooit een geval voor, dat een gebouw nodig is voor gebruik en ten dienste van allen zonder dat die wens wordt gehonoreerd. De leider stuurt het verzoek dan door naar degene die in gezag boven hem staat, die het op zijn beurt doorverwijst naar degenen die nog hoger zijn. We komen dan bij elkaar in de centrale tempel in de stad, waar we ontvangen worden door iemand wiens woord wet is, de grote ziel die het mij, vele jaren aardse tijd geleden, zo mogelijk maakte met de aardse wereld te communiceren.

Nu zou deze kennelijk betrokken procedure van doorgeven van ons verzoek van de een aan de ander de indruk kunnen wekken van de kronkelige methoden van bureaucratie met zijn vertragingen en lange duur. De methode kan er misschien wat op lijken, maar de in beslag genomen uitvoeringstijd is iets heel anders. Het is niet overdreven om te zeggen dat ons verzoek binnen enkele aardse minuten is gedaan en de toestemming—vergezeld van een welwillende zegen—is gegeven. Bij zulke gebeurtenissen als deze hebben we reden tot vreugde en benutten we dat ten volle.

De volgende stap is het raadplegen van de architecten en je kunt je voorstellen dat we een hoop meesters hebben over wie we zonder beperking kunnen beschikken. Zij werken puur voor het plezier dat het hen geeft bij het creëren van een groot gebouw dat gebruikt gaat worden ten dienste van al hun metgezellen. Deze goede mensen werken samen op een manier die op aarde bijna onmogelijk zou zijn. Hier worden ze niet ingeperkt door professionele etiquette of beperkt door bekrompenheid of benepen jaloezieën. Iedereen is meer dan tevreden en trots om de ander van dienst te zijn en er is nooit ongenoegen of onenigheid als gevolg van het proberen individuele ideeën naar voren te brengen of van de een door te drukken ten koste van die van een ander. Misschien zul je zeggen dat zo'n volledige unanimiteit ver buiten de grenzen van de menselijke natuur staat en dat zulke mensen niet menselijk zijn als ze het niet met elkaar oneens zouden zijn of anderszins hun individualiteit zouden tonen.

Laat me, voordat jullie mijn verhaal als hoogst onwaarschijnlijk opzij schuiven of het afdoen als het schetsen van een onmogelijk beeld van volmaaktheid dat alleen in de allerhoogste sferen denkbaar is, het simpele feit noemen dat ongenoegen en onenigheid over een zaak als waar we het nu over hebben gewoon niet kan bestaan in deze sfeer waarin ik woon. En als je volhoudt dat het onmogelijk is zeg ik *Nee*—het is volmaakt natuurlijk. Wat voor geschenken we in de geest ook mogen bezitten ze maken deel uit van de essentie van deze sfeer dat we geen opgeblazen ideeën koesteren over de kracht of uitmuntendheid van die geschenken. We erkennen ze slechts nederig, zonder verwaandheid, bescheiden, met overgave en we zijn dankbaar voor de mogelijkheid om *con amore*, met al onze collega's samen te werken ten dienste van de Grote Inspirator.

Dat is in wezen wat een van deze grote architecten zelf mij vertelde met betrekking tot zijn eigen werk.

Nadat de ontwerpen voor de nieuwe gebouwen getekend zijn in overleg met de leider van de sfeer, is er een bijeenkomst met de meester metselaars. Die laatsten waren meestal metselaars op aarde en zij gaan door met hun beroep in de geestelijke landen. Zij doen dat natuurlijk omdat het werk hen bevalt net als het geval was toen zij nog geïncarneerd waren en ze hier onberispelijke omstandigheden hebben om hun werk voort te kunnen zetten. Ze doen het met een grote vrijheid en handelingsvrijheid die ze op aarde niet hadden, maar die hier hun erfgoed is in de geestelijke wereld. Anderen, die geen metselaars van beroep waren, hebben sindsdien de geestelijke bouw methoden geleerd—puur uit het plezier om dat te doen en zij geven waardevolle assistentie aan hun meer vakkundige vakbroeders.

De metselaars en één andere zijn de enige bij de feitelijke bouw betrokken mensen, aangezien bij de geestelijke gebouwen niet zoveel nodig is als in aardse gebouwen moet worden aangebracht. Als voorbeeld daarvan de nodige voorzieningen voor kunstmatige verlichting en voor verwarming. Ons licht komt van de grote centrale bron van alle licht en de warmte is een van de *geestelijke* eigenschappen van de sfeer.

De bij de bibliotheek te maken uitbreiding bestond uit een aanbouw van niet al te grote afmetingen. Onze geestelijke bibliotheek heeft op zijn minst twee kenmerken gemeen met aardse bibliotheken. Er komt een keer een moment dat de hoeveelheid boeken de beschikbare ruimte om ze op te bergen overschrijdt en in ons geval heeft die overschrijding de neiging groter te zijn, omdat we niet alleen exemplaren van aardse boeken op de planken hebben staan, maar er zijn ook werken die hun bron alleen in de geest hebben. Daarmee bedoel ik, dat zulke boeken geen tegenhanger op aarde hebben. Daaronder vallen werken die alleen over het geestelijk leven gaan, de feiten over het leven hier en geestelijke onderwijzingen door autoriteiten die over een onfeilbare kennis over hun onderwerp beschikken en die in de hogere sferen verblijven. Er zijn ook de geschiedenissen van staten en gebeurtenissen met de *strikt in overeenstemming met de absolute werkelijkheid* vastgelegde feiten, neergeschreven door mensen die nu vinden dat dubbelzinnigheden onmogelijk zijn.

Het bouwen van deze aanbouw was daarom niet wat je een belangrijke inspanning zou noemen en vroeg de assistentie van relatief weinigen. Hij was, bestaande uit twee of drie ruimten van gemiddelde grootte eenvoudig van ontwerp.

We stonden tamelijk dicht bij de groep architecten en metselaars onder leiding van de leider van de sfeer. Het viel mij op dat ze er allemaal uiterst blij en joviaal uitzagen en onderling veel grappen maakten.

Het was vreemd voor Ruth en mij—Edwin had iets dergelijks al eerder meegemaakt—om te bedenken dat een gebouw in zo korte termijn opgezet kon worden, want ik had sinds mijn aankomst in de geestelijke wereld nergens tekenen van bouwactiviteiten gezien. Iedere hal en huis was er al en ik had er nooit bij stilgestaan dat er in die richting nog meer nodig kon zijn. Even doordenken zou natuurlijk hebben laten zien dat geestelijke huizen altijd onder constructie zijn, terwijl anderen worden gesloopt als ze niet meer gewenst zijn. De studie hallen zagen er met mijn onervaren blik allemaal zo permanent uit, dat ik mij niet kon indenken dat het ooit nodig zou zijn er uitbreidingen aan te maken.

Uiteindelijk waren er tekenen dat er een begonnen zou worden.

Je moet bedenken, dat het bouwen in de geestelijke wereld in wezen een gedachtenhandeling is. Het zal daarom niet verbazen als ik je vertel, dat er nergens de bij aardse bouwers gebruikelijke materialen en uitrusting waren te zien, de steigers en stenen en cement en de verscheidene andere vertrouwde zaken. We waren in feite getuige van een scheppingshandeling—van scheppen door gedachten—en dan is geen “fysieke” uitrusting nodig.

De leider van de sfeer deed een paar passen voorwaarts en sprak, met zijn rug naar ons toe met zijn blik op de plek waar de nieuwe vleugel moest komen, een kort maar passend gebed uit. In eenvoudige bewoordingen vroeg hij de Grote Schepper om Zijn hulp bij het werk dat ze gingen ondernemen.

Zijn gebed kreeg een onmiddellijke reactie in de vorm van een heldere straal licht die op hem en op degenen die direct bij hem stonden neerdaalde. Zodra dit gebeurde schoven de architecten en metselaars dicht naar hem toe.

Alle ogen waren nu gericht op die lege plek naast het hoofdgebouw, waar we een tweede lichtstraal rechtstreeks van de leider en de metselaars heen zagen gaan. Bij het bereiken van de plek van de aanbouw door die tweede straal vervormde die naar een kleed van lichtschildering op de grond. Dat groeide geleidelijk in diepte, breedte en hoogte, maar het leek nog geen substantie te hebben. Het had dezelfde kleur als het hoofdgebouw, maar dat was alles tot zover.

Langzaam nam de vorm in grootte toe totdat hij de vereiste hoogte bereikte. We konden nu duidelijk zien dat hij als algemeen uiterlijk overeen kwam met de oorspronkelijke structuur, terwijl de gebeeldhouwde delen ook overeenkwamen.

Toen het in deze staat was kwamen de architecten dichterbij en bekeken het nauwkeurig. We konden ze naar binnen zien gaan tot ze op een gegeven moment uit het zicht verdwenen. Ze waren weg maar een ogenblik later kwamen ze terug naar de leider met het verslag dat alles in orde was.

Edwin legde ons uit dat dit tamelijk spookachtige gebouw in werkelijkheid een afschaduwing was van de uiteindelijke structuur, gevormd als exacte kopie voordat een intensivering van gedachten werd toegepast om een solide en kant en klaar gebouw op te leveren. Elke fout of vergissing zou ontdekt worden bij het gebouw in deze vage staat en meteen gecorrigeerd worden.

Omdat echter geen rectificatie nodig was in dit geval, ging het werk onmiddellijk door.

Het neerstromen van licht werd nu veel intenser, terwijl de horizontale stroom van de leider en zijn medewerkers na een paar minuten een ongeveer even sterke intensiteit aannam. We konden nu de nevelachtige vorm een onmiskenbaar solide uiterlijk zien krijgen bij het leggen van laag op laag van toegenomen dichtheid in de afgebeelde vorm door de verenigde gedachte.

Uit wat ik zag leek het dat de leider aan ieder van de metselaars precies die hoeveelheid en omschrijving van kracht doorgaf die ieder nodig had voor zijn afzonderlijke taak. Hij handelde eigenlijk als een distribuerende doorgever van de magnetische kracht die rechtstreeks op hem neerdaalde. Deze opdeling in en aantal individuele lichtkolommen van verschillende kleur en sterkte, die corresponderden met zijn directe verzoeken aan de grote Architect. Er was nergens enig hikkelen of afnemen van het toepassen van gedachten substantie te bekennen. De metselaars zelf leken volledig unaniem geconcentreerd te werken, waarbij het bouwen opmerkelijk gelijkmatig volledige soliditeit kreeg.

Na wat Ruth en mij als een erg korte tijd voorkwam leek het gebouw geen verdere dichtheid meer op te bouwen, de verticale en horizontale stralen braken af en daar stond de gereed gekomen vleugel voor ons, volmaakt tot in ieder detail, een exact passende uitbreiding van het hoofdgebouw, prachtig wat betreft gelijke kleur en vorm en het hooggestemde doel waardig waar het voor bestemd was.

We kwamen dichterbij om de resultaten van de net volbrachte prestatie nauwkeuriger te bekijken. We lieten onze handen over het gladde oppervlak glijden alsof we onszelf ervan moesten overtuigen dat

het werkelijk solide was! Ruth en ik waren niet de enige mensen die dit deden, aangezien er ook anderen waren die dit voor het eerst—en met dezelfde verbazing—meemaakten, de enorme kracht van gericht denken.

De procedure voor het bouwen van onze persoonlijke huizen en huisjes verschilt een beetje van die we net voor jullie beschreven. Een onmisbare voorwaarde voor het bezitten van een geestelijke woning is het *recht* om die te bezitten, een recht dat alleen verworven wordt door het soort leven dat we geïncarneerd leven of door onze spirituele vooruitgang na onze overgang naar de geestelijke wereld. Wanneer we dat recht eenmaal verdiend hebben staat niets meer in de weg om zo'n woning te hebben als we dat zouden willen.

Het is al vaker gezegd dat we onze geestelijke woningen tijdens onze aardse levens bouwen—of erna. Dat geldt alleen in algemene zin. Wat we opgebouwd hebben is het recht om te bouwen, want er is een expert voor nodig om een huis te realiseren dat die naam waardig is. Mijn eigen huis werd voor me gebouwd tijdens mijn aardse leven door bouwers die net zo kundig waren als zij die de aanbouw bij de bibliotheek hielpen realiseren. Mijn vrienden, aangevoerd door Edwin, hadden zorg gedragen voor alle bijzonderheden die bij zo'n werk komen kijken. Zij hadden de mensen uitgezocht om het werk uit te voeren en die hadden een mooi stuk vakmanschap opgeleverd.

Wanneer de dag zal aanbreken dat mijn geestelijke vorderingen mij verder zullen brengen, zal ik mijn huis verlaten. Maar het zal helemaal aan mijzelf zijn of ik mijn oude huis zal verlaten en het zal achterlaten voor anderen om in bezit te nemen en ervan te genieten, of dat ik het zal afbreken.

Mij is verteld dat het gebruikelijk is om het als geschenk ter beschikking te stellen aan de leider van de sfeer ten behoeve van anderen naar zijn discretie.

IV. TIJD EN RUIMTE

Het wordt door mensen op aarde algemeen verondersteld dat tijd en ruimte in de geestelijke wereld niet bestaan. Dat is fout. We hebben beide, maar onze opvatting erover verschilt van die op aarde.

We gebruiken soms de bewoording, “voor het begin van de tijd”, om het idee over te brengen van het voorbijgaan van eeuwen aan tijd, maar we hebben geen idee van wat dat begrip werkelijk inhoudt.

Op aarde vindt het meten van tijd zijn oorsprong in het ronddraaien van de aarde om zijn as, die een opdeling van tijd geeft die bij ons als nacht en dag bekend staat. Het terugkomen van de vier seizoenen gaf die grotere maat, tijdens welke de aarde om de zon draaide. De uitvinding van klokken en kalenders bracht een gemakkelijk middel om tijd te meten binnen bereik van ieder van ons.

In de geestelijke wereld hebben we geen klokken of andere mechanische apparaten om het verlopen van de tijd aan te geven. Het zou allermakkelijkst in de wereld van onze wetenschappers geweest zijn om ons van zoiets te voorzien als we daar behoefte aan zouden hebben. Maar we hebben daar geen behoefte aan. We hebben geen terugkerende seizoenen, geen afwisseling van licht en donker als externe indicaties van tijd en bovendien krijgen we geen persoonlijke herinneringen zoals bij alle geïncarneerden van honger en dorst en vermoeidheid samen met de veroudering van het fysieke lichaam. Hoe zouden we dan ook maar enigszins behoefte hebben om aandacht te besteden aan het verlopen van de tijd? Hoe bestaat tijd eigenlijk?

We hebben twee opvattingen over tijd, één die zoals op aarde zuiver betrekkelijk is. Vijf minuten, laten we zeggen van acute lichamelijke pijn kunnen het brein zo beïnvloeden dat het tijdsverloop wel een eeuw lijkt. Maar vijf minuten van intense vreugde en geluk kunnen lijken voorbij te zijn gegaan met de snelheid van net zo'n aantal seconden.

Voor diegenen van ons in de geestelijke wereld, die leven in de sferen van geluk en oneindige zomer is er geen aanleiding om te vinden dat “tijd langzaam verloopt”. In die zin zijn we ons eenvoudigweg niet bewust van het verlopen van tijd.

In de donkere sferen is het omgekeerde het geval. De periode van duister zal eindeloos lijken voor degenen die daar leven. Hoeveel van die zielen ook mogen verlangen naar de komst van het licht, het komt toch nooit voor hen. Zij moeten zelf tegen wil en dank de eerste stap *naar* het licht zetten dat op hen wacht buiten hun lagere sfeer. Een periode van bestaan in die donkere gebieden van niet meer dan een jaar of twee in aardse tijd zal een eeuwigheid lijken voor degenen die eronder lijden.

Als we normaal geen van de gebruikelijke manieren om tijd te meten hebben omdat we daar geen behoefte aan hebben kunnen we—en doen we dat ook—teruggaan om contact met de aarde te maken om de exacte tijd van de dag, de dag in het jaar en het jaar zelf vast te stellen.

Sommige mensen die dat anders niet zouden hebben gedaan, zijn juist teruggegaan naar de aarde met als doel om hun nieuwsgierigheid te bevredigen naar het aantal jaren dat ze in de geestelijke wereld zijn geweest. Ik heb sommigen gesproken die zo'n tocht gemaakt hebben en ze waren allemaal verbaasd om het onverwachte aantal jaren te ontdekken dat voorbij was gegaan sinds hun overgaan.

Als ik voor mijzelf spreek dan viel het mij op dat de tijd snel voorbij gaat sinds ik in de geest kwam, maar heb ik al die tijd geweten welk jaar uit het Christelijke Tijdperk het was. De reden daarvoor in mijn eigen geval was eenvoudig dat mij beloofd werd, dat ik ooit in staat zou zijn te communiceren met de aardse wereld. Ik was daardoor sterk geïnteresseerd om samen met de grote zielen die daar nauw bij betrokken waren de aaneenschakeling van gebeurtenissen te volgen die ondermeer tot het uitvoeren van mijn wens zou leiden

Edwin, die mij op de drempel van de geestelijke wereld opwachtte en me begeleidde naar mijn nieuwe huis, was net zo vertrouwd met het verloop van tijd omdat hij op zijn beurt mij had gevolgd!

Je zou kunnen denken dat tijd, in de zin van een gemeten opeenvolging van zijn, weinig of geen invloed heeft buiten de aarde. Maar het heeft wel degelijk ook invloed op de geestelijke wereld.

Alle aardse gebeurtenissen, of ze nu over volken gaan of over individuen, zijn onderhevig aan, of worden beheerst door, tijd. En in zoverre als die gebeurtenissen van toepassing zijn op of uitbreiding hebben naar de geestelijke wereld, zo komen we in de geestelijke wereld onder invloed van tijd, of de werking ervan. Je zou het feest van Kerstmis als het meest eenvoudige en voor de hand liggende voorbeeld kunnen nemen. We vieren dat feest in de geestelijke wereld op dezelfde *tijd* als jullie doen. Of 25 december historisch gezien de juiste datum is voor het gebeuren is dat het herdenkt, is niet aan de orde voor ons huidige doel. Waar het op aankomt is dat de beide vieringen, die van jullie en van ons,

gelijktijdig zijn en ieder jaar terugkomen. We zijn wat dat betreft niet ondergeschikt aan de aardse wereld; ons doel is alleen maar samenwerking.

In normale tijden komt er in die periode van het jaar op aarde over de hele wereld een groot gevoel van genegenheid en vriendelijkheid op. Veel mensen die in andere jaargetijden geneigd zijn dat te vergeten zullen dan regelmatig denken aan hun familie en vrienden die overgegaan zijn naar de geestelijke landen en zullen gedachten van affectie naar hen zenden wat we hier in de geest altijd zo op prijs stellen en in dank beantwoorden. Het vieren van Kerstmis wordt altijd voorafgegaan door gedachten van plezierig vooruitzien. Als er niets anders was om ons te leiden, zou dat alleen al voldoende zijn om aan te kondigen dat de tijd van het feest in aantocht was. In de geestelijke wereld is het rond die tijd niet ongebruikelijk om de een tegen een ander te horen zeggen: “Kerstmis op aarde komt er aan”. Maar het is best mogelijk dat de zo aangesproken persoon zich daar helemaal niet van bewust was.

In het betreffende voorbeeld van Kerstmis zijn we voor onze kennis over het naderende feest niet helemaal afhankelijk van de aarde. Bij die speciale gelegenheid worden we altijd bezocht door grote zielen uit de hogere sferen en als alle andere middelen ons niet zouden herinneren, dan zou dat een onfeilbare aanwijzing zijn van het weer voorbijgaan van een jaar aardse tijd.

Diegenen van ons die voortdurend in nauwe verbinding staan met de aarde zullen natuurlijk net als jullie op de hoogte zijn van het jaar, de maand en de dag. We zijn ook tot op het exacte uur op de hoogte van aardse tijd. Daar is niets moeilijks of raadselachtigs aan. Wanneer we in jullie omstandigheden komen kunnen wij dezelfde middelen als jullie gebruiken—en wat zou simpeler zijn? Als regel is het voor ons niet nodig om voortdurend op de hoogte te zijn van de precieze dag en uur of er anders rekening mee te houden. Wanneer we actief samenwerken met jullie zijn jullie gedachten aan ons voldoende indicatie dat het weer tijd is om contact met elkaar te hebben voor werk of van gedachten wisselen. Voor ons zijn zulke gedachten het enige dat daarvoor nodig is. Het is de natuurlijke gang van zaken in de geestelijke wereld dat we algemeen gesproken elk gevoel van het verlopen van tijd als gemeten tijd zoals bij jullie kwijt zijn. Wij laten dingen gebeuren, tenzij we aanleiding hebben om het anders te doen. Wanneer we uitzien naar de aankomst van een verwant of vriend in de geestelijke wereld richten we onze gedachten op dat gebeuren en niet het jaar waarin dat gebeuren zal plaatsvinden.

Tot nu toe heb ik jullie wat feiten uit mijn eigen kennis gegeven op basis van mijn eigen ervaring en daardoor geldt wat ik jullie verteld heb voor de specifieke sfeer waar ik zelf in leef.

Over de hogere sferen heb ik geen kennis uit eerste hand en wat ik daarvan weet komt van wat ik opving uit gesprekken van bewoners van die sferen en wat bepaald en beperkt wordt door wat ik in staat ben te begrijpen. Alles wat ik daarom kan zeggen over tijd in de hogere sferen is dat we in zulke verheven toestanden komen in sferen waar kennis, naast veel andere geestelijke eigenschappen, van een erg hoge orde is. Personages uit die sferen hebben mij meer dan verbaasd door de nauwkeurigheid van hun voorkennis over gebeurtenissen die zich op aarde gingen voordoen. Hun middelen om die informatie te krijgen gaat ver boven ons begrip in deze sfeer. Voor dit ogenblik is het voldoende om vast te stellen dat dit zo is en dat tijd daarom niet beperkt is tot de sferen van een minder verheven geestelijke staat.

Wanneer we het hebben over het onderwerp ruimte merken we dat we in het algemeen gesproken *tot een bepaald punt* te maken hebben met dezelfde wet als op aarde. We hebben oneindigheid van tijd, maar we hebben ook oneindigheid van ruimte.

Ruimte *moet* bestaan in de geestelijke wereld. Neem alleen al mijn eigen sfeer als voorbeeld. Als ik voor het raam van een van de bovenste kamers van mijn huis sta kan ik geweldig ver kijken en veel huizen en grote gebouwen zien. In de *verte* kan ik de stad zien met veel meer grote gebouwen. Verspreid over het hele wijde uitzicht zijn bossen en weilanden, rivieren en stromen, tuinen en boomgaarden en die nemen allemaal ruimte in beslag, net zoals ze dat in de aardse wereld doen. Ze dringen niets meer in elkaar door dan dat op aarde het geval is. Ieder vult zijn eigen gereserveerde portie aan ruimte. En ik weet als ik uit mijn raam kijk, dat ver buiten mijn zicht en nog verder en nog weer eens verder er meer sferen zijn die de benaming *oneindigheid van ruimte* uitmaken. Ik weet dat ik ononderbroken door enorme ruimtelijke gebieden kan reizen, gebieden veel groter dan het drievoudige in omvang van de hele aardse wereld of nog groter. Ik ben nog geen fractie van de hele uitgebreidheid van mijn eigen sfeer doorgetrokken, maar het staat mij vrij dat te doen wanneer ik maar wil. Mij is door goede vrienden van de hogere sferen verteld dat ik zelfs in die ijlere toestanden zou kunnen binnengaan als omstandigheden dat zouden vragen. Dan zou ik de benodigde faciliteiten en de beschermende mantel krijgen, die in zulke gevallen nodig zijn om zo'n tocht te kunnen maken, zodat mijn bewegingsruimte in potentie gigantisch is.

Alleen door aardse ogen gezien zou dat immense gebied duidelijk buiten bereik van de meeste mensen zijn, aangezien voortbewegen door zulke ruimtes op aarde beperkt zou zijn tot hen ter beschikking staande vervoersmiddelen evenals door andere overwegingen. Duizend mijl aardse ruimte is een grote afstand en het afleggen daarvan neemt aanzienlijke tijd in beslag als die langzamere transportmiddelen worden gebruikt. Zelfs met de snelste manier is een zekere tijd nodig voor het einde

van die tocht van duizend mijl is bereikt. Maar in de geestelijke wereld verandert het denken de hele situatie. Wij hebben ruimte en we hebben een zekere kennis van tijd in relatie tot ruimte. Het denken kan tijd doen oplossen wat betreft zijn verhouding tot ruimte, maar het kan ruimte niet vernietigen.

Ik kan voor mijn huis staan en bedenken dat ik naar de bibliotheek in de stad zou willen gaan, die ik op een paar "*kilometers*" in de verte kan zien. Nog voor de gedachte uit mijn gedachten verdwenen is of ik sta al—als ik dat wil—voor de boekenkasten die ik wil raadplegen. Ik heb dan mijn geestelijke lichaam—en dat is het enige lichaam dat ik heb!—door de ruimte laten reizen met de snelheid van denken en dat is zo snel dat het gelijk staat met onmiddellijk. En wat heb ik dan gedaan? Dan heb ik de tussenliggende afstand onmiddellijk overbrugd, maar die afstand is er nog steeds met alles wat het bevat, hoewel ik geen idee had van tijd of het tijdsverloop.

Nadat ik klaar ben met mijn bezoek aan de bibliotheek ontmoet ik een paar vrienden op de trap en stel voor naar het huis van één van hen te gaan. Met dat plezierige vooruitzicht voor ons besluiten we om door de tuinen en bossen te wandelen. Het huis is enige "*afstand*" verwijderd, maar dat hindert niet, want we hebben nooit last van "fysieke" vermoeidheid en we hebben geen andere verplichtingen. We wandelen samen vrolijk pratend verder en na enige "tijd" komen we bij het huis van onze vriend en hebben de tussenliggende tijd lopend afgelegd. Tijdens de tocht van mijn huis naar de bibliotheek ondervind ik de afstand ertussen en ontdeed ik mezelf in dat geval van tijd. Op de weg terug had ik een intuïtief gevoel van tijd door langzaam te wandelen en ik herstelde mijn gevoel van afstand in mijn denken door over de harde grond en de grasvelden van deze sfeer te lopen.

Tijd—in geestelijke zin—en ruimte zijn betrekkelijk in de geestelijke wereld, net zoals dat op aarde is. Maar onze opvattingen erover verschillen veel—die van jullie worden beperkt door aardse overwegingen van zonsopgang en zonsondergang en de verschillende manieren van voortbewegen. Wij hebben een altijddurende dag en we kunnen onszelf zowel langzaam voortbewegen door te wandelen of we kunnen ons ogenblikkelijk verplaatsen naar waarheen we maar willen. In geestelijke wereld kan tijd dus tot stilstand gebracht worden! En we kunnen ons gevoel ervoor herstellen door bijvoorbeeld rustig uit te rusten of door te wandelen. Het is alleen ons algemene gevoel voor tijd dat we herstellen, niet het verlopen van tijd. Maar zodra we jullie gedachten vanaf de aardse wereld opvangen, die ons zeggen dat jullie klaar voor ons zijn om naar jullie toe te komen, dan, nogmaals, zijn we ons volledig bewust van het verlopen van aardse tijd.

En je zult moeten toegeven dat wij steevast punctueel zijn in het nakomen van onze afspraken met jullie!

V. GEOGRAFISCHE POSITIE

Wat is de geografische positie van de geestelijke wereld ten opzichte van de aardse wereld? Veel mensen hebben zich dat in de loop van de tijd afgevraagd—en ik reken mijzelf ook tot die velen!

En dat brengt ons op een volgende vraag over de positie van andere sferen dan die waar ik je wat meer bijzonderheden over heb gegeven.

Ik heb jullie verteld hoe ik, toen ik op een kritisch moment aankwam op mijn finale aardse ziekbed, op een gegeven moment een onweerstaanbare aandrang kreeg om rechtop te gaan zitten en ik me daar makkelijk en met succes aan overgaf. In dat bepaalde geval was de demarcatielijn tussen het einde van mijn aardse leven en het begin van mijn geestelijke leven erg dun, omdat ik in het volle bezit was van mijn gevoelens, volledig bij bewustzijn. De feitelijke overgang van de ene wereld naar de andere was wat dat betreft niet waar te nemen.

Maar ik kan het verder toespitsen met mijn herinnering dat er een moment kwam dat het fysieke gevoel met betrekking tot mijn laatste ziekte abrupt verdween en me in plaats daarvan een heerlijk gevoel van lichamelijke ontspanning en gemoedsrust volledig omhulde. Ik voelde dat ik diep wilde ademen en deed dat ook. De impuls om op te stijgen van mijn bed en het verdwijnen van alle fysieke gevoelens markeren het moment van mijn fysieke “dood” en mijn geboorte in de geestelijke wereld.

Maar toen dat gebeurde was ik nog steeds in mijn aardse slaapkamer en dus moest op zijn minst een gedeelte van de geestelijke wereld binnendringen in de aardse wereld. Die bijzondere ervaring geeft ons een soort vertrekpunt voor onze geografische verkenningen.

Het volgende gebeuren in mijn overgaan was de aankomst van mijn goede vriend Edwin en onze ontmoeting na jaren. Die ontmoeting leek zich af te spelen in de slaapkamer. En nadat we elkaar toen hadden begroet en wat hadden gepraat, stelde Edwin voor om te vertrekken uit onze toenmalige omgeving, die in die omstandigheden tamelijk droefgeestig waren. Hij nam me bij mijn arm, vertelde me mijn ogen dicht te doen en ik voelde me zachtjes door de ruimte zweven. Ik had geen duidelijk gevoel van richting. Ik wist alleen dat ik me voortbewoog, maar of ik naar boven of naar beneden ging of horizontaal kon ik onmogelijk zeggen. Onze snelheid nam toe totdat me tenslotte verteld werd mijn ogen te openen en toen stond ik voor mijn geestelijke huis.

Sinds die dag heb ik vele dingen geleerd en een van mijn eerste lessen ging over de manier van persoonlijk voortbewegen op een andere manier dan lopen. Er zijn hier immense afstanden af te leggen en soms moeten we dat onmiddellijk doen. We doen dat met de kracht van het denken zoals ik je al heb uitgelegd. Maar voor mij was het vreemdste in het begin het feit dat als ik mij door de ruimte voortbewoog met een grotere snelheid dan gewoon lopen ik geen enkel gevoel van richting had, maar alleen van bewegen. Als ik mijn ogen sloot tijdens het bewegen met matige snelheid sloot ik alleen het uitzicht af of wat voor andere omgeving er ook maar was. Je moet er niet aan denken dat je de weg zou kwijtraken. Dat was uitgesloten!

Deze afwezigheid van een richtinggevoel botst op geen enkele manier met onze initiële gedachte functie van persoonlijk voortbewegen. Zodra we besloten hebben ergens heen te gaan, zetten we onze gedachten in beweging en zij zetten op hun beurt—onmiddellijk—onze geestelijke lichamen in beweging. Je zou haast zeggen dat “je nergens over na hoeft te denken!” Ik heb hier met andere mensen over gesproken en in het algemeen ideeën over uitgewisseld—het is iets wat we allemaal doen als we net aangekomen zijn in de geestelijke wereld; en het ontbreekt ons nooit aan welwillende vrienden om ons te helpen bij onze moeilijkheden in het begin. Ik heb gemerkt dat dit algemeen geldt voor iedereen hier in de geest, deze afwezigheid van ieder richtinggevoel wanneer je snel voortbeweegt. Er is natuurlijk geen “tijd” om wat voor ding dan ook te zien als we ons ogenblikkelijk voortbewegen. Er is geen waarneembaar interval van tijd tussen het moment dat we vertrekken en het moment dat we onze bestemming bereiken.

Het zal door die factor van onbewustheid van richting, als ik dat zo mag noemen, wel aanvaard worden, dat het een moeilijke aangelegenheid is om een precieze locatie voor de geestelijke wereld aan te geven ten opzichte van de aardse wereld. Ik betwijfel inderdaad of een tamelijk nieuw iemand in de geestelijke wereld het zou wagen te gissen naar zijn relatieve geografische positie! Natuurlijk zijn er talrijke mensen die nooit stilstaan bij zulke dingen. Zij hebben iedere verbinding met de aardse wereld verbroken en ze hebben dat voor altijd gedaan. Zij weten positief dat ze leven en in de geestelijke wereld zijn, maar hebben niet de intentie het zichzelf moeilijk te maken met de exacte positie van die wereld in het universum. Maar in ons eigen geval ligt het anders. Ik heb een zeer actieve communicatie met de

aardse wereld en het lijkt mij van belang om enig idee te proberen te geven over waar de geestelijke landen gesitueerd zijn.

De geestelijke wereld is opgedeeld in sferen of gebieden. Die twee woorden zijn als benaming in gebruik geraakt bij de meesten van degenen op aarde met kennis over, en ervaring met, communiceren met onze wereld. Door hier zo met jullie over te praten heb ik die woorden als onderling uitwisselbaar gebruikt. Zij voldoen voor ons doel—ik zou geen beter weten.

Deze sferen hebben van sommige mensen die dit bestuderen nummers gekregen van de eerste, die de laagste is, tot de zevende, de hoogste. Het is onder de meesten van ons hier gebruikelijk om dat nummeringssysteem aan te houden. Mij is verteld dat het idee aan onze kant is ontstaan en het is een goed bruikbare en gemakkelijke methode om informatie over iemands positie op de ladder van spirituele ontwikkeling over te brengen.

De sferen van de geestelijke wereld zijn geordend in een serie lagen, die een aantal concentrische cirkels rondom de aarde vormen. Die cirkels lopen door tot in het oneindige van de ruimte en ze zijn onzichtbaar verbonden met de aardse wereld in zijn geringere rotatie rond zijn as en natuurlijk zijn grotere rotatie rond de zon. De zon heeft geen enkele invloed op de geestelijke wereld. We zijn ons daar helemaal niet bewust van, aangezien dat zuiver materiëel is.

Een idee van die concentrische cirkels wordt ons gegeven als ons wordt verteld dat een bezoeker van een hogere sfeer naar *beneden* komt naar ons. Hij staat in verhouding *boven* ons, zowel geestelijk als ruimtelijk.

De lagere sferen van duisternis zijn dicht op het aardoppervlak gesitueerd en dringen dat op hun laagste niveau binnen. Daar ging ik doorheen met Edwin toen hij me op kwam halen naar mijn geestelijke huis en daarom adviseerde hij me om mijn ogen stijf dicht te houden totdat hij me zou vertellen om ze weer open te doen. Ik was anders voldoende helder—teveel eigenlijk, want ik was volledig bij bewustzijn—om wat van het afschuwelijks te zien dat de aardse wereld in die donkere plaatsen heeft geslingerd.

Waar de geestelijke wereld bestaat uit een serie concentrische cirkels, met de aardse wereld ongeveer in het midden, zien we dat de sferen aan de buitenkant zijn onderverdeeld zodat ze globaal corresponderen met de verschillende volken op aarde, waarbij elke onderverdeling direct gesitueerd is boven de verwante bevolking. Wanneer je je de enorme variëteit in over de aarde verspreide nationale temperamenten en karakteristieken realiseert, dan is het niet verbazingwekkend dat de mensen van ieder land graag terecht komen bij die van hun eigen soort in de geestelijke wereld net zoals dat op aarde geldt. Individuele keuze is natuurlijk vrij en geldt voor iedere ziel; hij mag leven in ieder deel van zijn eigen sfeer waar hij maar wil. Er zijn hier geen vastgelegde territoriale grenzen om de volken van elkaar te scheiden. Ze maken hun eigen onzichtbare grenzen op basis van temperament en gewoonten, maar de leden van alle volken op aarde zijn vrij om zich met elkaar te vermengen in de geestelijke wereld en te genieten van onbeperkt en gelukkig onderling contact. De taalkwestie levert geen moeilijkheden op, omdat we niet hardop hoeven te spreken. We kunnen onze gedachten met elkaar uitwisselen in de volledige zekerheid dat de persoon tot wie we ons geestelijk richten die zal ontvangen. Taal houdt dus geen barrière in.

Elk van de nationale onderverdelingen in de geestelijke wereld heeft de kenmerken van zijn aardse tegenhanger. Dat is gewoon natuurlijk. Mijn eigen huis is gesitueerd in een omgeving die vertrouwd voor me is en die qua algemeen uiterlijk een tegenhanger is van mijn aardse huis. Die omgeving is geen exacte replica van de aardse omgeving. Waarmee ik wil zeggen, dat mijn geestelijke woning in het soort landelijke omgeving staat waar ik en mijn vrienden erg vertrouwd mee zijn.

Dat opdelen van de naties geldt alleen voor een bepaald aantal sferen. Daarbuiten houdt nationaliteit als zodanig op te bestaan. Daar houden we alleen onze uiterlijke en zichtbare onderscheidingen over, zoals de kleur van onze huid, of die nu geel, blank of zwart is. Ons nationale bewustzijn houdt op te bestaan zoals we op aarde en tijdens ons verblijf in de sferen van een lagere orde gewend waren. Onze woningen zullen niet langer een bepaald nationaal uiterlijk hebben en meer zuiver geestelijk zijn.

Je zult je herinneren hoe ik je bij het bouwen van de aanbouw aan de bibliotheek introduceerde bij de leider van de sfeer. Elke sfeer heeft zo'n personage, hoewel de term leider eigenlijk niet goed is, omdat het al snel een verkeerde indruk kan wekken. Het zou veel gelukkiger en juist zijn om te zeggen, dat hij de sfeer *voorzit*.

Hoewel iedere sfeer zijn eigen gevestigde leider heeft, behoren alle leiders tot een hogere sfeer dan die welke zij voorzitten.

Het is een zodanige positie, dat die hoge eigenschappen van de kant van de bezetter ervan vraagt en de positie alleen bezet wordt door degenen met een lang verblijf in de geestelijke wereld. Veel van hen zijn hier al duizenden jaren. Grote geestelijkheid alleen is niet voldoende; wat dat betreft zijn er namelijk vele wonderbaarlijke zielen die uitstekend geschikt zouden zijn voor zo'n positie. Maar een leider moet

ook beschikken over veel kennis en ervaring met de mensheid en hij moet bovendien altijd in staat zijn om wijs om te gaan met de uiteenlopende zaken die aan hem voorgelegd worden. En alle ervaring en kennis van de leider en al zijn sympathie en begrip staan altijd ter beschikking van de inwoners van zijn sfeer, vergezeld van zijn vriendelijkheid en eindeloze geduld. Die grote ziel is altijd toegankelijk voor iedereen die hem wil raadplegen of die hem hun problemen willen voorleggen om op te lossen.

Wij hebben onze problemen net zoals jullie dat op aarde hebben, hoewel *onze* problemen erg verschillen van die van jullie. Die van ons hebben nooit het karakter van de lastige beslommingen en zorgen als in de aardse wereld. Wat mijzelf betreft was *mijn* eerste probleem vlak na mijn overgang, hoe ik recht zou kunnen zetten wat ik vond fout gedaan te hebben tijdens mijn incarnatie. Ik had een boek geschreven waarin ik de waarheid over communicatie met de aarde veel geweld had aangedaan. Toen ik daarover sprak met Edwin had hij—zonder dat ik dat wist—advies gevraagd aan de leider van de sfeer met als resultaat dat er een andere grote ziel was gekomen om die zaak met mij te bespreken en hulp en advies te verschaffen bij mijn moeilijkheid. Het was allereerst de kennis van de leider die uiteindelijk leidde tot een goede afronding van mijn problemen.

Daaruit valt af te leiden, dat de kennis van een leider over de mensen die hij voorziet breed is. Laat duidelijk zijn dat het bereik van een geïncarneerde beperkt wordt door zijn fysieke brein, opdat je niet zou denken dat het menselijk gesproken onmogelijk is voor een geest om zoveel kennis van zaken te hebben over zoveel mensen in een sfeer. In de geestelijke wereld worden we niet belemmerd door een fysiek brein en kunnen onze geesten alle kennis die we opdoen helemaal volledig vasthouden. We vergeten de dingen niet meer die we in de geestelijke wereld hebben geleerd, of het nu geestelijke lessen zijn of gewone feiten. Maar het kost tijd, zoals jullie zouden zeggen, om te leren en daarom hebben de leiders van sferen vele duizenden aardse jaren in de geestelijke wereld doorgebracht voor ze de zorg krijgen voor zoveel mensen. Want de leiders moeten hen begeleiden en aansturen, hen helpen met hun bezigheden en verenigen met hun recreatie; een inspiratiebron voor hen zijn en in de volle betekenis van het woord als een toegewijde vader voor hen zijn. Er bestaat niet zoiets als ongelukkigheid in deze sfeer—en alleen al om die reden zou het onmogelijk zijn voor zo'n grote ziel om problemen te verhelpen.

Elke sfeer is geheel onzichtbaar voor de inwoners van de sferen eronder en geeft in dat opzicht zijn eigen begrenzing.

Bij het reizen naar een lagere sfeer zie je het terrein geleidelijk achteruit gaan.

Als we naar een hogere sfeer trekken gebeurt juist het omgekeerde: dan zien we het land rondom ons etherischer worden, verfijnder en in die vormen een natuurlijke barrière voor diegenen van ons die nog niet ver genoeg gevorderd zijn om inwoner te worden van die sfeer.

Welnu, ik heb jullie al verteld hoe de sferen de ene na de ander boven elkaar liggen. Hoe ga je dan van de ene naar de andere, of het nu naar boven is of naar beneden? Er moeten toch ergens een of meer plekken zijn in elke sfeer waar er een duidelijke naar boven gerichte neiging naar de ene is en een duidelijke neergaande glooiing naar de andere. Hoe simpel dat ook klinkt, maar dat is precies het geval.

Het is niet moeilijk voor te stellen, misschien een geleidelijke afdaling naar gebieden die minder comfortabel zijn. We kunnen onze aardse ervaringen te hulp roepen en ons een paar rotsige plekken herinneren die we konden bezoeken en afdalen, verraderlijk om te lopen, die ons naar donkere holen voerden, koud en vochtig en ongestuurd, waar we ons allerlei nare op de loer liggende dingen bij konden voorstellen. We kunnen ons dan herinneren dat *boven* ons, hoewel niet zichtbaar, de zon schijnt, warmte en licht over de aarde uitspreidend, terwijl we toch in een heel andere wereld lijken te zijn. We zouden kunnen rondzwerven door ondergrondse holen tot we verloren raken en volledig afgesloten zijn van het land *boven* ons. Maar we weten dat er minstens één weg naar boven is als we die maar weten te vinden en als we onze pogingen maar doorzetten om die gevaarlijke rotsige doorgang te beklimmen.

Als we onze geestelijke wereld beginnen in de laagste nis van dit aardse beeld van ondergrondse holen, kunnen we zien hoe ieder van de sferen is verbonden met de sfeer er direct boven. De aardse analogie is natuurlijk elementair, maar het proces en het principe zijn hetzelfde. De overgang in de geestelijke wereld van de ene naar de andere sfeer is letterlijk—even letterlijk als overgaan van het donkere hol naar het zonlicht boven, even letterlijk als je van de ene kamer in je huis naar een andere loopt, ongeacht of het naar boven of naar beneden is.

Om van deze sfeer waar ik leef naar de volgende hogere te komen moet ik over zachtjes oplopende grond lopen. Tijdens het voortgaan zal ik de onmiskenbare tekenen zien—en die voelen—van een sfeer van grotere spirituele verfijning. Er zal uiteindelijk een punt komen tijdens het lopen dat ik niet verder kan omdat ik me dan geestelijk uiterst ongemakkelijk ga voelen. Als ik dwaas genoeg zou zijn om die gevoelens te ontkennen zou ik uiteindelijk merken dat het mij helemaal onmogelijk zou worden om nog een stap verder te zetten zonder ondraaglijke gevoelens te krijgen. Ik zou niets meer voor me kunnen zien, maar alleen wat achter me lag. Maar of we nu bij een van de grenzen staan of dat we goed binnen de begrenzingen van onze eigen sfeer staan, er komt ergens een streep in de overgang tussen de sferen waar

de hogere sfeer onzichtbaar wordt voor de minder geestelijke ogen. Net zoals bepaalde lichtstralen onzichtbaar zijn voor aardse ogen en bepaalde geluiden en muzikale tonen onhoorbaar zijn voor aardse oren, zo zijn de hogere sferen onzichtbaar voor de inwoners van de lagere sferen.

En de reden daarvoor is dat iedere sfeer een hogere trillingsfrequentie heeft dan die eronder en daardoor onzichtbaar en onhoorbaar is voor degenen die eronder leven.

Zo kunnen we zien, dat een andere natuurlijke wet ten gunste van onszelf werkt.

VI. DE LAAGSTE SFEREN

Er is een heel heldere en prachtige sfeer in de geestelijke wereld, die de schilderachtige en uiterst treffende betiteling van het “Zomerland” gekregen heeft.

De donkere gebieden zou je bijna het “Winterland” kunnen noemen, ware het niet dat de aardse winter zelf een eigen grandeur bezit, terwijl er niets dan afschuwelijks is aan de lagere sferen van de geestelijke wereld.

Terwijl ik tot nu toe alleen kort de duistere sferen heb aangestipt, waarbij ik jullie alleen binnen de drempel hield en in gezelschap van Edwin en Ruth was, ben ik in werkelijkheid ook diep in die gebieden geweest.

Het is geen plezierig onderwerp, maar mij is aangeraden dat de feiten wel gegeven moeten worden, niet met de bedoeling om mensen bang te maken—dat zijn niet de methoden of doelen in de geestelijke wereld—maar om te laten zien dat zulke plaatsen alleen bij de gratie van een onverbiddelijke wet bestaan, de wet van oorzaak en gevolg; om te laten zien dat ontlopen van morele rechtvaardigheid op aarde leidt tot strikte en onverbiddelijke rechtvaardigheid in de geestelijke wereld.

Naarmate we langzaam verder vanuit onze eigen sfeer bij de duistere landen komen, zullen we merken dat een geleidelijke verslechtering van het landschap plaats vindt. De bloemen worden schaars en schraal en wekken de indruk van een strijd voor het bestaan. Het gras is droog en geel, totdat het uiteindelijk met de laatste restanten van zieke bloemen helemaal verdwijnt en vervangen wordt door kale rotsen. Het licht wordt gestaag minder tot we in een grijs land komen en dan komt het duister—diepe, zwarte, ondoordringbare duisternis; ondoordringbaar, dat wil zeggen voor diegenen die geestelijk blind zijn. Bezoekers vanuit een hogere sfeer kunnen in deze duisternis zien zonder zelf door de inwoners gezien te worden, tenzij het van levensbelang wordt om hun aanwezigheid aan te geven.

Onze bezoeken hebben ons gebracht naar wat we werkelijk geloven het laagste plan van menselijk bestaan te zijn.

We begonnen de afdaling met door een gebied met mist heen te gaan die we tegenkwamen toen de grond hard en kaal werd. Het licht nam snel af, huizen werden minder en minder talrijk en er was nergens meer een ziel te bekennen. Grote gebieden met granietachtige rotsen strekten zich voor ons uit, koud en onverbiddelijk, en de “weg” die we volgden was ruw en steil. Intussen waren we gehuld in duisternis, maar we konden onze omgeving nog heel helder zien. Het is een behoorlijk vreemde ervaring om in het duister te kunnen zien en er lijkt in de lucht een sfeer van onwerkelijkheid te hangen. Maar inderdaad, het is werkelijk genoeg.

Terwijl we naar beneden klommen door een van de talrijke kloven in de rotsen, kon ik het afstotelijke slib zien en ruiken dat het hele oppervlak ervan bedekte, een vuil soort groen van kleur en smerig stinkend. Er was natuurlijk geen gevaar voor ons om te vallen. Dat zou onmogelijk zijn voor iedere inwoner in deze sferen.

Nadat we wat een grote afstand leek naar beneden waren gelopen—ik zou denken dat het minstens een aardse mijl was—kwamen we in een gigantische krater met een omtrek van vele mijlen, waarvan de zijanten verraderlijk en dreigend boven ons uit torenden.

Dit hele gebied was bezaaid met geweldige rotsmassa's alsof een enorme aardverschuiving of natuurramp die van de bovenste rand van de krater had losgescheurd en ze in de diepten beneden had laten kletteren om daar in alle richtingen uiteen te spatten, daarbij natuurlijke hopen en tunnels vormend.

In onze huidige positie stonden we flink boven deze zee van rotsen en keken we neer op een grauwe wolk van giftige damp die eruit opsteeg, alsof een vulkaan op het punt stond uit te barsten. Als we niet ruimschoots beschermd waren dan zouden die dampen verstikkend en dodelijk zijn geweest. Nu waren ze totaal ongevaarlijk voor ons, hoewel we met onze intuïtieve vermogens de mate van kwaadaardigheid van de hele plek konden merken. We konden vaag door deze dampen iets onderscheiden wat menselijke wezens zouden kunnen zijn, die als vuile beesten over het oppervlak van de bovenste rotsen rondkropen. We konden ons niet voorstellen, Ruth en ik, dat ze menselijk *waren*, maar Edwin verzekerde ons dat ze ooit recht op aarde hadden rondgelopen als mensen, dat ze gegeten en geslapen hadden en de aardse lucht hadden ingeademd tussen andere mensen op aarde. Maar ze hadden een vuil geestelijk leven geleid. En bij de dood van hun fysieke lichaam waren ze naar hun verdiende verblijfplaats en hun verdiende staat in de geestelijke wereld gegaan.

De opstijgende damp leek hen een beetje te verhullen in ons zicht en we gingen verder naar beneden tot we op gelijke hoogte waren als de toppen van de rotsen.

Aangezien ik mij bereid had verklaard om door Edwin daar mee heen genomen te worden, waar hij dacht dat dit het beste zou bijdragen aan mijn doelen, en ik wist dat ik overal tegen zou kunnen wat ik te zien zou krijgen, gingen we dichterbij naar een van deze afschuwelijke creaturen toe. Ruth was bij ons en het is niet nodig te zeggen, dat ze nooit toegelaten zou worden om in deze schadelijke sferen binnen te gaan als het niet bekend was geweest dat ze, zonder ook maar een schijntje twijfel, beschikte over de grootste zelfbeheersing en krachtadigheid. Inderdaad, ik bewonderde niet alleen haar kalmte, maar ik was ook heel dankbaar haar aan mijn zijde te hebben.

We liepen dichterbij naar een van die half menselijke vormen toe die languit op de rotsen lagen. Hij zou makkelijk zonder de restanten van kleren kunnen die hij nog aan had, aangezien die uit niets anders bestond dan de smerigste vossen, die er onsamenvattend bij hingen en grote stukken van uiterlijk levenloos vlees zichtbaar lieten. De ledematen waren zo dun met huid bedekt, dat je zo zou denken dat je kale beenderen zou zien. De handen hadden de vorm van de klauwen van een soort roofvogel met zo lang uitgegroeide vinger nagels dat het wel echte klauwen leken te zijn geworden. Het gezicht van dit monster was nauwelijks humaan meer, zo verworden en misvormd als het was. De ogen waren klein en doordringend, maar de mond was enorm en weerzinwekkend met dikke uitpuilende lippen op een uitpuilende kaak die nauwelijks de als echt uitziende slagstanden verborgen.

We keken ernstig en lang naar dit zielige wrak van wat ooit een menselijke vorm was geweest en ik vroeg me af wat voor aardse wandaden het teruggebracht hadden tot deze verschrikkelijk gedegeneerde toestand.

Edwin, voor wie dergelijke aanblikken niet nieuw waren, vertelde ons dat we over een tijd een zekere kennis in ons werk zouden hebben opgebouwd die ons in staat zou stellen van de gezichten en vormen van deze schepsels af te lezen wat hen had teruggebracht tot hun huidige staat. Het zou niet nodig zijn om hen aan te spreken om op zijn minst iets te weten te komen van hun levensgeschiedenis, want voor een ervaren iemand was dat af te lezen. Hun uiterlijk zou ook een veilige gids zijn om te zien of ze hulp nodig hadden of dat ze nog tevreden waren met hun gezonken toestand.

Het object dat we nu voor ons hadden, zei Edwin, garandeerde weinig sympathie zoals hij was, omdat hij nog vastzat in zijn slechtheid en duidelijk niet het minste teken van berouw toonde over zijn verwerpelijke aardse leven. Hij was verbouwereerd over het verlies van zijn fysieke energie en veel te verward om te begrijpen wat hem was overkomen. Zijn gezicht liet zien, dat hij als dat ook maar enigszins kon met de laatste tot zijn beschikking staande krachten door zou gaan met zijn gemene gedrag.

Dat hij al een paar honderd jaren in de geestelijke wereld verbleef kon je zien aan de paar aan flarden gescheurde restanten van zijn kleding, die op een vroegere eeuw wezen en hij had het grootste deel van zijn leven op aarde doorgebracht met het toebrengen van mentale en fysieke kwellingen aan degenen die het ongeluk hadden gehad in zijn gemene klauwen terecht te zijn gekomen. Elke moord die hij op anderen had begaan keerde zich uiteindelijk tegen hem en kwam op hem terug. Hij had nu—en had dat al honderden jaren— de onuitwisbare herinnering aan iedere wandaad die hij had begaan jegens zijn medemensen.

Toen hij op aarde was had hij gehandeld onder een vals voorwendsel van recht doen. Maar in werkelijkheid was zijn recht niets anders dan een gotspe geweest en nu zag hij precies wat *werkelijk* recht echt betekende. Hij zag niet alleen zijn eigen kwaadaardige leven voortdurend voor zich, maar de trekken van zijn vele slachtoffers kwamen altijd in zijn gedachten voorbij, geschapen vanuit diezelfde herinneringen die onfeilbaar en onuitwisbaar zijn vastgelegd in de onderbewuste geest. *Hij kan nooit meer vergeten; hij moet altijd herinneren.* En zijn toestand was verergerd door de woede zich als een vertrappt dier te voelen.

We stonden bij elkaar, een groepje van drie, maar we konden niet het minste spoor van sympathie opbrengen voor dit onmenselijke monster. Hij riep niets daarvan bij ons op. Hij kreeg zijn verdiende portie—niets meer en niets minder. *Hij had zichzelf ge- en veroordeeld en leed nu onder de straf die hij had, geheel en al zichzelf aangedaan.* Hier was geen sprake van een wrekende God die een zondaar een passende straf oplegde. De zondaar was er, zeker, maar hij was de zichtbare manifestatie van de onveranderbare wet van oorzaak en gevolg. De oorzaak was zijn leven op aarde; het gevolg kwam in zijn geestelijke leven.

Als het ons mogelijk was geweest één kleine van dat glimp licht te ontdekken—het is werkelijk licht wat wij zien—wat een onmiskenbaar teken van innerlijke geestelijke beroering is, dan zouden we iets hebben kunnen doen voor deze ziel. Maar zoals het nu was konden we slechts hopen dat dit verschrikkelijke wezen op een dag ernstig en eerlijk om hulp zou vragen. Zijn verzoek zou dan beslist beantwoord worden.

We draaiden ons om en Edwin leidde ons naar beneden door een opening in de rotsen naar min of meer vlakke grond. We konden meteen zien dat dit gedeelte van de krater dichterbij bevolkt was—als je de term “mensen” zou kunnen gebruiken voor wat we daar zagen.

De inwoners waren met allerlei dingen bezig: sommigen zaten op kleine keien en wekten sterk de indruk dat ze aan het samenzweren waren, maar je kon onmogelijk zeggen over wat voor duivelse plannen dat ging. Anderen waren in kleine groepen bezig onuitsprekelijke kwellingen op de zwakkeren van hun soort uit te voeren, die op een of andere manier het slachtoffer van hun kwellers waren geworden. Hun gegil was ondragelijk om te horen en we stopten onze oren er stevig en helemaal voor dicht. Hun ledematen waren onbeschrijfelijk verdraaid en misvormd en in sommige gevallen waren hun gezichten en hoofden achteruitgegaan tot de zuiverste bespotting van menselijk uiterlijk. Weer anderen zagen we voorover op de grond liggen alsof ze uitgeput waren door kwellingen of vanwege het opbrengen van hun laatste energie na die te ondergaan, voordat ze nieuwe krachten konden verzamelen om die wreedheden opnieuw te ondergaan.

Verspreid over dit hele verschrikkelijke gebied waren poelen met een of ander soort vloeistof. Het leek dik en klef en onuitsprekelijk smerig wat ook zo was. Edwin vertelde ons dat de stank die van deze poelen kwam paste bij al het andere dat we hier gezien hadden en hij ried ons ernstig aan niet te dromen over het uittesten op onszelf. We namen zijn advies voetstoots aan.

We zagen met afschuw tekenen van beweging in sommige poelen en we vermoedden zonder dat Edwin ons dat hoefde te vertellen, dat er regelmatig inwoners uitgleden en erin vielen. Ze kunnen niet verdrinken omdat ze net als wij onvergankelijk zijn.

We zagen allerlei bestialiteiten en grofheden en zulke barbaarse dingen en wreedheden als je je nauwelijks kunt voorstellen. Het is niet mijn bedoeling of mijn wens om je een gedetailleerd verslag te geven van wat we hebben gezien. We waren zeker tot de bodem gekomen van deze smerige put, maar ik heb je voldoende details gegeven van wat er te zien is in de sferen van duisternis.

En nu zul je vragen: hoe is dat allemaal zo gekomen? Hoe en waarom is het toegestaan dat zulke plaatsen bestaan? Misschien wordt de zaak duidelijker als ik je vertel dat iedere ziel die in zulke verschrikkelijke plaatsen leeft ooit op aarde leefde. De gedachte is verschrikkelijk, maar de waarheid kan niet veranderd worden. Denk geen ogenblik dat ik mijn korte beschrijving van deze gebieden heb overdreven. Ik verzeker je dat ik dat niet gedaan heb. *Ik heb het in feite zacht uitgedrukt.* Al deze walgelijke gebieden bestaan bij de gratie van dezelfde wetten die ook de toestanden van schoonheid en geluk regelen.

De schoonheid van de geestelijke wereld is de uiterlijke en zichtbare uitdrukking van de geestelijke vooruitgang van zijn inwoners. Wanneer we het recht om mooie dingen te bezitten hebben verdiend worden die ons gegeven door het vermogen om te scheppen. In die zin kun je zeggen dat we die zelf geschapen hebben. Schoonheid van denken en handelen kunnen niets anders dan schoonheid produceren en daardoor hebben we bloemen van hemelse schoonheid, bomen en weiden, rivieren en stromen en zeeën van zuiver, glinsterend, kristal helder water, schitterende gebouwen voor het geluk en vreugde van ons allen en onze individuele woningen waar we ons kunnen omringen met nog meer schoonheid en de genoegens van gelukkig van gedachten wisselen met onze medemensen.

Maar lelijk denken en handelen kan niets anders dan lelijkheid produceren. De op aarde gezaaide zaden van afschuwelijkheid leiden onvermijdelijk tot het oogsten van afschuwelijkheid in de geestelijke wereld. Deze donkere sferen zijn door de mensen op aarde opgebouwd, net zoals zij de sferen van schoonheid hebben opgebouwd.

Geen enkele ziel wordt gedwongen in de sferen van licht of in die van duisternis gedwongen. Geen enkele ziel kan aanstoot nemen aan iets wat hij tegenkwam in deze sfeer van licht, aangezien ontevredenheid of afkeuring, ongemak of ongeluk onbestaanbaar zijn in deze sferen. We zijn een hoogst gelukkige, verenigde groep mensen en we leven samen in volledige harmonie. Geen enkele ziel kan zich hier daardoor “vreemd” voelen.

De inwoners van de sferen van duisternis hebben *zich allemaal zelf*, door hun levens op aarde, *veroordeeld* tot de toestand waarin ze zich nu bevinden. Het is de onvermijdelijke wet van oorzaak en gevolg; zo zeker als de nacht volgt op de dag op aarde. Wat baat het om te huilen om genade? De geestelijke wereld is een wereld van strikte rechtvaardigheid, een rechtvaardigheid waar niet mee gesjoemeld kan worden of een rechtvaardigheid die we ons allen zelf aanmeten. Strikte rechtvaardigheid en vergeving kunnen niet met elkaar samengaan. Hoe van harte en oprecht we het kwaad ook mogen vergeven dat ons is aangedaan, in de geestelijke wereld wordt ons geen vergeving gegeven door ons dispensatie te verlenen. Elke slechte handeling moet vereffend worden door degene die hem begaat. Het is een persoonlijke zaak die alleen moet worden uitgevoerd, net zoals het werkelijke geburen van de dood van het fysieke lichaam alleen doorgemaakt moet worden. Niemand anders kan dat voor ons doen, maar door de belangrijke ordening waarop deze en alle werelden zijn gegrondvest, kunnen wij dat en moeten wij dat ook met onze beproevingen zelf bewerkstelligen. Iedere ziel die in deze verschrikkelijke sferen leeft heeft het vermogen in zich om zich vanuit die smerigheid naar het licht te verheffen. Hij moet die individuele inspanning zelf leveren, hij moet zijn eigen verlossing zelf bewerkstelligen. Niemand anders kan

dat voor hem doen. Voor iedere centimeter van die weg moet hij zelf ploeteren. Er wacht hem geen vergeving, maar strenge gerechtigheid.

Maar de gouden mogelijkheid tot geestelijk herstel is er. Hij moet alleen een serieus verlangen laten zien om zichzelf al is het maar een millimeter in de richting van de sferen van licht boven hem te bewegen om dan een groot aantal onbekende vrienden te vinden die hem verder naar dat erfgoed willen helpen, dat er is, maar wat hij in zijn dwaasheid opzij geworpen heeft.

VII. ENKELE EERSTE INDRUKKEN

Merken dat je plotseling veranderd bent in een permanente inwoner van de geestelijke wereld is in het begin een overweldigende ervaring. Hoeveel je ook gelezen mag hebben over de manier van leven in de geestelijke wereld, er blijft toch een eindeloos aantal verrassingen in het verschiet voor iedere ziel.

Diegenen die terugkeerden naar de aarde om te vertellen over ons nieuwe leven worden geconfronteerd met de moeilijkheid om in aardse termen te proberen te beschrijven waar een geestelijke natuur in wezen op neer komt. Onze beschrijvingen *moeten* tekort schieten bij de realiteit. Het is moeilijk om in de geest een voorstelling op te roepen van een grotere schoonheid dan we ooit op aarde hebben ervaren. Als je de schoonheden waarover ik je heb verteld honderd keer uitvergroot, dan schiet je nog tekort voor een ware inschatting.

Daarom zouden veel mensen zich misschien het volgende kunnen afvragen: Wat trof je het sterkst en het meest aangenaam toen je in het begin in de geestelijke wereld kwam en wat waren je eerste indrukken?

Laat ik mezelf in de positie verplaatsen van iemand die op zoek is naar informatie en dan onze oude vrienden Edwin en Ruth interviewen.

Je zult je herinneren, dat Edwin en ik collega priesters waren toen we nog op aarde waren. Edwin wist helemaal niets over het onderwerp van terugkomen in de geest, behalve wat ik hem toen had geprobeerd over te brengen over mijn eigen ervaringen. Hij was een van de weinigen die echt met mij meeleeftde in mijn paranormale problemen, een van de weinigen, dat wil zeggen, die me geen orthodoxe kerkelijke leringen in mijn gezicht slingerde. Hij vertelde me later blij te zijn dat niet gedaan te hebben. Toen hij nog op aarde was, was het “leven dat nog komen zou” een compleet mysterie voor hem—zoals het dat helaas ook is voor vele anderen. Hij conformeerde zich natuurlijk met de kerkelijke leer, gehoorzaamde aan haar “geboden”, voldeed aan zijn plichten en, zoals hij later open toegaf, hoopte er het beste van—wat dat ook mocht wezen.

Maar zijn aardse leven bestond niet alleen uit religieuze oefeningen; hij had anderen geholpen bij alle gelegenheden waar hulp nodig was en waar hij mogelijk kon helpen. Die bescheiden verleende diensten hadden hem oneindig veel geholpen toen zijn tijd kwam om de aardse wereld te verlaten. Die vriendelijke acties brachten hem in het land van schoonheid en eeuwige zonneshijn.

Zijn eerste indrukken na het ontwaken in de geestelijke wereld waren—om zijn eigen woorden te gebruiken—absoluut adembenemend. Hij had zich, misschien onbewust, een soort mistige toestand voorgesteld van een toekomstig leven, waar veel “gebed en lofprijzingen” zouden zijn. Om vervolgens te merken dat hij in een sfeer van onbeschrijflijke schoonheid was gekomen, met alle luister van aardse natuur ontgaan van het aardse, verfijnd en vereeuwigd, met overal en om hem heen de enorme rijkdom aan kleur; om de kristal zuivere rivieren en beekjes te zien met de charme van de plattelandshuizen en de grandeur van de tempels en de studie hallen in de stad; om te merken dat hij in het centrum van al die luister stond zonder een flauw idee van wat allemaal zo op hem had staan wachten, deed hem twijfelen over de werkelijkheid van wat hij met eigen ogen zag. Hij kon *niet* geloven dat hij niet midden in een prachtige, maar fantastische droom zat, waaruit hij snel zou ontwaken om dan weer in zijn oude vertrouwde omgeving te zijn. Hij bedacht wat hij nog zou weten te vertellen van die droom nadat hij weer bij bewustzijn gekomen zou zijn. Toen bedacht hij nog hoe dat zou worden ontvangen—als prachtig, ongetwijfeld, maar slechts als een droom.

En zo had hij naar al die rijkdom aan schoonheid staan staren. Dat, zei Edwin, was zijn eerste en belangrijkste indruk.

Hij had alles wat daaraan voorafgegaan was, alles wat hem in verwondering had doen staren naar het uitzicht dat zich bijna eindeloos voor hem ontrolde, beschouwd als onderdeel van diezelfde droom. Hoe hij wakker geworden was op een comfortabele rustbank, in een erg aantrekkelijk huis, met een oude vriend ernaast zittend, die Edwin eenzelfde ontvangst bereidde zoals hij mij kwam opvangen.

Zijn vriend leidde hem naar buiten om de nieuwe wereld te zien. Toen kwam de moeilijkste taak voor zijn vriend—om Edwin ervan te overtuigen dat hij “gestorven” was en toch nog leefde. Zoals je ziet zag hij in het begin zijn vriend en de uitleg van zijn vriend aan als onderdeel van diezelfde droom en wachtte hij zenuwachtig tot er iets zou gebeuren dat die droom zou doen stoppen en hem laten terugkeren naar het aardse bewustzijn. Edwin gaf toe dat hij overtuigd had moeten worden, maar zijn vriend was eindeloos geduldig met hem geweest.

Vanaf het moment dat hij gerust was gesteld dat hij werkelijk en echt en permanent in de geestelijke wereld was kende zijn hart geen grotere vreugde en deed hij verder wat ik in gezelschap van Ruth daarna deed—door de landen van het nieuwe leven trekken met de luxueuze vrijheid van lichaam en geest die zo kenmerkend zijn voor het geestelijk leven in deze sferen.

Wat de grootste indruk maakte op Ruth na haar eerste ontwaken in de geestelijke wereld was, zei ze, de enorme overdaad aan kleur.

Haar overgaan was vreedzaam geweest en ze was als gevolg daarvan na een erg korte slaap kalm en zachtjes ontwaakt. Net als bij Edwin was ze bijgekomen in een prachtig huis, klein, keurig verzorgd en compact, helemaal bij haar passend. Een oude vriend had bij haar gezeten, klaar om te helpen bij de onvermijdelijke verwarring waarmee het ontwaken in de geestelijke wereld van zovelen gepaard gaat.

Ruth is van nature tamelijk gereserveerd, vooral, zoals ze zei, als het aankwam op praten over zichzelf. In Edwins geval kende ik al zoveel van zijn aardse leven dat het makkelijk voor mij was dat ik kon uitgaan van mijn vroegere kennis over hem. Ruth had ik echter nog nooit gezien totdat we elkaar hier tegenkwamen bij dat gebeuren bij het meer. Met de nodige overreding lukte het me om wat meer bijzonderheden over haar aardse leven uit haar te trekken.

Ze was nooit een actieve kerkganger geweest zei ze, niet omdat ze een afkeer had van de kerk, maar omdat haar eigen opvattingen over het “hiernamaals” niet overeenstemden met wat haar eigen kerk leerde. Dat vereiste teveel geloof, waarnaast te weinig feitelijk werd gegeven en alles bijeengenomen was ze zoveel problemen en verdriet met anderen in haar leven tegengekomen, dat het vage, maar behoorlijk angstaanjagende beeld van de komende wereld, de verschrikkelijke “Dag des Oordeels” die haar zo voortdurend was voorgehouden in de leer van de kerk, haar instinctief deed voelen dat dit niet kon kloppen. De nadruk die zo sterk op het woord “zondaar” werd gelegd met de bijna algehele veroordeling van iedereen voelde ze ook als fout aan. Ze was niet zo schaaftig zei ze om te geloven dat we allemaal heiligen zijn, maar anderzijds zijn we ook niet allemaal zondaren. Onder de vele mensen die ze kende kon ze zich niemand herinneren die in religieuze zin ooit zo aangemerkt en veroordeeld zou kunnen worden. Waar waren al die mensen dan heengegaan nadat ze “dood” waren gegaan?

Ze had zichzelf nooit bij een rechtspraak over deze zielen kunnen voorstellen met een vonnis dat hen als “zondaars” zou veroordelen. Het zou te belachelijk zijn om in te denken, voegde Ruth toe, dat zij meer “vergevingsgezind” zou zijn dan God. Dat was ondenkbaar. Dus had ze voor zichzelf een simpel “geloof” opgebouwd—een gedrag dat de theoloog meteen zou bestempelen als hoogst gevaarlijk en wat nooit aangemoedigd zou mogen worden. Die zou gesproken hebben over het “gevaar” in haar dat haar “onsterfelijke ziel” liep door zulke ideeën te hebben. Maar Ruth vond haar “onsterfelijke ziel” nooit een “gevaar”. Ze leefde inderdaad gelukkig, haar leven levend volgens de regels van haar zachtaardige natuur, anderen helpend in haar dagelijkse leven en een beetje zonneschijn brengend in de saaie levens van anderen. En ze was er heilig van overtuigd dat wanneer haar tijd aanbrak om de aarde te verlaten ze dan de affectie van haar vele vrienden met zich mee zou nemen naar het nieuwe leven.

Ze was niet bang voor de dood van het fysieke lichaam, noch kon ze zich voorstellen dat het de angstaanjagende ervaring zou zijn die zovele mensen tegemoet zien en vrezen. Ze had geen absolute gronden voor dit geloof en ze had sindsdien geconcludeerd dat ze daar intuïtief toe gekomen moest zijn.

Afgezien van de luisterrijke kleuren van de sfeer waarin ze zich bevond trof de verbazingwekkende helderheid van de atmosfeer Ruth enorm sterk. Nergens op aarde kwam je zoiets tegen. De atmosfeer was zo vrij van het minste spoor van vochtigheid, en haar eigen gezichtsvermogen leek zo in kracht en reikwijdte te zijn geïntensiveerd, dat het enorme bereik aan kleuren dubbel zo levendig werd. Ze had een natuurlijk goed kleurgevoel en ze had op aarde een aanzienlijke muzikale training gehad. Toen ze in de geestelijke wereld kwam kwamen die twee vermogens samen en waren de kleur en muziek van het nieuwe land voor haar uitgarsten in alle weelderigheid van hun overweldigende schoonheid.

In het begin kon ze haar gevoelens nauwelijks geloven, maar haar vrienden hadden haar snel uitgelegd wat er gebeurd was en ze had zo weinig vastomlijnde ideeën over het toekomstige leven, dat ze erg weinig behoefde af te leren. Maar het had haar vele dagen aardse tijd gekost, zei ze, voordat ze alle wonderen om haar heen kon begrijpen of in zich op kon nemen. Toen eenmaal het belang van haar nieuwe leven goed tot haar was doorgedrongen en dat de hele eeuwigheid voor haar lag waarin ze kon kennismaken met de wonderen van dit land, was ze in staat haar opwinding te beteugelen en, zo zei ze, “de dingen een beetje rustiger in zich op te nemen”.

Tijdens dat laatste proces kwamen we elkaar voor het eerst tegen.

Toen we met zijn drieën gezellig met elkaar pratend over allerlei dingen in de tuin zaten, kregen we een keer iemand in het oog die het tuinpad op kwam lopen en die Edwin en ik goed kenden. Hij was op aarde onze kerkelijke superieur geweest en hij was wat men een “Prins van de Kerk” noemde. Hij was nog gekleed in zijn gebruikelijke kledij en we waren het allemaal met elkaar eens—toen we later onze indrukken vergeleken—dat die bij uitstek pasten bij zowel de plek als de omstandigheden. De lengte en

de overvloedige kleuren van de toga leken zich heel harmonieus met ons en alles om ons heen te mengen. Er was niets ongepast aan en aangezien het hem helemaal vrij stond die kleding in de geestelijke wereld te dragen deed hij dat; niet vanwege zijn vroegere positie maar omdat hij dat al zo lang gewoon was en omdat hij het gevoel had dat hij op die manier een klein beetje kon toevoegen aan de kleurenpracht van zijn nieuwe woonomgeving.

Hoewel de hoge positie die hij op aarde waardig had gehad geen tegenhanger had in de geestelijke wereld, was hij hier toch zowel bij naam, gezicht en qua reputatie welbekend voor velen. Dat gaf nog een verdere zinnige reden om ook hier, althans voorlopig, vast te houden aan zijn aardse kledingstijl. Maar de eerbiedwaardigheid die zijn positie op aarde altijd had opgeroepen, had hij helemaal opzij gezet toen hij in de wereld van de geest kwam. Hij moest daar niets van hebben en hield er zeer aan vast dat iedereen die hem kende—en ook degenen die hem niet kenden—zijn wensen wat dat betreft strikt in acht namen. Hij was tijdens zijn incarnatie zeer geliefd en het was niet meer dan natuurlijk bij zijn komst in de geestelijke landen dat degenen die hem kenden hetzelfde respect zouden tonen als voorheen. Respect is één ding, want we respecteren elkaar allemaal in deze sferen; maar eerbied betonen jegens anderen met een grotere spiritualiteit is geheel iets anders. Hij herkende dat al snel, zo vertelde hij ons, en vanuit mijn eigen persoonlijke kennis over zijn aangeboren nederigheid kon ik vermoeden dat dit het geval was bij hem.

Onze eerste ontmoeting leidde tot andere en nog veel vakere—en laten we hopen dat we er nog veel meer mogen genieten—waarbij hij zich bij Edwin, Ruth en mijzelf aansloot en we samen in de tuin zaten of wandelden. En bij een van onze gezamenlijke tochten vroeg ik onze voormalige superieur of hij me een korte schets van zijn eerste indrukken in de geestelijke wereld wilde geven.

Wat de meeste indruk op hem had gemaakt toen hij hier was gekomen was niet alleen de immensheid en schoonheid van de geestelijke wereld, maar hoe het geheel van deze wereld zelf in relatie stond tot de aardse wereld en vooral in relatie tot het leven dat hij achter zich had gelaten. Allereerst kwam er het bijna verpletterende gevoel zijn aardse leven te hebben verspild aan schijnbare niet-wezenlijke dingen, irrelevante zaken en een hoop nutteloze formuleringen en formalisme. Maar vrienden waren hem in intellectuele zin te hulp gekomen en zij hadden hem verzekerd dat de tijd in zijn persoonlijke beroepsuitoefening niet verspild was, hoewel zijn leven ook de pracht en praal van zijn ambt had ingehouden. Hoezeer dat laatste degenen om hem heen ook in beslag had genomen, hij had dat persoonlijk nooit een beheersende factor in zijn leven laten worden. Deze reflectie deed hem erg goed.

Maar wat hij mentaal hoogst storend vond was de onjuistheid van de doctrines die hij tegen wil en dank hoog had gehouden. Zovelen ervan vielen rond hem in duigen. Maar ook hier vond hij vrienden om hem te begeleiden. En dat deden ze op een eenvoudige en directe manier, die zijn alerte geest aansprak, namelijk: de religieuze leringen van het aardse leven vergeten en vertrouwd raken met het geestelijk leven en de wetten ervan. Ontdoe je van het oude en accepteer het nieuwe. Hij had zich daar erg toe gezet en was er volledig in geslaagd. Hij veegde zijn geest schoon van alles wat niet op waarheid gegrondvest was en deed de aangename ontdekking dat hij uiteindelijk helemaal genoot van zijn absolute geestelijke vrijheid. Hij merkte dat het zoveel makkelijker was om de natuurlijke wetten van de geestelijke wereld te gehoorzamen dan de “geboden” van de kerk en het erg plezierig was om verlost te zijn van de formaliteiten van zijn aardse positie. Hij kon eindelijk vrij met zijn eigen stem spreken en niet met de stem van de kerk.

Alles bijeen genomen, zei onze vroegere superieur, meende hij dat zijn belangrijkste indruk na aankomst in de geestelijke wereld dat prachtige gevoel van vrijheid was, eerst van de geest en daarna van het lichaam, wat des te groter in de geestelijke wereld was naarmate die in de aardse wereld ontbrak.

VIII. RECREATIE

Ik heb het woord “recreatie”, een of tweemaal gebruikt, maar ik heb geen nadere bijzonderheden over dit relatief belangrijke onderwerp gegeven.

De minste suggestie dat we recreatie hebben in de geestelijke wereld zal voor sommige geesten vast als een onaangename schok aankomen. Diezelfde geesten zullen meteen denken aan de vele en gevarieerde sporten en tijdverdrijven waar men zich op aarde meestal bedreven aan overgeeft. Het is ondenkbaar om zulke fundamenteel aardse dingen over te planten naar een zuiver geestelijke wereld. Ondenkbaar misschien, omdat dat hele idee ver gezocht is of omdat je de geestelijke wereld als in een *hogere* staat zou moeten zien. Dat wil zeggen, een staat waarin we al onze aardse gewoonten achter ons laten en eindelijk zouden leven in een toestand van hoge vervoering, waarin we alleen oog hebben voor zulke vage, immateriële dingen als waar onze verschillende godsdiensten op zinspeelden als beloning voor het goede.

Vasthouden aan dergelijke veronderstellingen over dit leven zou suggereren dat we, alleen al door het feit van in de geestelijke wereld te komen, meteen in de nabijheid van God, of dat we op zijn minst in de sfeer komen waar God woont en daarom alles wat ook maar enigszins aan aardse gewoonten of gebruiken doet denken strikt zouden moeten uitsluiten als te onheilig om toe te laten.

Dergelijke ideeën zijn natuurlijk pure onzin, aangezien God in de geestelijke wereld niet dicht bij ons is dan Hij bij ons is op de aardse wereld. *Wij* staan dicht bij *Hem*, omdat we ondermeer duidelijker de Hand van God en de uitdrukking van Zijn Geest in deze wereld kunnen zien. Dat is echter een dieper onderwerp dan binnen ons bereik ligt om hier nu op in te gaan.

Velen van ons zien onze recreatie als een andere bezigheidsvorm. In de geestelijke wereld hebben we geen last van vermoeidheid van lichaam of geest, maar onophoudelijk doorgaan met een bepaalde bezigheid zonder enige tussentijdse verandering zou al snel gevoelens van ontevredenheid of onrust doen ontstaan. Onze vermogens om een bepaalde bezigheid uit te voeren zijn immens, maar tegelijkertijd trekken we een erg duidelijke lijn voor het inperken van onze bezigheid tot binnen een deel van onze totale tijd en daarbuiten gaan we niet. We ruilen onze huidige bezigheid in voor een andere vorm van bezigheid, we kunnen onze bezigheid helemaal stoppen en onze tijd thuis of elders achterovergeleund verder doorbrengen; we kunnen onszelf bezighouden met studie; of we kunnen ons bezighouden met vermakelijke vormen van recreatie die in deze sferen in overvloed voorkomen.

Zodra we ons werk voor even hebben gestopt, komt dat erg overeen met hoe je dat op aarde doet. Wat wil je verder doen om jezelf te amuseren? Het kan zijn dat je fysieke rust nodig vindt en je dan bijvoorbeeld zin hebt in intellectuele recreatie. En met ons hier is het precies zo. Intellectuele recreatie is in diverse vormen mogelijk en wordt ruimschoots mogelijk gemaakt in de studie hallen, omdat leren op zichzelf recreatie kan zijn.

Ruth en ik hebben vele uren doorgebracht in de bibliotheek en de hal van de kunst, maar er waren ook talloze gelegenheden dat we meer behoefte hadden aan iets stevigere en we naar de zee gelopen zijn en aan boord zijn gegaan van een van die mooie schepen om vervolgens een van de eilanden te bezoeken. En daar aan de kust hebben we een van de meest verstrooiende van onze sporten.

Ik heb je al verteld hoe schepen in de geestelijke wereld zuiver door gedachtenkracht worden voortbewogen en ik heb verder aangegeven hoe weinig tijd het kost om bedreven te raken in het persoonlijk toepassen van zulke voortstuwing. Die bedrevenheid bereik je uiteindelijk, maar we kunnen onze vorderingen ook testen en waardevolle hulp krijgen als we proberen mee te doen aan wedstrijden op het water.

Je moet duidelijk onderscheid maken tussen zulke wedstrijden op aarde en in de geestelijke wereld. Hier kunnen we erop vertrouwen dat iedere rivaliteit zuiver vriendschappelijk is. Er is geen andere manier van winnen aan verbonden dan alleen de ervaring en het krijgen van grotere vaardigheid en er zijn geen prijzen om voor te vechten en te winnen. Aan het eind van elke race kunnen we rekenen op de grootste hulp om bekwaam te worden in het opvoeren en behandelen van de snelheid van je schip.

Een bijzondere ontspanning die hier bij ons zeer geliefd is betreft dramatische kunst in verschillende vormen:

We hebben prachtige theaters in even mooie omgevingen, waardige gebouwen bestemd voor een waardig doel. De architecten die deze gebouwen ontwerpen doen dat met dezelfde nauwgezette zorg als bij al hun inspanningen en de resultaten tonen in het algemeen de actieve samenwerking tussen de meesters van dat ambacht zien. De verfraaiing binnen is het resultaat van ervaren kunstenaars uit de Hal van Weefsels; de tuinen buiten laten dezelfde toegewijde zorg zien die er aan besteed is. Het resultaat wijkt zover af van een aards theater als maar valt voor te stellen.

Voordat ik verder in ga op dit onderwerp zou ik willen vaststellen, dat ik me er helemaal van bewust ben dat er op aarde mensen zijn die een hekel hebben aan theaters en alles wat ermee samenhangt. Meestal komt zo'n aversie voort uit hun godsdienstige opvoeding. Ik kan het niet veranderen als ik dat in de geestelijke wereld net zo aantref als bij bepaalde godsdienstige opvattingen van mensen die nog geïncarneerd zijn. Ik spreek over dit soort dingen zoals ik die meemaakte naast duizenden andere en het door mij beschreven feit, dat de sterke afkeuring door aardse mensen ook voorkomt in de geestelijke wereld, bewijst op geen enkele manier dat zulke dingen niet bestaan en mijn opmerking daarom onjuist zou zijn. Mijn waarnemingspositie hier staat onvergelijkbaar boven die van hen, omdat ik de aarde verlaten heb en een inwoner van de geestelijke wereld ben geworden. Als mijn beschrijving van de toestand van de wereld waar we nu in wonen zo aangepast zou moeten worden dat die overeen zou komen met elke individuele smaak en ieder vooroordeel van hoe de geestelijke wereld zou horen te zijn zouden we net zo goed kunnen ophouden om het nog verder te beschrijven, aangezien die na er zo mee te sjoemelen dan waardeloos zou zijn geworden. Laat me hier nog aan toevoegen dat -tenzij ik een valse indruk zou hebben gegeven door dat te doen – dat eenieder met zo'n afkeuring van iedere of enige hier tegengekomen vorm van recreatie, dat zo iemand nooit gevraagd zou worden daarvan te genieten. Samen met anderen met zulke opvattingen zouden ze een kleine afgezonderde gemeenschap vormen, die dat ook zou blijven op veilige afstand van alle veronderstelde aardse dingen en die op zo'n plek zouden kunnen leven als zij dachten dat de "hemel" hoorde te zijn. Ik ben zulke mensen tegengekomen en het duurde in de regel niet lang of zij verlieten hun zelfgemaakte hemel en gingen verder in de mooiere grotere hemel, die het werk is van de Grootste Geest.

Elk theater in deze sfeer laat zich bij ons kennen door het type toneel dat er in wordt opgevoerd. De spelen zelf verschillen meestal erg van degene die op aarde gebruikelijk zijn. We hebben niets smerigs en evenmin proberen de schrijvers van toneelstukken hun publiek tegen de haren in te strijken. We hebben veel toneelstukken over problemen, die gaan over aardse sociale kwesties, maar anders dan op aarde geven onze toneelstukken *een oplossing* voor zo'n probleem—een oplossing waar de aarde te blind voor is om die te aanvaarden.

We kunnen komedies zien waar, dat kan ik je verzekeren, het lachen steevast hartelijker en luider is dan je ooit op aarde in een theater zult kunnen horen. In de geestelijke wereld kunnen we het ons veroorloven te lachen om veel, wat we vroeger toen we geïncarneerd waren met dodelijke serieuzeheid en ernst benaderden!

We hebben grote historische schouwspelen gezien die de belangrijke momenten van een natie lieten zien en we hebben ook geschiedenis gezien, zoals die werkelijk was en niet zoals er vaak opgesmukt over is geschreven! Maar de indrukwekkendste en tegelijkertijd meest interessante ervaring was inderdaad om het soort schouwspelen mee te maken waarin de *oorspronkelijke deelnemers* zelf opnieuw de gebeurtenissen opvoeren waarbij zijzelf betrokken waren, eerst zoals die gebeurtenissen algemeen gedacht werden te zijn gebeurd en daarna zoals ze werkelijk plaats hebben gevonden. Die voorstellingen hoorden hier tot de drukst bezochte en er zijn nooit aandachtiger en gelukkiger leden onder het publiek geweest dan zij die tijdens hun aardse levens als spelers die gedeelten speelden in toneelspelen van de beroemde karakters, die ze nu "in levende lijve" zien spelen.

In zulke toneelspelen zijn de ruwere, ontaarde en verdorven incidenten helemaal weggelaten, omdat die onsmakelijk voor het publiek zouden zijn en inderdaad voor iedereen in deze sfeer. Ook worden ons de scènes niet getoond die in de belangrijkste gebeurtenissen niets anders zijn dan strijd, bloed vergieten en geweld.

Eerst ervaar je een vreemd gevoel bij het in eigen persoon zien van de dragers van namen die wereldberoemd zijn op de aardse wereld, maar na enige tijd raak je daar helemaal aan gewend en gaat het deel uitmaken van ons normale bestaan.

Het opvallendste verschil tussen onze twee werelden op het vlak van recreatie ontstaat door onze respectievelijke vereisten. We hebben hier geen behoefte aan krachtige of een ander soort lichamelijke oefening en we hoeven ook niet naar buiten te gaan in de "frisse lucht". Onze geestelijke lichamen zijn altijd al in perfecte conditie, we lijden niet aan wat voor soort ontregelingen dan ook en de lucht, die niet anders dan fris kan zijn dringt door tot in iedere hoek van onze huizen en gebouwen waar die zijn zuiverheid geheel behoudt. Het zou op geen enkele manier mogelijk zijn om aangetast of vergiftigd te raken. Daardoor kun je ervan uit gaan, dat onze recreatievormen eerder op het mentale vlak liggen dan op het "fysieke".

Aangezien de meeste buitensporten op aarde gepaard gaan met het gebruik van een bal, realiseren we ons hier, waar de wet van de zwaartekracht onder andere omstandigheden functioneert dan bij jullie, dat alles waar een bal bewogen moet worden door er tegen aan te slaan tot erg hopeloze resultaten zou leiden. Ik heb het nu over spelen met een competitief karakter.

Op aarde wordt vaardigheid bij spelen verworven door het beheersen van de spieren van het lichaam door de geest, nadat de eersten in een gezonde conditie zijn gebracht. Maar hier zijn we altijd al in een gezonde conditie en onze spieren staan altijd onder volledige en absolute beheersing door onze geest. Efficiency wordt snel verworven, of het nu gaat om spelen op een muzikaal instrument, schilderen van een schilderij of bij wat voor andere ambitie dan ook die het gebruik van de ledematen vereist. Dat komt er daardoor op neer, dat de meeste van de gebruikelijke spelen hier hun betekenis zouden kwijtraken.

En je moet je realiseren dat binnen en buiten hier precies hetzelfde zijn. We hebben ook geen weersveranderingen tijdens de opeenvolgende seizoenen. De grote centrale zon schijnt altijd; het is nooit anders dan aangenaam warm. We voelen nooit de behoefte aan een stevige wandeling om ons bloed beter te laten circuleren. Onze woningen en onze huizen zijn geen noodzakelijkheden, maar toevoegingen aan een op zich al prettig leven. Je zult hier veel mensen tegenkomen die geen woning bezitten; ze willen er geen een, zullen ze je zeggen, omdat de zon eeuwig schijnt en de temperatuur eeuwig warm is. Ze zijn nooit ziek of hongerig of hebben iets anders nodig en de hele prachtige sfeer is aan hen om in rond te zwerven.

Je moet je ook realiseren dat gezichtspunten erg veranderen als iemand hier komt. Wat we zo heel belangrijk vonden toen we geïncarneerd waren vinden we lang niet zo belangrijk meer wanneer we eenmaal in de geestelijke wereld zijn aangekomen. En veel van onze eerdere aardse spelen lijken tamelijk saai en onbeduidend bij onze enorm toegenomen vermogens in de geestelijke wereld. Het feit dat we onszelf onmiddellijk in de ruimte kunnen voortbewegen is voldoende om de grootste aardse atletische vaardigheid tot iets onbelangrijks te laten vervallen en bij onze wereldse sporten en spelen is dat ook het geval. Onze recreatie is meer geestelijk en we hebben nooit het gevoel dat we een overtolligheid aan fysieke energie kwijt moeten in een inspannende actie, omdat onze energie op een constant niveau blijft in overeenstemming met onze individuele behoeften. We merken dat we zoveel hebben te leren en dat leren op zichzelf zo plezierig is dat we jullie aantal of variëteit in recreatie niet nodig hebben. We hebben ruimschoots voldoende muziek om naar te luisteren, er zijn zulke wonderbaarlijkheden in deze landen waar we alles van willen weten en er is zoveel prettig werk te doen, dat er geen aanleiding is om droevig gestemd te raken bij het vooruitzicht dat er weinig van de *aardse* sporten en tijdverdrijven in de geestelijke wereld zijn. Er is hier zo'n overdaad aan heel veel meer leuke dingen om mee te maken en te doen, waarnaast erg veel van de aardse recreatiemogelijkheden niet meer dan trivialiteiten lijken.

IX. GEESTELIJKE PERSOONLIJKHEDEN

Hoe voelt het om een geestelijk persoon te zijn?

Dat is een vraag die bij veel mensen is opgekomen. Als iemand vervolgens zou vragen: hoe voelt het om een aards persoon te zijn?—zou je geneigd zijn te antwoorden dat zo'n vraag tamelijk dwaas zou zijn, omdat ik zelf ooit geïncarneerd was en ik dat daarom zou kunnen weten. Maar laten we eerst eens kijken wat voor antwoord daarop gegeven zou kunnen worden, voordat we die vraag als dwaas afdoen.

Sta eerst eens stil bij het fysieke lichaam. Dat is onderhevig aan vermoeidheid, waardoor het van vitaal belang is om te rusten. Het krijgt honger en dorst en moet voedsel en drinken krijgen. Het kan pijn lijden en gekweld worden door allerlei ziekten en aandoeningen. Het kan ledematen verliezen door ongelukken of andere oorzaken. De zintuigen kunnen aangetast raken bij het ouder worden; of ongelukken kunnen ook het gezichtsvermogen of gehoor doen verliezen, of het fysieke lichaam kan geboren worden zonder een van die zintuigen en het kan bovendien zonder spraakvermogen geboren worden. Het fysieke brein kan zo aangetast zijn, dat we niet zinnig kunnen handelen en als gevolg daarvan verzorgd moeten worden door anderen.

Wat een somber beeld, zul je zeggen! Dat is ook zo, maar iedereen kan het slachtoffer worden van op zijn minst enkele van die opgesomde aandoeningen die ik noemde. Minstens drie ervan heeft iedere ziel op aarde gemeen—honger, dorst en vermoeidheid. En dat put de lijst beslist niet uit. Maar voor ons doel is het voldoende.

Laat nu elk van die onplezierige aandoeningen die ik heb opgesomd eens helemaal weg; sluit de oorzaak ervan volledig en voor altijd uit en dan heb je een idee hoe het voelt een geestelijk persoon te zijn!

Toen ik nog op aarde was had ik een paar aandoeningen die velen van ons hebben, aandoeningen die niet noodzakelijk ernstig zijn en die we bijna als vanzelfsprekend zien; de kleine steken en pijntjes waar de meeste geïncarneerden bij tijd en wijle mee te maken hebben. Naast die kleine aandoeningen was ik me natuurlijk bewust van mijn fysieke lichaam door de inbreuken van honger, dorst en vermoeidheid. De laatste ziekte—de ernstige—was teveel voor het fysieke lichaam en mijn overgang vond plaats. En onmiddellijk wist ik toen wat het betekende om een geestelijk persoon te zijn.

Terwijl ik met Edwin stond te praten voelde ik me fysiek een reus, ondanks het feit dat ik net mijn ziekbed achter me had gelaten. En met het verstrijken van de tijd begon ik me zelfs beter te voelen. Ik had geen flauw idee van pijnscheuten en ik voelde me licht van gewicht. Het voelde inderdaad totaal niet alsof ik opgesloten zat in een lichaam! Mijn gedachten waren heel helder en ik was me alleen bewust van mijn lichaam wat betreft het kunnen bewegen van mijn ledematen en mijzelf hoe ik ook wilde, kennelijk zonder de spierbewegingen die nog zo kort daarvoor vertrouwd waren. Het is uiterst moeilijk om dat gevoel van *volmaakte* gezondheid aan jullie over te brengen, omdat zoiets totaal onmogelijk is op aarde en daardoor heb ik niets om dat mee te vergelijken of mee in verband te brengen. Deze toestand hoort alleen bij de geest en tart elke beschrijving in aardse termen volledig. Je *moet* dat zelf ervaren en dat zal niet mogelijk zijn totdat je zelf iemand van ons wordt.

Ik heb al gezegd dat mijn geest helder was. Dat is een understatement. Ik ontdekte dat mijn geest werkelijk een opslagplaats was van feiten over mijn aardse leven. Iedere handeling die ik had gedaan en elk woord dat ik had geuit, iedere indruk die ik had opgedaan; elk feit waarover ik had gelezen en ieder gebeuren dat ik had meegemaakt, dat alles merkte ik was onuitwisbaar geregistreerd in mijn onderbewuste geest. En dat is gewoon bij iedere geestelijke persoon die een geïncarneerd leven heeft gehad.

Je moet niet denken dat we voortdurend achtervolgd worden door een wild schimmenspel van willekeurige gedachten en indrukken. Dat zou werkelijk een nachtmerrie worden. Nee. Onze geesten zijn net een complete biografie van ons aardse leven, waarin ieder klein detail over onszelf is opgenomen, op een ordelijke manier gerangschikt en *niets weggelaten*. Het boek is normaal gesloten, maar het is er altijd, onder handbereik voor ons om open te slaan en we hoeven alleen maar de gebeurtenissen op te roepen die we willen. Ik spreek nu voor mijzelf persoonlijk en hoe het de mensen vergaat met wie ik in deze sfeer leef.

De beschrijving die ik jullie gaf van het geheugen van zo'n bepaalde persoon in de laagste sferen, zet andere wetten in werking zoals ik jullie probeerde te laten zien. Ik kan niet zeggen hoe het gebeurt; Ik kan alleen vertellen *wat* er gebeurt.

Dit encyclopedische geheugen, waarmee we zijn begiftigd, valt niet zo moeilijk te begrijpen als je stilstaat bij je eigen gemiddelde aardse geheugen. Je wordt niet voortdurend lastig gevallen door de

gebeurtenissen van je leven, maar je kunt ze eenvoudig oproepen wanneer en waar je maar wilt en ze kunnen ieder ogenblik ontstaan vanuit de gebeurtenissen van dat moment. Een gebeurtenis zet een serie gedachten in beweging waar het geheugen zijn aandeel in heeft. Soms kun je niet oproepen wat je in je geheugen hebt, maar in de geestelijke wereld kunnen we dat onmiddellijk zonder enige inspanning en foutloos herinneren. De onderbewuste geest vergeet nooit iets en als gevolg daarvan kan ons verleden als een terechtwijzing voor ons worden of anderszins, afhankelijk van onze aardse levens. Wat opgeslagen is in het geheugen van de geest kan niet uitgewist worden. Dat is er voor altijd, maar het achtervolgt ons niet persé, omdat in die registers ook de goede daden liggen opgeslagen, de vriendelijke gedachten en alles waar we gewoon trots op kunnen zijn. En wanneer dat in grotere en opvallender letters is geschreven dan de dingen die we betreuren, zullen we des te gelukkiger zijn.

Natuurlijk, wanneer we in de geestelijke wereld leven zijn onze geheugens beslist vasthoudend. Wanneer we een of ander onderwerp bestuderen zullen we merken dat we makkelijk en snel leren, omdat we bevrijd zijn van de beperkingen die het fysieke lichaam onze geest oplegt. Als we kennis verwerven zullen we die kennis zonder problemen vasthouden. Als we ons eigen proberen te maken waar handvaardigheid bij vereist is zullen we merken dat onze geestelijke lichamen onmiddellijk en exact reageren op de impulsen van onze geest. Het leren een schilderij te maken of een muziekinstrument te bespelen om twee wereldse activiteiten te noemen, zijn bezigheden die in een fractie van de tijd die we geïncarneerd nodig zouden hebben uitgevoerd kunnen worden. Bij het leren om een geestelijke tuin te ontwerpen bijvoorbeeld of een huis te bouwen zullen we merken dat de benodigde kennis met net zulk gemak en snelheid verworven wordt—als onze intelligentie dat toestaat; want we zijn niet alleen maar begiftigd met scherp intellect op het moment dat we ons fysieke lichaam afleggen. Als dat zo was zouden deze sferen alleen maar bewoond worden door supermannen en supervrouwen en wij zijn verre van dat! Maar onze intelligentie kan vermeerderd worden; dat maakt onderdeel uit van onze vooruitgang, want vooruitgang is niet alleen van geestelijke aard. Onze geesten hebben onbeperkte bronnen voor intellectuele uitbreiding en verbetering, hoezeer we ook minder ontwikkeld kunnen zijn als we in de geestelijke wereld aankomen. En onze geestelijke vooruitgang zal zeker en gestaag vorderen als we dat willen zoals we dat kunnen doen temidden van de geleerde en bekwame meesters op alle gebieden van kennis en leren. En gedurende onze studies zullen we geholpen worden door onze onfeilbare goede geheugens. Vergeten is er niet meer bij.

Laten we nu eens stilstaan bij het geestelijke lichaam zelf. Het geestelijke lichaam is, als je het ruim ziet, de tegenhanger van onze aardse lichamen. Als we in de geestelijke wereld komen zijn we duidelijk herkenbaar onszelf. Maar we laten al onze fysieke beperkingen achter ons. We hebben al onze ledematen, ons gezichtsvermogen en gehoor; al onze zintuigen functioneren in feite volledig. Inderdaad, de vijf zintuigen zoals we die op aarde kennen, worden vele malen scherper nu we onstoffelijk zijn. Elke boven- of minder dan normale condities van het fysieke lichaam, zoals uitzonderlijke zwaarlijvigheid of tengerheid, verdwijnen als we in deze sferen komen en we zien er uit zoals dat op aarde had horen te zijn als dat niet door allerlei redenen anders was geworden.

Er is een fase in ons leven die we wel de bloei van het leven noemen. Daar bewegen we ons allemaal naar toe. De ouderen of ouden van dagen onder ons die in de geest komen gaan terug naar de periode van de bloei van ons leven. Anderen die nog jong zijn zullen vooruit gaan naar die periode. En we houden allemaal onze natuurlijke eigenschappen; die raken we nooit kwijt. Maar we merken dat we veel minder belangrijke fysieke eigenschappen, die we best kwijt willen, met onze aardse lichamen afschudden—bepaalde onregelmatigheden van het lichaam waarmee we misschien geboren zijn of die we in de loop der jaren hebben gekregen. Hoe velen onder ons zijn er niet, denk ik, zouden er tijdens hun incarnatie geen kleine verbeteringen weten aan onze fysieke lichamen als dat mogelijk zou zijn! Niet weinig!

Ik heb je al verteld hoe de bomen in deze sferen groeien in een volmaakte staat—recht op en er mooi en goed gevormd uitzien, omdat ze niet te lijden hebben van stormen die ze doen buigen en jonge takjes vervormen. Het geestelijk lichaam is hier in de geest onderhevig aan precies dezelfde wet. De stormen in het leven kunnen het fysieke lichaam vervormen en als dat leven geestelijk lelijk is geweest kan dat net zo vervormd zijn. Maar als het aardse leven geestelijk gezond is geweest, zal het geestelijke lichaam op dezelfde manier ook gezond zijn. Er zijn veel mooie zielen die in een misvormd aardse lichaam wonen. En er zijn veel slechte zielen die in een goed gevormd aardse lichaam wonen. De geestelijke wereld onthult de waarheid zodat iedereen die kan zien.

Hoe ziet het geestelijk lichaam er anatomisch uit, kun je vragen? Anatomisch exact hetzelfde als bij jou. We hebben spieren, we hebben botten, we hebben zenuwen, maar die zijn niet aardse; die zijn zuiver geestelijk. We lijden niet aan kwalen—dat zou onmogelijk zijn in de geestelijke wereld. Daardoor is het niet nodig om er voortdurend op te letten om goed gezond te blijven. Hier is onze gezondheid altijd perfect, omdat we zo'n trillingsfrequentie hebben dat ziekte en de ziektekiemen die ze veroorzaken niet binnen

kunnen dringen. Ondervoeding zoals jullie dat kennen kan hier niet bestaan, maar geestelijke ondervoeding—dat wil zeggen van de ziel—bestaat wel degelijk. Een bezoek aan de donkere sferen en hun omgeving maakt dat heel snel duidelijk!

Lijkt het vreemd dat een geestelijk lichaam ook vingernagels en haar heeft? Hoe zou je ons dan willen zien? Waarschijnlijk toch niet verschillend van jezelf in dat opzicht? Zou dat geen walgelijk gezicht worden zonder onze gebruikelijke anatomische kenmerken en karakteristieken? Dit lijkt een gewone opmerking, maar het is soms noodzakelijk en opportuun om iets elementairs te zeggen.

Hoe is het geestelijk lichaam gekleed? Veel mensen—ik denk wel de overgrote meerderheid—worden in deze sferen wakker in de tegenhanger van de kleren die ze op aarde droegen op het moment van hun overgaan. Het is redelijk dat dit zo is, omdat die uitdossing gebruikelijk is, vooral als de persoon geen voorkennis heeft over de toestand in de geestelijke wereld. En ze kunnen net zo lang zo gekleed blijven gaan als ze willen. Hun vrienden zullen hen wel verteld hebben over hun werkelijke zijnstoestand en ze kunnen dat veranderen naar hun geestelijke kleding als ze dat willen. De meeste mensen zijn maar al te blij om te veranderen, aangezien hun oude aardse kledingstijl er erg saai uitziet in deze kleurrijke sferen. Het duurde niet lang voordat ik mijn oude kerkelijke kleding inruilde voor mijn werkelijke kledij. Zwart is so wie so te somber in zo'n wereld van kleur!

Geestelijke kledij is op zich bijna net zo verschillend als de sferen verschillen. Er lijkt altijd een subtiel verschil te zijn tussen de geestelijke kledij van de ene persoon en de andere, zowel in kleur als in vorm, zodat er alleen al qua kleur en vorm een oneindige variëteit is.

Alle geestelijke gewaden hebben de volle lengte; dat wil zeggen dat ze tot de voeten neerhangen. Ze zijn lang genoeg om in gracieuze plooiën te hangen en juist die plooiën laten de mooiste tinten en kleurtonen zien door het effect wat op aarde “licht en schaduw” genoemd zou worden. Het is onmogelijk om een uitgebreid beeld te schetsen van de verschillende bijkomende kenmerken van het totaalbeeld van de geestelijke kleding.

Veel mensen zul je een gordel of een sjerp om hun middel zien dragen. Soms zijn die materieel, soms lijken ze van goud of zilver kant of weefsel. In al die laatste gevallen zijn dat beloningen voor verleende diensten. Je kunt je onmogelijk een beeld vormen van de meest schitterende gouden of zilveren gordels die gedragen worden door de grote personages uit de hogere sferen. Die zijn meestal versierd met de prachtigste kostbare stenen, die in verscheidene vormen gemaakt zijn en gemonteerd in prachtig bewerkte zettingen volgens de daarvoor geldende regels. Die hogere wezens kun je net als hun schitterende gordels ook de prachtigste diademen zien dragen. Daar geldt dezelfde wet voor. Degenen van ons van een lagere graad kunnen mogelijk ook zulk soort versiering dragen, maar dan in zeer aangepaste vorm.

Er staat een enorme rijkdom aan overlevering achter het hele onderwerp van geestelijke sieraden, maar je kunt in ieder geval stellen: al zulke sieraden *moeten* verdiend worden. Beloningen worden alleen uit verdienste gegeven.

We kunnen aan onze voeten dragen wat we willen en de meesten van ons hebben voorkeur voor een of andere vorm van bedekking. Dat heeft meestal de vorm van een lichte schoen of sandaal. Ik heb hier grote aantallen mensen gezien die een voorliefde voor blootsvoets lopen hebben en dat ook doen. Dat is helemaal in orde en roept ook geen enkel commentaar op. Het is natuurlijk en gewoon voor ons.

Het materiaal waaruit onze kledij is gemaakt is niet transparant zoals sommigen misschien geneigd zijn te denken! Het is zeker wel substantieel. En de reden van die ondoorschijnendheid is dat onze kleding dezelfde trillingsfrequentie heeft als de drager. Hoe verder iemand gevorderd is, hoe hoger die frequentie wordt en als gevolg daarvan krijgen de bewoners van die verheven sferen een onvoorstelbare delicaatheid in zowel geestelijk lichaam als kleding. Dat delicate valt ons meer op, in uiterlijk zichtbare zin, dan hen om dezelfde reden dat een klein lichtje zoveel helderder lijkt in een donkere omgeving. Wanneer het licht duizendmaal sterker zou worden—wat het geval is in de hogere sferen—dan wordt het contrast onmetelijk groter.

We dragen zelden hoofdbedekking. Ik kan me niet herinneren ooit iets dergelijks in deze sfeer te hebben gezien. We hebben geen bescherming tegen de elementen nodig!

Ik denk dat je ondertussen wel tot de conclusie gekomen bent dat het zijn van een geestelijk persoon een erg prettige ervaring *kan* zijn. En tijdens mijn tochten door deze sferen moet ik de eerste persoon nog tegenkomen, die bereid zou zijn om dit heerlijke, vrije leven in de geestelijke wereld in te ruilen voor het oude leven op aarde. *Experto crede!*

X. DE SFEER VAN DE KINDEREN

Een van de ontelbare vragen die ik kort na mijn aankomst in de geestelijke wereld aan Edwin stelde ging over het lot van kinderen die als zodanig overgingen naar de geestelijke landen.

Er is een periode in onze aardse levens die we wel “de bloei van het leven” noemen. Er is hier in de geestelijke wereld ook een hoogtepunt van het leven en naar die periode gaan alle zielen toe of keren daarheen terug, afhankelijk van de leeftijd waarop hun overgaan plaatsvindt. Hoe lang dat duurt hangt helemaal van henzelf af, aangezien dat puur een zaak is van geestelijke vooruitgang en ontwikkeling, hoewel die periode bij jongeren veel korter is. Zij die naar de geest overgaan nadat de periode van het hoogtepunt van het leven is bereikt, of ze nu ouder of uiterst bejaard zijn, zullen er in de loop van de tijd jonger gaan uitzien, hoewel ze ouder in kennis en spiritualiteit worden. Daaruit mag je niet afleiden dat we uiteindelijk allemaal op een dood punt van alledaagse uniformiteit terecht gaan komen. Uiterlijk zien we er jong uit; we verliezen alleen die tekenen van het voorbijgaan van de jaren wat sommigen van ons niet weinig in de war brengt wanneer we geïncarneerd zijn. Maar onze geesten worden ouder naarmate we kennis en wijsheid en grotere spiritualiteit vergaren en die eigenschappen van de geest manifesteren zich aan iedereen met wie we in contact komen.

Toen we de tempel in de stad bezochten en van een afstand de stralende bezoeker konden zien die we kwamen eren zag hij er voor het oog uit als iemand met een volmaakte—en eeuwige—jeugd. En de mate van kennis en wijsheid en spiritualiteit die hij verspreidde en die we konden voelen met onze geest, was overweldigend groot. Dat is hetzelfde, zij het in verschillende mate, met al diegenen die ons bezoeken vanuit de hogere sferen. Als die verjonging plaats vindt bij volwassen mensen, hoe zit het dan met de zielen die overgaan als kind; inderdaad, en hoe zit het dan met hen die zelfs al bij hun geboorte overgaan naar de geest?

Het antwoord is, dat zij groeien zoals ze op aarde gegroeid zouden zijn. Maar de kinderen hier—van alle leeftijden—krijgen een zodanige behandeling en zorg als nooit mogelijk zou zijn geweest in de aardse wereld.

Het jonge kind, waarvan de geest nog niet volledig gevormd is, wordt door aardse contacten besmet en merkt bij het overgaan naar de geest in een sfeer te zijn gekomen van grote schoonheid, geleid door zielen van net zulke schoonheid. Deze sfeer van de kinderen wordt de “hemelse kinderopvang” genoemd en iedereen die het geluk had om die te bezoeken zal het er mee eens zijn dat er geen passender term voor gevonden had kunnen worden. Daarom stelde Edwin in antwoord op mijn eerdere vraag voor dat Ruth en ik samen met hem op bezoek zouden gaan naar die hemelse kinderopvang.

We wandelden naar de grens tussen de hogere sfeer en de onze en we gingen in de richting van Edwins huis. We konden de atmosfeer al ijler voelen worden, hoewel het nog niet zo opvallend was dat het ongemak of onaangenaamheid veroorzaakte. Het viel mij op dat deze atmosfeer een hoop meer kleur bevatte, veel meer dan in de dieptes van de sfeer. Het was alsof een groot aantal lichtkolommen bij elkaar kwam en hun brede stralen over het hele landschap uitspreidde. Deze lichtkolommen waren altijd in beweging, zichzelf door elkaar heen wevend en de meest delicate en verrukkelijke kleur mengingen producerend, zoals het op elkaar volgen van regenbogen. Ze waren uiterst rustig, maar ze waren ook vervuld met vitaliteit en naar het Ruth en mij leek, luchthartigheid en vrolijkheid. Droefheid en ongelukkigheid voelde je hier als totaal onmogelijk.

Het landschap werd veel helderder groen in het gebladerte, de bomen waren niet zo groot, maar ze waren qua vorm hetzelfde als alle andere bomen in deze sferen en ze groeiden even perfect.

Nadat we een stukje gelopen hadden werd de atmosfeer helder zonder de gekleurde stralen en leek die meer op onze eigen sfeer. Maar er was een vreemd en subtiel verschil dat de bezoeker bij zijn eerste bezoek in verwarring bracht en dat kwam volgens Edwin door de zuivere spiritualiteit van de kinderen die daar leefden. Net zoiets overkomt je als je het voorrecht hebt door een hogere sfeer te reizen dan die waar je normaal verblijft. Het is bijna alsof de lucht krachtiger is, nog geheel los van een merkbaar verheffend effect op de geest.

We zagen vele mooie gebouwen om ons heen bij het wandelen over het zachte gras. Ze waren niet erg groot, maar ze waren wel breed en ze stonden allemaal uiterst aangenaam tussen bomen en tuinen. Het is onnodig te zeggen dat overal bloemen in overvloed groeiden in artistiek gearrangeerde bedden en in grote massa's op de hellingen van gras en onder de bomen. Het viel mij op dat in sommige gevallen bloemen die je ook op aarde ziet bij elkaar groeiden en anderen die geschikt waren voor de geestelijke wereld apart daarvan stonden. Ons werd verteld dat er geen speciale reden was voor die afscheiding, maar dat het alleen zo gedaan was om het verschil tussen die twee soorten bloemen, de geestelijke en de aardse te laten zien. Hoe mooi de aardse bloemen die hier zijn ook bloeien er is geen vergelijk met degenen die alleen in de

geestelijke landen bloeien. Ook hier weer wordt je beperkt door je aardse ervaring bij iedere poging om ze te beschrijven. Niet alleen zijn de kleuren rijker, maar het bij elkaar passen van de bloemen en het gebladerte laten zo'n overvloed aan ongeëvenaarde schoonheid van ontwerp zien dat we daar geen aardse voorbeeld als vergelijking bij kunnen aanvoeren. Maar dat wil niet zeggen dat deze prachtige bloemen de suggestie wekten van kunstmatige bloei in kassen. Verre van dat. De grote overvloed ervan samen met de grote kracht en variëteit aan geuren verdreef direct iedere gedachte aan zeldzaamheid. Er was geen sprake van cultiveren van de schoonheid van de bloei ten koste van de geur ervan. Ze hadden de kwaliteit die aan alle groeiende dingen hier eigen is in het uitstorten van hun energie gevende kracht, niet alleen door middel van hun aroma's, maar door persoonlijk contact. Ik had het experiment om een bloem te omsluiten met je handen—zoals Ruth me had laten zien—al gedaan en de stroom aan levenskracht in mijn armen naar boven voelen vloeien.

We zagen betoverende vijvers en kleine meertjes waar op het oppervlak de mooiste waterbloemen in de vrolijkste kleuren bloeiden. In een andere richting zagen we grotere watervlakten als een serie meren waar vele kleine bootjes sereen op rond dreven.

De gebouwen waren van een substantie gebouwd die erg op albast leek en die allemaal een zweem van heel delicate kleuren hadden, zoals je wel ziet in het subtiële vermengen van een aardse regenboog. De architectuur leek voor het grootste deel op die in onze eigen sfeer; dat wil zeggen dat sommige gebouwen aan hun buitenkant het meest verfijnde beeldhouwwerk van dingen uit de natuur hadden die veel voorkomen bij bomen en bloemen, terwijl het reliëf bij anderen gebaseerd was op bepaalde kenmerken uit de geestelijke wereld.

Maar onze aangenaamste verrassing was toch het verspreid in de bossen zien van de meest curieuze kleine huisjes, zoals je vroeger altijd dacht dat die alleen in boekjes met kinderverhalen bestonden. Hier stonden piepkleine huisjes met kronkelig timmerwerk—prachtig kronkelig—met helderrode daken en ramen met spijlen en ieder voor zich met een aantrekkelijk klein tuintje eromheen.

Je zou meteen denken, dat de geestelijke wereld die sprookjesachtige creaties ten genoegen van kinderen geleend zou hebben van de aardse wereld, maar dat is niet zo. In werkelijkheid komt dit hele concept van miniatuur huisjes uit de geestelijke wereld. Wie de kunstenaar was van onze oorspronkelijke ideeën is op aarde in de loop der jaren verloren gegaan. Die kunstenaar is ons hier echter bekend, zij werkt voort in de sfeer van de kinderen.

Deze kleine huisjes waren groot genoeg met voldoende ruimte voor een volwassene om zich in te bewegen zonder gevaar zijn hoofd te stoten! Voor de kinderen leken ze precies de goede grootte te hebben om zich er niet in verloren te voelen. Het werd me duidelijk dat om diezelfde reden alle grote gebouwen in deze sfeer niet opvallend groot waren. Door die zo niet te hoog te maken, noch de ruimtes te groot, conformeerden die zich met de geest van de kinderen, die nog niet volledig gevormd was, waar ruimtes groter lijken dan ze werkelijk zijn en waar te royale gebouwen op kinderen een effect zouden hebben ze tot dwerg te maken.

Grote aantallen kinderen wonen in deze kleine huisjes, elk geleid door een ouder kind, dat helemaal in staat is om iedere situatie die op zou kunnen komen aan te kunnen samen met de andere "bewoners".

Bij het rondwandelen zagen we groepen gelukkige kinderen, sommigen met elkaar spelend, anderen op het gras zittend terwijl een onderwijzer hen voorlas. Nog weer anderen zagen we aandachtig en met duidelijke interesse luisterend naar een onderwijzer die de bloemen aan hen uitlegde en ze een soort botanica les gaf. Maar dat was een ander soort plantkunde dan van de aardse wereld voor zover het ging om de zuiver geestelijke bloemen. De verschillen tussen de aardse bloemen en de geestelijke bloemen werden ruimschoots gedemonstreerd door het gescheiden zijn van de twee soorten bloemen.

Edwin bracht ons bij een van die onderwijzers en legde de reden van ons bezoek uit. We werden meteen welkom geheten en de onderwijzer beantwoordde vriendelijk een paar vragen. Door haar enthousiasme voor haar werk vertelde ze ons met plezier alles wat we wilden weten zei ze. Wat haarzelf betrof was ze al een behoorlijk aantal jaren in de geestelijke wereld. Ze had zelf kinderen gehad op aarde en ze was nog steeds erg geïnteresseerd in hun welzijn en dat had haar tot haar huidige werk gebracht. Dat vertelde ze ons over zichzelf. Dat was niet erg informatief, want we zagen dat al zonder dat ze ons dat had hoeven vertellen! Wat ze ons *niet* vertelde—Edwin vertelde ons dat later—was dat ze zo succesvol was met haar eigen kinderen op aarde, die nu met hun moeder in haar werk samenwerkten, dat het vanaf het begin vanzelfsprekend was wat voor werk ze zou gaan doen in de geestelijke landen. Het is onnodig te zeggen dat dit de bezigheid was waarop ze haar zinnen had gezet—de zorg voor kinderen.

Niemand hoefde ons uit te leggen, dat ze bewonderenswaardig geschikt was voor zulk werk. Ze straalde die charme en vertrouwen uit, natuurlijke vriendelijkheid en opgewektheid, die de kinderen zo aansprak. Ze begreep de kinderlijke geest—ze was eigenlijk zelf een volwassen kind! Ze bezat een grote kennis over de meeste interessante dingen en vooral die dingen die de meeste kinderen aanspreken; ze had

een onuitputtelijke hoeveelheid aan schitterende verhalen voor de aan haar toevertrouwde kleintjes en nog belangrijker, ze was in staat—en liet dat ook zien—om één te zijn met hen. Ik denk niet dat we tot nu toe iemand waren tegengekomen die zo aller gelukkigst was als deze vriendelijke ziel.

In deze sfeer, vertelde onze nieuwe vriend ons, waren er kinderen in alle leeftijden, van het kind wiens enige ervaring op aarde neerkwam op slechts een paar minuten, of daar zelfs helemaal geen ervaring had opgedaan, maar “dood” geboren was, tot de tieners van zestien of zeventien jaar in aardse tijd.

Het komt regelmatig voor dat kinderen bij het opgroeien in deze zelfde sfeer blijven en zelf voor een tijd onderwijzer worden totdat ander werk hen elders brengt.

En hoe zit het met de ouders? Werden die ooit onderwijzers van hun eigen kinderen? Zelden of nooit informeerde onze vriendin ons. Zo'n praktijk zou nauwelijks werkbaar zijn, aangezien een ouder meer geneigd was tot vooringenomenheid ten gunste van het eigen kind en er andere knelpunten zouden kunnen zijn. De onderwijzers zijn altijd zielen met een brede ervaring en er zijn weinig ouders op aarde die onmiddellijk na het overgaan vanaf de aarde de zorg voor geestelijke kinderen op zich zouden kunnen nemen. Of de onderwijzers zelf op aarde ouders waren of niet, ze ondergaan een uitgebreide training voordat ze geschikt geacht worden om onderwijzer voor de kinderen te zijn en om te voldoen aan de strikte hoge standaarden van het werk en om die hoog te houden. En ze moeten natuurlijk allemaal qua temperament ook geschikt zijn voor de positie van onderwijzer.

Het werk is niet uitputtend, zoals je dat in de aardse wereld zou zien, maar het vraagt een veelheid aan speciale kenmerken.

De mentale en fysieke groei van het kind in de geestelijke wereld gaat veel sneller dan in de aardse wereld. Je zult je herinneren wat ik je vertelde over het absolute herinneringsvermogen van het geheugen hier. Dat herinneringsvermogen begint zo snel als de geest in staat is om ook maar iets te begrijpen en dat is al erg vroeg. Die schijnbare vroegrijpheid is hier volmaakt natuurlijk, omdat de jonge geest op dezelfde manier kennis opneemt. Het temperament wordt zorgvuldig begeleid volgens zuiver geestelijke regels, zodat het bezit aan kennis bij een zo jong iemand nooit het onaangename krijgt van aardse vroegrijpheid. De kinderen worden eerst getraind in strikt spirituele zaken en daarna wordt ze meestal geleerd over de aardse wereld als ze daar al niet in hebben geleefd of als hun aardse levens erg kort waren.

De leider van de sfeer handelt in het algemeen *in loco parentis* en alle kinderen zien hem inderdaad als een vader.

De studies van de kinderen hebben een uiterst breed bereik. Ze worden onderwezen te lezen, maar veel andere onderwerpen van de aardse curricula worden als overtollig in de geestelijke wereld geheel weggelaten. Je zou beter kunnen zeggen dat de kinderen kennis gegeven wordt over een bepaald onderwerp dan erin onderwezen te worden.

Als ze opgroeien zijn ze in staat om voor zichzelf het type bezigheid te kiezen dat hen aanspreekt en op die manier kunnen ze daarvoor toegerust worden met de benodigde kwalificaties door zich te specialiseren in hun studies. Sommigen van hen kiezen er bijvoorbeeld voor om tijdelijk terug te keren naar de aarde om met ons samen te werken bij de uitoefening van communicatie, waarbij zij dan hoogst efficiënte instrumenten zijn en grondig genieten van hun bezoeken. Zulke bezoeken hebben als voordeel dat ze veel aan hun ervaring toevoegen. Het vergroot de diepgang in hun begrip van alle beproevingen—en plezier—van het geïncarneerd zijn.

Er komt altijd één vraag op in het denken van aardse mensen die overgegaan zijn met betrekking tot kinderen: Zullen we in staat zijn onze kinderen te herkennen als we zelf in de geestelijke wereld aankomen? En het uiterst empathische antwoord is *Ja*, zonder ook maar enige twijfel. Maar hoe is dat mogelijk als zij in de geestelijke wereld en buiten ons zicht *zijn opgegroeid*? Om dat te kunnen beantwoorden is een beetje meer kennis over onszelf nodig.

Je moet weten dat wanneer het fysieke lichaam slaapt, het geestelijke lichaam zich er tijdelijk uit terugtrekt, maar er nog mee verbonden blijft door een magnetisch koord. Dat koord is de echte levenslijn tussen het geestelijke lichaam en het aardse lichaam. De zo gepositioneerde geest zal òf in de buurt van het aardse lichaam blijven, òf hij zal aangetrokken worden door die sfeer waartoe zijn aardse leven tot dan toe het recht geeft binnen te gaan. Het geestelijk lichaam verblijft op die manier dus een gedeelte van de levenstijd van het aardse lichaam in de geestelijke landen. En tijdens die bezoeken kom je verwanten en vrienden tegen die al eerder zijn overgegaan en het is op diezelfde manier dat ouders tijdens die bezoeken hun kinderen kunnen ontmoeten en zo hun groei kunnen zien. Meestal is het de ouders niet toegestaan om in de eigen sfeer van de kinderen te komen, maar zijn er tal van plaatsen waar zulke ontmoetingen kunnen plaats vinden. Als je je herinnert wat ik heb gezegd over het herinneringsvermogen van het onderbewustzijn, zie je dat in zulke gevallen het probleem om een kind te kunnen herkennen zich niet voordoet, omdat de ouder het kind op precies dezelfde manier heeft gezien en gevolgd tijdens het

opgroeien gedurende al de tussenliggende jaren als die ouder dat gedaan zou hebben als het kind in de aardse wereld zou zijn gebleven.

Er moet natuurlijk wel een voldoende gehechtheidsbinding tussen de ouder en het kind bestaan, want anders zal die wet niet van kracht worden. Wanneer die niet bestaat spreekt de conclusie voor zich. Zo'n verbinding van affectie of vriendelijke belangstelling moet er ook bestaan tussen alle menselijke relaties in de geestelijke wereld, of dat nu is met een echtgenoot en zijn vrouw, ouder en kind, of tussen vrienden. Zonder een dergelijke belangstelling of affectie wordt het problematisch of er ooit een ontmoeting zal zijn, of het zou toevallig moeten zijn.

De sfeer van de kinderen is een stadje op zichzelf, met alles wat grote geesten, geïnspireerd door de grootste Geest, mogelijkerwijze zouden kunnen voorzien voor het welzijn, comfort en educatie en plezier en geluk van hun jonge inwoners. De studie hallen zijn net zo volledig uitgerust als de grotere etablissementen in onze eigen sfeer. In veel opzichten zijn ze dat inderdaad ook, aangezien ze alle uitrusting hebben voor het verspreiden van kennis en leren aan diegenen die dat in de geringste mate missen en die daardoor helemaal bij het begin moeten beginnen zoals ze hadden gemoeten als ze op aarde waren gebleven. Dat betreft die kinderen die al heel vroeg tijdens hun kind zijn overgegaan zijn naar de geestelijke wereld. Kinderen die de aarde in hun jonge jaren verlaten zullen hun studie voortzetten vanaf waar ze gebleven waren, en alles van dat laatste weglatend wat verder niet meer van nut is en toevoegend wat geestelijk essentieel is. Zo snel als ze een geschikte leeftijd bereiken kunnen de kinderen hun toekomstige bezigheid kiezen en daar overeenkomstig voor gaan leren. Op wat voor werk dat kan zijn kom ik later nog terug.

De hele kwestie van het voortbestaan van kinderen was een grote vraag voor mij toen ik geïncarneerd was. Ruth zei dat ze daar geen enkel idee over had, behalve dat ze veronderstelde dat kinderen *moesten* voortbestaan; omdat ze intuïtief voelde dat dit ook zo was met volwassenen. Het voortbestaan van de één zou in een wereld met iets van een rechtsorde—wat zij aannam dat dit voor de geestelijke wereld gold—vooronderstellen dat dit ook voor de andere het geval was.

Edwin was even verbluft als ik was. Je kunt je onze verrassing voorstellen toen we geïntroduceerd werden in de sfeer van de kinderen om de meer dan adequate voorzieningen te bekijken die er gemaakt zijn voor de jonge kinderen die in hun kwetsbare jaren zijn overgegaan naar de geestelijke landen. Het is een voorziening die is ingesteld in het belangrijkste en meest wijze beleid—dat van de Vader Zelf—wat geen belijdenissen of geloof, geen doctrines of dogma's, geen ritueel of formulieren inhield. Het komt eigenlijk op niets anders neer dan het simpele feit van het ondergaan van de "dood" van het fysieke lichaam en de werking van dezelfde wetten die voor ons allen van kracht zijn, of het nu over kinderen of ouderen gaat—gewoon het afwerpen van het fysieke lichaam en voor altijd de wereld van de geest binnen gaan.

En de kinderen hebben, zoals verwacht mag worden, hebben dezelfde mogelijkheden, dezelfde rechten op hun geestelijk erfgoed als we allemaal hebben, jong en oud.

En we hebben ook hetzelfde grote doel—perfect en eeuwig geluk.

XI. BEZIGHEDEN

De geestelijke wereld is niet alleen een land van gelijke mogelijkheden voor iedere ziel, maar de mogelijkheden zijn er op zo'n grote schaal dat een nog geïncarneerde persoon zich niet de minste voorstelling kan maken van de omvang daarvan. Mogelijkheden waarvoor?—kun je je afvragen. Mogelijkheden voor goed, nuttig interessant werk.

Ik hoop dat ik ondertussen voldoende duidelijk heb gemaakt dat de geestelijke wereld geen land van nietsdoen is, geen land waar de inwoners hun hele levens besteden in een super-extatische atmosfeer van godsdienstoefeningen, in een niet aflatende stroom formeel “gebeden en lofprijzingen” opzenden tot de Hoge Troon. Er is zeker wel een ononderbroken stroom, maar die uit zich op een heel andere manier. Die welt op vanuit de harten van ons allen, die gelukkig en bovendien dankbaar zijn om hier te zijn.

Ik wil proberen jullie een klein beetje een idee te geven van de immensheid van het bereik aan bezigheden waarin je betrokken kunt raken in deze sferen.

Jullie gedachten zullen meteen uitgaan naar de vele en uiteenlopende bezigheden in de aardse wereld, die over allerlei soorten aardse activiteiten kunnen gaan. Maar achter die bezigheden in de aardse wereld staat de altijd voortdrijvende noodzaak om in je levensonderhoud te voorzien, om voor voedsel en drinken voor je fysieke lichaam te zorgen en kleding en een of andere vorm van een dak boven je hoofd. Je weet inmiddels dat die laatste vier afwegingen hier bij ons geen enkele rol meer spelen. We hebben nooit voedsel en drinken nodig; in kleding en wonen hebben we voor onszelf voorzien door onze levens op aarde. Zoals onze levens op aarde waren, zo zal onze kleding en onderdak zijn wanneer we in de geestelijke landen komen. We hebben zoals je ziet geen *fysieke* noodzaak om te werken, maar we hebben een mentale behoefte om te werken en door dat laatste vinden we hier iedere bezigheid plezierig.

Stel je eens een wereld voor waarin niemand werkt voor zijn *levensonderhoud*, maar waar iedereen alleen maar werkt uit plezier iets voor anderen te doen. Stel je jezelf dat eens voor en dan begin je iets te begrijpen van het leven in de geestelijke landen.

Heel veel aardse bezigheden vinden geen enkele toepassing in de geestelijke wereld. Hoe nuttig en nodig ze ook mogen zijn, ze horen wezenlijk bij de periode van het leven op aarde. Hoe staat het dan met mensen die zo'n positie bekleedden als ik net noemde? Zodra ze zich bewust zijn geworden van hun nieuwe situatie, zullen zij meteen ontdekken dat ze hun aardse roeping voorgoed achter zich hebben gelaten. Ze zullen merken dat de geestelijke wereld hen niet hetzelfde of soortgelijk werk te bieden heeft. Maar dat hoeft niet te leiden tot telerstelling of ongelukkigheid, omdat de noodzaak voor fysiek levensonderhoud voor hen niet meer bestaat en zulke mensen zich in plaats daarvan heerlijk vrij voelen om zich met ander werk bezig te gaan houden. Ze hoeven zich nooit af te vragen waar ze geschikt voor zijn; ze zullen al snel iets vinden wat het aantrekt en wat hun belangstelling wekt. En het zal niet lang duren voordat ze zich bij anderen aansluiten om een of andere nieuwe bezigheid te leren en daar met veel plezier in bezig te zijn.

Tot nu toe heb ik het alleen maar abstract over werken gehad. Laten we maar wat specifieker worden en stilstaan bij wat soorten werk in de geestelijke wereld. Laten we eerst eens iets nemen wat je de zuiver “fysieke” kant van het geestelijk leven zou kunnen noemen en voor dat doel nog een keer naar de stad gaan.

Onderweg daarheen lopen we door vele mooie tuinen, die allemaal ooit een keer zijn ontworpen en aangelegd. Hier, zou je kunnen zeggen, is de eerste soort bezigheid die we tegenkomen. Vele mensen op aarde houden van tuinen en tuinieren. Sommigen zijn dat laatste zelfs als hun beroep gaan doen en deden dat met plezier. Wat is er beter dan hier door te gaan met je werk in de geestelijke wereld, niet beperkt door fysieke omstandigheden, vrij en ongehinderd en met de onuitputtelijke bronnen van de geestelijke wereld tot hun beschikking? Hun bezigheid is van henzelf. Zij kunnen—en doen dat ook—stoppen wanneer ze willen en het ook weer oppakken wanneer ze dat willen. En er is niemand die hen zijn wil oplegt. En wat is het resultaat? Geluk voor henzelf, omdat ze door het scheppen van een prachtig stuk tuinierskunst meer schoonheid aan een al prachtige sfeer toevoegen en door dat te doen meer geluk aan anderen hebben gebracht. Op die manier gaat hun werk door met veranderen, herschikken, plannen, mooier maken, elders opnieuw aanleggen en telkens meer en meer ervaring opdoend. Zo gaan ze daarmee door tot ze op een gegeven moment van bezigheid willen veranderen of totdat hun geestelijke ontwikkeling hen meeneemt naar nieuwe velden om zich te beijeren in andere sferen.

Laten we nu eens naar de muziek hal gaan en zien wat voor werk we daar kunnen aantreffen. Iemand moest natuurlijk plannen en anderen moesten de hal zelf bouwen. Ik heb jullie al verslag gedaan van het bouwen van een aanbouw bij de bibliotheek. In alle belangrijke bouw operaties is de gevolgde methode

hetzelfde, maar de methoden van de geestelijke wereld moeten geleerd worden en het werk van de architect en bouwers met hun verschillende specialistische assistenten is een van de belangrijkste in de geestelijke wereld. Aangezien alle soorten werk open staan voor eenieder die voor zulk werk voelt, is dat van de architect en bouwer ook vrij voor eenieder die er zijn voorkeur voor uit om zijn aardse beroep voort te zetten of liever iets anders wil gaan doen. De wens om dat te doen is werkelijk het enige dat vereist is, hoewel aanleg natuurlijk ook veel helpt. Maar het is erg verrassend te zien hoe snel efficiency wordt verworven door de stimulans er zin in te hebben. De “zin om het te doen” wordt in heel korte tijd vertaald in “het kunnen doen”. Gretige interesse en voorliefde voor het werk zijn alles wat er gevraagd wordt.

Binnenin de muziek hal zijn muziek bibliotheken, waar studenten bezig zijn met hun studies en leerlingen met hun muziek leraren. De meeste mensen die we tegenkomen leren op die manier praktische musici te worden; dat wil zeggen, dat ze leren om één of meer instrumenten te bespelen. En iemand moet ze voorzien van de benodigde instrumenten. De muziek hal doet dat, maar iemand moet ze maken voor de muziek hal. En dan kunnen de instrument makers van de aarde zich thuis voelen met hun vakmanschap als zij daarmee door willen gaan in de geestelijke wereld.

Je zou je nu kunnen voorstellen dat het besteden van een heel leven op aarde aan een bepaalde vorm van werk voor de gemiddelde persoon wel genoeg zou zijn en dat, wanneer hij in de geestelijke wereld komt, het weer oppakken van zijn aardse beroep met zijn eindeloze routine en gezwoeg wel het laatste ding zou zijn wat hij zou willen doen. Maar vergeet niet wat ik jullie allemaal heb verteld over de vrijheid in deze sferen en het feit dat niemand *gedwongen* wordt, niet door de omstandigheden of voor zijn levensonderhoud om wat voor werk dan ook te doen in de geestelijke wereld. Weet, dat al het werk vrijwillig, vrij en uit liefde om het te doen is en uit trots om iets te creëren ten behoeve van je mede bewoners en voor de sfeer in het algemeen en je zult merken, dat de maker van muzikale instrumenten—om één bezigheid uit duizenden te nemen—net zo gelukkig is als wij allemaal zijn in deze sfeer. Dus hij gaat door zijn instrumenten te maken, brengt geluk voor zichzelf en aan zoveel andere mensen, die met plezier en genot nog meer andere mensen gelukkig maken met de schepping vanuit hun geest.

Ik moet tussen haakjes opmerken, dat het niet verplicht is om een muziekinstrument uitsluitend via de muziek hal te betrekken. Iedereen met ervaring om zulke instrumenten te maken zal meer dan bereid zijn om iemand anders te voorzien van wat hij dan ook maar nodig heeft om muziek te maken. In veel huizen hier staat er—en niet alleen als versiering!—een prachtige pianoforte, gebouwd door vaardige handen, die de geestelijke scheppingsmethoden geleerd hebben. Die dingen kunnen niet gekocht worden. Het zijn geestelijke beloningen. Het zou zinloos zijn om te proberen er een te hebben als we er geen recht op hebben. We zouden eenvoudigweg merken dat we er geen een hebben en ook geen middelen hebben om er aan te komen. Niemand zou iets voor ons kunnen creëren, wat het ook wezen mag. Als ze het zouden proberen zouden ze merken dat hun vermogen niet in die richting zou werken. Als je mij zou vragen hoe of wat dat soort dingen bepaalt dan kan ik je alleen maar zeggen dat ik dat niet weet, behalve dat ik wel weet dat het de werking van een geestelijke wet is.

Voordat we de muziek hal verlaten kunnen we ook nog even een kijkje nemen in de bibliotheek. Hier staan duizenden muziekstukken samen met de verschillende gedeeltes waaruit de instrumentalisten spelen. De meeste van de grote orkesten halen hier hun muziek uit de muziek hal. Het is gratis om te lenen wanneer ze maar willen, maar iemand moet er een kopie van maken. En dat is een belangrijke en productieve bezigheid. De bibliothecarissen die voor alle muziek zorgen en die zorgen voor de wensen van de mensen in dit verband vervullen ook een nuttige taak. En zo zou je nog veel meer bijzonderheden kunnen noemen die over het hele scala aan muziek activiteiten gaan, van de persoon die alleen maar van muziek houdt tot de instrumentalisten en de leiders in de muzikale kunst.

In de hal van de weefsels zullen we dezelfde activiteiten aantreffen, hetzelfde geluk van al diegenen die er werken. Op ieder moment kan ik als ik dat wil me aansluiten bij de studenten daar die de meest verfijnde weefsels leren te weven. Mijn interesses liggen echter op een ander vlak en mijn bezoeken aan de hal zijn alleen uit een oogpunt van recreatie. Ruth brengt er regelmatig tijd door om te studeren en ze is een expert geworden in het weven van tapijten. Dat is onderdeel van haar bezigheid in het geestelijk leven en ook tegelijk haar hobby. Ze heeft een paar prachtige tapijten gemaakt, waarvan Edwin en ik twee uitgelezen voorbeelden aan onze muren hebben hangen.

We kunnen van de hal van weefsels alle verschillende materialen krijgen die we nodig hebben of net als in het geval van muziek of we kunnen een paar ambachtslieden vragen iets te maken wat we nodig hebben. We zullen nooit een weigering krijgen, noch zullen we eindeloos hoeven te wachten tot we krijgen wat we willen. Er zijn ruimschoots voldoende ambachtsslui om in al onze behoeften te voorzien.

In dezelfde hal zijn er studenten bezig de kunst van het ontwerpen te leren en die worden geïnstrueerd door meesters in die kunst. Experimenteren gaat voortdurend door bij het produceren van nieuwe typen stoffen en nieuwe ontwerpen. Die verschillende materialen hebben totaal niets van doen met onze eigen geestelijke kleren. Dat is een persoonlijke kwestie. De producten van de weefsels hal worden

voor algemene doeleinden gebruikt; zoals bijvoorbeeld voor het verfraaien van onze huizen en van de grotere hallen en gebouwen. In het geval van de historische toneelstukken, die ik je noemde, vragen degenen die ze organiseren een grote bijdrage van de weefsels hal voor al hun authentieke kostuums.

Nu heb ik slechts twee of drie voorbeelden gegeven van wat er hier mogelijk is voor iemand om te doen. Er zijn er nog duizenden meer; die net zo'n groot gebied bestrijken als op aarde. Denk eens aan de doctoren, die in de geestelijke wereld komen en hier nog met hun werk doorgaan. Niet dat *wij* doctoren nodig hebben, maar ze kunnen hier met hun collega's verder werken om de oorzaken van ziekte en kwalen op aarde te onderzoeken en ze kunnen helpen die te verlichten. Veel geestelijke doctoren hebben de hand van een aardse chirurg begeleid tijdens het uitvoeren van een operatie. De aardse dokter weet daar waarschijnlijk niets vanaf en zou elke suggestie dat hij assistentie krijgt van een ongeziene bron belachelijk maken. De geestelijke dokter is tevreden om te helpen zonder erkenning van degene die hij helpt. Het gaat hem om het succes van de zaak en niet wie er de lof voor oogst. Die aardse dokter doet in zulke gevallen een paar verhelderende persoonlijke ontdekkingen als hij uiteindelijk in de geestelijke wereld aankomt.

De wetenschapper gaat ook verder met zijn onderzoeken als hij hier aankomt. In wat voor tak van wetenschap hij ook bezig is, hij zal hier altijd genoeg, en meer dan genoeg, tegenkomen om zijn aandacht voor een lange tijd op te richten. En zo gaat het ook met de ingenieur en talrijke anderen. Het zou inderdaad onmogelijk of misschien een beetje langdradig zijn om de lange lijst van de op aarde zo welbekende bezigheden langs te lopen, waarvoor we een tegenhanger in de geestelijke wereld hebben. Maar ondertussen heb je wel enig idee wat de geestelijke wereld te bieden heeft. Alles wat we in onze hallen en onze huizen en in onze woningen en onze tuinen hebben moet gemaakt worden, vorm gegeven worden en gecreëerd en daar is iemand voor nodig. De behoefte gaat altijd door en het aanbod gaat altijd door en dat zal altijd zo blijven.

Er is echter nog een andere afdeling aan activiteiten, die van vitaal belang is en die eigenaardig is voor de geestelijke wereld.

Het percentage aan mensen die in de geestelijke wereld komen met enige kennis over hun nieuwe leven of de geestelijke wereld in het algemeen is laag, betreurenswaardig laag. Er moet voor al de ontelbare zielen zonder die kennis gezorgd worden om ze te helpen in hun moeilijkheden en verwarring. Dat is het belangrijkste werk waar Edwin, Ruth en ik ons mee bezighouden. Het is een type werk dat veel van de geestelijken van de kerk van welke denominatie ook aanspreekt. Hun ervaring op aarde komt hun goed van pas en ieder van hen—misschien kan ik beter zeggen van *ons!*—weet dat we nu leden zijn van één priesterschap, met één doel, het dienen van één zaak en waarbij ieder van ons in het bezit is van dezelfde kennis van de waarheid van het geestelijke leven, zonder geloofsbelijdenis, zonder doctrine of dogma, een verenigd lichaam van werkers, mannen en vrouwen.

In de grote rust hallen staan er gespecialiseerde verpleegsters en geestelijke doctoren klaar om diegenen te behandelen wier laatste aardse ziekte langdurig en pijnlijk geweest is of wier overgaan plotseling of heftig is geweest. Er zijn veel van zulke tehuizen, speciaal voor de laatsten. Dergelijke tehuizen zijn een permanent monument van schaamte voor de aardse wereld dat die überhaupt nodig zijn. Overgangen kunnen plotseling en heftig zijn—dat is tegenwoordig onvermijdelijk, maar het is een eeuwige schande dat er hier zoveel zielen moeten komen met erbarmelijke onwetendheid over wat hen te wachten staat. Deze rusthallen zijn zeer aanzienlijk toegenomen sinds ik voor het eerst in de geestelijke wereld kwam en als gevolg daarvan is de behoefte aan meer verpleegsters en doctoren dringender geworden. Maar daar is altijd in voorzien.

Aangezien dit soort dienstverlening exclusief bij de geestelijke wereld hoort, hebben we speciale opleidingen waar degenen die dit specifieke werk willen gaan verrichten er helemaal vertrouwd mee kunnen worden gemaakt. Hier leren ze veel wat wetenschappelijk over het geestelijk lichaam zelf en de spirituele geest gaat. Ze krijgen een algemene kennis over de manieren van geestelijk leven, aangezien ze te maken krijgen met mensen die veelal geen enkele kennis hebben van hun nieuwe toestand. Ze moeten feitelijke kennis krijgen van intercommunicatie tussen onze wereld en die van jullie, aangezien zulke aantallen mensen met vragen zitten over deze belangrijke zaak zodra ze zich realiseren wat er gebeurd is in hun levens. Het is verbazingwekkend hoeveel van hen dan terug willen snellen naar de aarde om degenen die zij achter hebben gelaten te vertellen over de grote ontdekking die ze hebben gedaan van het feit dat ze nog leven en in een andere wereld!

Qua aantallen hebben mensen een lange rustperiode nodig na hun verscheiden. Zij kunnen wakker zijn tijdens die hele rustperiode en degenen die voor hen zorgen moeten over veel informatie beschikken. De aandacht van zulke zielen is meestal ongeveer gelijk verdeeld tussen de geestelijke wereld en de aardse wereld. Het vereist een grote mate van kennis over de geestelijke wereld evenals tact en discretie van de kant van alle verpleegsters en doctoren. Als ik een bepaalde bezigheid noem doe ik dat zonder enig

vooordeel en ook niet omdat degenen waar we het over hebben gehad superieur zouden zijn boven welke andere dan ook.

Ik heb er één of twee als voorbeeld gekozen omdat ze zo erg “materieel” lijken en om te laten zien wat we in de achterliggende tijd telkens probeerden aan te tonen—dat we leven in een *praktische* geestelijke wereld waar we bezig zijn met onze individuele en nuttige taken en dat we onze volledige geestelijke levens niet doorbrengen in een religieuze verheven staat, noch voortdurend in beslag worden genomen door devote meditatie.

Maar hoe zit het met iemand die nooit iets nuttigs heeft gedaan tijdens zijn aardse leven? Alles wat ik daarover kan zeggen is dat zo iemand niet in deze sferen komt totdat hij zijn weg hierheen bewerkstelligd heeft. Je komt hier alleen door van dienst te zijn.

Het zou een heel groot boek vereisen om een volledige lijst van *alle* geestelijke bezigheden te geven, omdat ze onuitputtelijk lijken. Mijn geest wordt inderdaad al bijna verdoofd bij de geachte aan het ontelbare aantal en mijn onvermogen om nog recht te doen aan zo’n uitgebreid onderwerp. Alleen al in werk in de wetenschappelijke sfeer zijn er duizenden en duizenden gelukkig werkzaam of het nu om het onderzoeken van de geheimen van de aarde gaat of om het onderzoeken van die in de geestelijke wereld.

Waar wetenschap en techniek nauw met elkaar zijn verbonden in de geestelijke wereld worden verstreckende ontdekkingen voortdurend gemaakt en worden uitvindingen altijd verder vervolmaakt. Deze uitvindingen zijn niet voor ons maar voor jullie—wanneer de tijd daar rijp voor is en dat is nog niet het geval. De aardse wereld heeft een slecht voorbeeld gegeven over wat er heen doorgestuurd is vanuit de geestelijke wereld door te misbruiken wat ten gunste van hem gegeven was. De mensheid heeft zijn eigen vrije wil gebruikt, maar dan in een richting die uiteindelijk tot vernietiging leidt. De menselijke geest verkeert nog in de kleutertijd en een kind wordt gevaarlijk wanneer het datgene vrijelijk kan gebruiken wat kan vernietigen. Daarom is veel weggehouden van de aardse wereld totdat de mensheid een hogere staat van ontwikkeling heeft bereikt. Die dag zal zeker komen en dan zal een stroom aan nieuwe uitvindingen uitstorten vanuit de geestelijke wereld naar jullie wereld.

Intussen gaat het werk door, research, onderzoek, ontdekkingen en uitvindingen en het is werk dat grote heerscharen van geïnteresseerde mensen bezighoudt en hen voorziet van nuttig werk in hun geestelijke leven. Niets verstoort ooit de ordelijke routine van ons werk. Terwijl ons werk doorgaat kunnen we dat soms een tijd laten liggen om uit te rusten of om een andere benadering te kiezen. We hebben geen disputen, geen omwentelingen in onze wereld, geen rivaliteiten die ontevredenheid en onaangenaamheden veroorzaken. We hebben geen ontevreden mensen. We kunnen misschien een aandrang voelen om iets grootsers te doen, maar dat is geen ontevredenheid, maar een innerlijke opwelling die duidt op de stappen van onze geestelijke vooruitgang. De nederigste onder ons krijgt te voelen, dat wat voor werk hij doet, hoe onbelangrijk dat ook mag lijken naast andere en schijnbaar grotere taken, dat hij iets vitaals en veelbetekenends doet wat zijn eigen onvermijdelijke beloning met zich zal brengen die niemand ons kan onthouden of kan afpakken. In de geestelijke wereld zal werken diep gelukkig maken—om de vele redenen die ik jullie gegeven heb.

Er is hier niemand die mijn woorden niet vanuit het diepste van zijn hart en zonder enige reserve zou willen onderschrijven!

XII. BEROEMDE MENSEN

De aarde verlaten en permanent verblijf kiezen in de geestelijke wereld is niet zo'n persoonlijke omwenteling als sommige mensen mogelijk geneigd zijn te denken. Het is waar dat voor velen alle aardse banden worden verbroken, maar als we overgaan naar de geestelijke wereld komen we diegenen van onze familie en vrienden weer tegen die vòòr ons al overgegaan zijn. In dat opzicht starten we een nieuwe periode in onze levens, geheel los van het nieuwe leven dat een aanvang neemt met onze komst in het leven van de geest.

De ontmoetingen met relaties en vrienden zijn iets wat je ervaren moet hebben om de volle betekenis en vreugde van hereniging te kunnen begrijpen. Zulke ontmoetingen vinden alleen plaats als er wederzijdse sympathie en affectie is. We zullen het, althans nu, niet over andere hebben. Die ontmoetingen gaan een tijdje door na de aankomst van de nieuwe inwoner. Het is natuurlijk dat in het nieuwe van zowel de omgeving en toestand enige tijd besteed wordt aan een uitgebreid uitwisselen van nieuws en overbrengen van alles wat er gebeurd is in de geestelijke levens van degenen die ons zijn "voorgegaan". Uiteindelijk komt er een moment dat het nieuw aangekomen individu zich begint af te vragen wat hij met zijn geestelijk leven zal gaan doen.

Nu kun je stellen, dat de meesten van ons op aarde een tweezijdig bestaan hebben—ons privé leven en ons zakelijke of beroepsmatige leven. In het laatste hebben we waarschijnlijk met een heel andere groep mensen te maken. Het is daarom heel gewoon als hier in de geest ongeveer dezelfde situatie bestaat. De wetenschapper bijvoorbeeld zal allereerst de connecties uit zijn eigen familie tegenkomen. Wanneer het aankomt op werk zal hij waarschijnlijk zijn oude collega's tegenkomen die vòòr hem overgingen naar de geestelijke wereld en zal hij zich eens te meer thuis gaan voelen. En hij zal meer dan gelukkig zijn bij het vooruitzicht van de wetenschappelijke research dat voor hem ligt. Dat is hetzelfde met de musicus, de schilder, de schrijver, de ingenieur, de dokter, de tuinier, de beeldhouwer of de man die tapijten weefde in een fabriek om maar een fractie van alle beroepen op aarde en de geestelijke werelden te noemen. Hieraan kun je zien, dat de vraag die veel mensen bezighoudt, namelijk wat gebeurt er met de beroemde mensen in de geestelijke wereld?—zich eigenlijk vanzelf beantwoordt

Beroemd zijn in de geestelijke wereld verschilt erg van beroemd zijn op aarde. Geestelijke beroemdheid onderscheidt zich op heel andere manieren van beroemdheid op aarde en wordt maar op één manier verworven—door dienstbaar te zijn aan anderen. Het klinkt bijna te simpel om waar te zijn, maar het is wel zo en niemand kan dat veranderen. Of de aardse beroemden direct na hun desintegratie dat ook blijven in de sferen van het licht hangt helemaal van henzelf af. De wet is voor iedereen van kracht, ongeacht hun aardse positie.

Een zekere mate van nieuwsgierigheid naar het algemene lot van welbekende mensen op aarde is eigen aan de meeste mensen tijdens de eerste dagen van hun psychische onderzoek. Alleen al het feit dat ze welbekend zijn is al voldoende. Maar niemand wekt meer nieuwsgierigheid op dan de historisch beroemde mensen. Waar zijn ze, de meesters op alle gebieden van aardse inspanningen, de namen die vertrouwd zijn uit de geschiedenisboeken? Ze moeten toch ergens zijn. Natuurlijk zijn ze er. Een groot aantal van hen is te vinden in de donkere sferen waar ze al ontelbare eeuwen leven en ze zullen daar meer dan waarschijnlijk nog ontelbare eeuwen blijven. Anderen zijn in die verheven sferen van licht en schoonheid, waar hun edele levens op aarde juist hun beloning kregen. Maar er zijn er velen, zeer velen, die zullen merken dat ze in die sferen, waarvan ik geprobeerd heb jullie die te beschrijven.

Ik kan niet meer doen dan jullie een voorbeeld te geven, waarvan ik voor ons huidige doel wat bijzonderheden heb verzameld.

Het gaat over het overgaan naar de geestelijke wereld van een koninklijk personage. Ik neem dit geval omdat het, hoewel het extreem is, duidelijker dan enig ander de principes demonstreert, die het leven in zijn algemeenheid beheersen in de geestelijke.

In dit bepaalde voorbeeld wisten we van te voren dat dit personage ongeveer op het punt stond naar de geestelijke wereld te komen. Zijn eigen landgenoten waren natuurlijk geïnteresseerd in wat er ging gebeuren. Zijn eigen familie, net zoals iedere andere familie hier, stond klaar om zijn aankomst op te wachten. Een korte ziekte was de oorzaak van zijn overgang naar hier en zodra de desintegratie had plaatsgevonden was hij naar het huis van zijn moeder gebracht, die alles voor hem in gereedheid had gebracht. Het huis is onopvallend, ongeveer gelijk aan anderen hier. Het nieuws had zich verspreid dat hij eindelijk was aangekomen. Men was niet algemeen verheugd zoals bij het thuis komen op aarde zou kunnen gebeuren, maar blijdschap werd gevoeld voor al diegenen die direct betrokken waren bij de aankomst van deze welbekende en veelgeliefde figuur. En daar bleef hij een tijd, genietend van een

afzondering en handelingsvrijheid en eenvoud van leven, die hem onthouden waren op aarde. Hij had rust nodig na zijn actieve leven en de ziekte die zijn aardse tijd beëindigde. Verscheidene mensen die deel uitmaakten van zijn officiële kringen zowel als van zijn privé omgeving en die vòòr hem waren overgegaan, hadden al naar hem gevraagd, maar ze hadden hem nog niet gezien. Er was natuurlijk een grote familie reünie geweest en zodra hij voldoende uitgerust was kondigde hij af de wonderen van zijn nieuwe leven te willen zien.

Hij bleef grotendeels zijn vroegere en gebruikelijke persoonlijke uiterlijk houden. De tekenen van ziekte en lichamelijke en mentale vermoeidheid waren verdwenen en hij zag er een paar jaren jonger uit. Voor de rest was dat net zo onvermijdelijk als gebruikelijk ook gebeurd.

Terwijl hij rondwandelde werd hij herkend *voor wat hij was geweest* en waarom hij was gerespecteerd, maar hij werd nog meer geëerd en gerespecteerd en geliefd voor wat hij nu was. Je zou nu kunnen denken, dat hij, zodra hij zijn landgenoten had ontmoet en zich onder hen had gemengd, de laatsten misschien enige verbazing en een beschroomde houding zouden hebben getoond zoals op aarde. Maar tijdens zijn periode van herstel was hem veel uitgelegd over de levensomstandigheden in de geestelijke wereld, de methoden, wetten en plezierige gewoonten daar. Zulke openbaringen hadden hem verheugd en hij wist, dat zodra hij de afzondering van zijn moeder's huis zou hebben verlaten om daarbuiten rond te trekken, hij dat kon doen met een vrijheid die je alleen aantreft in geestelijke landen, waar de inwoners hem zouden zien in het licht zoals hij gezien wilde worden—namelijk zoals een eenvoudige man die er naar uitkeek om zich bij zijn medemensen aan te sluiten in hun geluk en vreugde. Hij wist dat hij behandeld zou worden als iemand van henzelf. Wanneer hij daarom in gezelschap van zijn familie op ontdekkingsstocht door deze sferen zou trekken zoals je meestal ziet bij nieuw aangekomenen zou hij zelf geen gevoelens van mentaal ongemak ervaren, noch die bij anderen opwekken. Niemand refereerde aan zijn aardse positie, tenzij hijzelf dat onderwerp opbracht en er was geen argwanende of onwetende nieuwsgierigheid.

Je zou kunnen denken, dat iemand die op aarde zo'n verheven positie had gehad hier in het denken van anderen sympathieke gedachten zou opwekken bij zo'n verandering in relatieve positie als er had plaatsgevonden. Maar naar zulke gevoelens van sympathie wordt nooit verlangd, noch worden die geuit in deze sferen in zulke gevallen om de doodeenvoudige reden dat zo'n situatie zich voor hen nooit voordoet. We hebben onze aardse belangrijkheid achter ons gelaten en we verwijzen er niet naar, behalve om zoals we zelf merkten aan andere nog geïncarneerden juist te tonen wat te vermijden. We herleven onze herinneringen niet met zelfverheerlijking als doel of om indruk te maken op andere toehoorders. Zij zouden inderdaad niet in het minst onder de indruk raken en we zouden er alleen onszelf mee voor gek zetten. We herkennen de werkelijkheid hier en onze ware waarde is voor iedereen te zien. Het is de geestelijke waarde, en die alleen, die telt, ongeacht wat we op aarde waren. Perspectieven en gezichtspunten worden volledig anders als je in de geestelijke wereld komt. Hoe machtig we ook geweest mogen zijn op aarde, alleen de geestelijke waarde brengt ons op onze terechte plaats in de geestelijke wereld en het zijn de daden in onze levens, ongeacht sociale positie, die bij ons overgaan onze geschikte verblijfplaats zullen toekennen. Positie wordt vergeten, maar daden en gedachten zijn de getuigen voor of tegen ons en we worden op die manier onze eigen rechters.

Het is zo niet moeilijk in te zien, dat toen dit koninklijke personage in de geestelijke wereld aankwam, net als anderen van zijn familie voor hem hij niet geconfronteerd werd met moeilijkheden of rare situaties. Het was juist het tegengestelde want de hele situatie leek zich te versimpelen en zijn eigen oplossing aan te dienen. Wat nu geldt in dit extreme geval geldt net zo voor alle beroemdheden op aarde. Maar wat betekent dit voor een welbekende wetenschapper, laten we zeggen, of een componist, of een schilder? Voor ons—en ook voor henzelf—zullen ze leerlingen zijn en nederige leerlingen ook in wat voor tak van wetenschap of kunst hun aardse levens hen ook gebracht heeft. Voor jullie, nog geïncarneerden, zijn ze beroemde namen en wanneer we soms naar hen moeten verwijzen wanneer we met jullie praten gebruiken we die namen, waaronder ze vertrouwd zijn. Hier in de geestelijke wereld houden ze er niet van als meesters of geniussen aangeduid te worden. Hun namen, hoe beroemd ook, betekenen niets voor hen persoonlijk en zij wijzen ten strengste alles af dat in de verste verte de heldenaanbidding benadert, die de aardse wereld hen toedicht. Ze zijn gewoon een van ons en in dat opzicht willen ze—en worden ze ook—zo worden behandeld.

In de geestelijke wereld geldt de wet van oorzaak en gevolg voor iedereen, ongeacht diens vroegere aardse status. Die wet is niet iets nieuws. Die heeft altijd bestaan en op die manier valt iedere beroemde naam uit de kronieken van naties strikt onder de jurisdictie van deze wet. De ziel die zijn aardse leven slijt in obscuriteit en alleen bij één of twee mensen bekend is valt evenzeer onder dezelfde wet als de ziel wiens naam een begrip is onder de volken. Bij het leven in deze sferen is het onvermijdelijk, dat je vroeger of later iemand tegenkomt wiens naam bij iedereen op aarde bekend is. Maar deze beroemde mensen hebben geen binding met de aardse wereld. Ze hebben dat achter zich gelaten en velen van degenen die hierheen honderden aardse jaren geleden overgegaan zijn blij geen aanleiding te hebben hun aardse levens

te herinneren. Er zijn er zoveel onder hen die een heftige overgang hebben ondergaan, dat ze blij zijn hun huidige leven te beleven dat ze graag hun verleden afgesloten laten in hun geheugen.

De mensen op aarde kunnen het vreemd vinden in deze sferen te lopen en zich te mengen onder personen die honderden—en in sommige gevallen duizenden—jaren geleden op aarde leefden. Eigenlijk een ontmoeting van het verleden zoals dat was met het eeuwige heden. Maar dat is voor ons hier niet vreemd. *Dat zou zo kunnen zijn* voor de nieuw aangekomenen, maar er zijn ook veel andere dingen die vreemd lijken—in het begin. Discretie is iets dat we ons snel eigen maken en dat is bij ons daarin belichaamd dat wij nooit gluren in de feiten en omstandigheden van andermans aardse levens. Dat betekent niet dat we hier onze aardse levens niet kunnen bediscussiëren, maar het initiatief daarvoor komt altijd van de betreffende persoon zelf. Als hij iemand wil vertellen over zijn leven op aarde zal hij altijd een sympathiek en belangstellend oor vinden.

Je kunt daaruit zien dat onze aardse levens zeer strikt ons zelf toebehoren. De door ons betrachtte discretie is algemeen onder ons—we betrachten die en we krijgen die ook. En wat onze vroegere positie op aarde ook geweest mag zijn, we zijn verenigd in deze sferen, geestelijk, intellectueel, qua temperament en in zulke menselijke trekken als voorkeuren en antipathieën. We zijn één; we hebben dezelfde staat van zijn bereikt op hetzelfde bestaansplan. Ieder nieuw gezicht dat deze sferen binnenkomt kan rekenen op hetzelfde welgemeende welkom, zonder verwijzing naar wat hij op aarde was.

Je komt hier veel mensen tegen, die op aarde beroemd waren in allerlei plaatsen en bij allerlei soorten bezigheden, waarbij sommigen van de laatsten in een voortzetting van hun aardse roeping en sommige anderen in een totaal andere omdat dat niet anders kan. En iedereen is op dezelfde manier benaderbaar zonder wat voor formaliteiten dan ook. We hebben geen introducties voor mannen of vrouwen nodig die op aarde bekend staan als beroemd. Hun gaven staan ter beschikking van iedereen en zij staan inderdaad graag klaar om iemand anders van dienst te zijn die hen benadert om hulp bij moeilijkheden of dat nu is op het gebied van kunst of wetenschap of wat voor soort andere bezigheid dan ook. De groten, die hun grootsheid verwierven door de verschillende uitingen van hun genialiteit, beschouwen zichzelf slechts als de lagere eenheden van een enorm geheel, de immense organisatie van de geestelijke wereld. Zij streven allemaal—zoals wij ook—hetzelfde doel na en dat is geestelijke vooruitgang en ontwikkeling. Ze zijn dankbaar voor iedere hulp daarbij en ze zijn blij om die ook te kunnen geven waar dat maar mogelijk is.

De rijkdommen en eer van de aardse wereld lijken erg smakeloos en rotzooi in vergelijking met de geestelijke rijkdommen en eer die hier verworven kunnen worden. En die rijkdommen en eer liggen binnen het bereik van iedere ziel vanaf het moment dat hij de geestelijke wereld binnenkomt. Zij behoren tot zijn geestelijke geboorterecht, die niemand hem kan afnemen en hij heeft het helemaal in eigen hand hoe lang het gaat duren voordat hij ze verkrijgt. Aardse grootheid mag erg tastbaar lijken als we er middenin zitten. Maar hoe tastbaar het echt is wordt meteen duidelijk zodra je desintegratie plaatsvindt. Dan merken we dat geestelijke grootheid concreet en van blijvende aard is. Ons aardse aanzien smelt gewoon weg wanneer we de geestelijke wereld binnentreden en we aan het licht komen voor wat we echt zijn en niet voor wat we waren.

Verscheidene beroemdheden van de aardse wereld hebben me verteld over hun ontwaken in de geestelijke wereld en ze vertelden me over de schok die ze kregen bij de openbaring toen ze zichzelf voor de eerste keer zagen zoals ze werkelijk waren.

Maar vaak gaat grootheid van aardse positie hand in hand met grootheid van de ziel en gaan geestelijke vooruitgang en ontwikkeling dus door zonder onderbreking vanaf het moment van desintegratie.

XIII. ORGANISATIE

Het zal tot je doorgedrongen zijn, dat de geestelijke wereld een uitgestrekte plek is en je zult met de aardse wereld in het achterhoofd moeten concluderen, dat die een administratieve organisatie moet hebben die in alle opzichten overeenkomt met wat daarvoor nodig is. Dat klopt, want dat is ook zo. Maar onze behoeften zijn niet zoals bij jullie. Bij jullie in je corrupte wereld is het voortdurend oorlog met materiële aftakeling en degeneratie. Bij ons in onze niet-corrupte wereld hebben we noch het één, noch het ander. Bij ons hebben we een toestand die Utopia in kwaliteit verre te boven gaat. Maar het is een staat waarin de gedachte het basale element is.

Ik heb je al verslag gedaan hoe ik mij, toen ik voor het eerst mijn eigen geestelijke tuin zag, verbaasde over de ordelijkheid en het excellente beheer en ik mij afvroeg hoe die zo onderhouden werd en wie daar verantwoordelijk voor was. Edwin vertelde me dat het onderhoud *nauwelijks* inspanning zou vergen. Daar bedoelde hij mee, zoals ik sindsdien merkte, dat gesteld dat het mijn wens bleef dat de tuin onveranderd zou blijven en gesteld dat ik van de bloemen en het gras en de bomen hield, de tuin mijn gedachten zou beantwoorden en zo zou blijven bloeien. Als ik het arrangement van de bloembedden, etc zou willen veranderen, zou ik gewoon een expert kunnen vragen mij te helpen—en die zou dat dan graag doen. Dat wat betreft het onderhoud van mijn tuin.

Voor mijn huis geldt dezelfde wet. En dat geldt voor alle tuinen en huizen van andere mensen in deze sferen. Dit zijn echter wat je zou kunnen noemen min of meer privé aangelegenheden. Dat zijn ze in één opzicht, maar het feit dat ik een professionele hovenier kan vinden, die radicale veranderingen aan mijn huis en tuin kan aanbrengen; die voor mij inderdaad een heel nieuw en ander huis kan bouwen met totaal andere tuinen er omheen dan ik nu heb, laat zien dat er ergens een of ander soort organisatie—en een zeer aanzienlijke—moet bestaan.

De verenigde gedachten van de inwoners van de hele sfeer moeten alles wat er in groeit, de bloemen en de bomen en het gras en ook het water, of dat nu van een meer, rivier of zee is—want water is vol leven in de geestelijke wereld, in stand houden. Wanneer we in de stad komen en door de studie hallen lopen wordt de organisatie uiterlijk duidelijker zichtbaar.

In de muziek hal bijvoorbeeld zien we veel studenten druk aan het werk met hun lessen en studies. We zien anderen bezig met muziek research en in oude muziekboeken spitten; anderen zijn de muziek aan het bewerken voor een concert en raadplegen de schappen voor geschikte werken en bediscussiëren die werken soms met hun componisten. Er zijn vele leraren, veel kundige mensen die klaarstaan om ons te helpen bij onze vragen of onze problemen en ze zijn allemaal in staat ons een oplossing voor onze problemen te geven, omdat de staf van deze hal—zoals alle anderen—zelf experts zijn.

In naam is de leider van de sfeer het hoofd van alle hallen en alle belangrijke beslissingen vallen natuurlijk onder hem. Maar hij benoemt competente mensen in de staven van de hallen en geeft ze de vrije hand bij al hun doen en laten.

Elke hal heeft zijn eigen directe hoofd, maar dat moet je niet zo opvatten alsof deze “beambte” een onbenaderbaar, afstandelijk personage is, buiten ieder zicht verborgen en alleen te zien bij tamelijk zeldzame gelegenheden. Het is precies het tegenovergestelde daarvan. Hij is altijd ergens in de hal te vinden en hij verwelkomt iedereen persoonlijk, die er komt, of dat als leerling is, of “alleen als muzikliefhebber”, of om muziek onderzoek te doen.

Ik heb al verteld, hoe we alleen zo lang met ons werk doorgaan als het ons plezier doet of het zin voor ons heeft. Zodra we zin krijgen in een ander soort bezigheid of een andere afleiding, houden we er op dat moment mee op en gaan we iets anders doen wat we willen. De staven van de studie hallen zijn in dat opzicht niet anders dan de anderen. Zij hebben zeker ook behoefte aan ontspanning en dus zien we de staven qua personeel veranderen naarmate de gelegenheid dat vraagt. Als iemand stopt nemen anderen hun plaatsen in. Het is de gewoonste zaak van de wereld en de meest praktische. We hoeven er nooit bang voor te zijn, dat als we een bepaalde expert ergens voor willen zien, we teleurgesteld zullen worden omdat hij er niet is. We zullen altijd alle hulp kunnen krijgen waar we behoefte aan hebben en als het van vitaal belang is om de afwezige te raadplegen zal ofwel een directe gedachte onze vraag beantwoorden, of zullen we hem even snel thuis kunnen bezoeken. We hoeven er niet bang voor te zijn hem te storen.

Wanneer ik je nog vertel dat de dienstverlening in al deze hallen onophoudelijk doorgaat omdat het in deze sferen onophoudelijk dag is, denk ik dat je enig begrip begint te krijgen van de werkelijke omvang van onze opvattingen over organisatie.

Veel van de aan de studie hallen verbonden mensen zijn daar al een groot aantal jaren zoals jullie tijd rekenen. Ze zijn zo toegewijd aan hun werk dat ze, hoewel ze vooruitgang geboekt hebben en ze in wezen

in een hogere sfeer thuishoren, er de voorkeur aan geven om nog een aanzienlijke periode te blijven waar ze zijn. Ze zullen zich af en toe terug trekken naar hun eigen sfeer en dan terug komen om hun werk opnieuw op te pakken. Het ogenblik zal uiteindelijk zeker komen, dat ze helemaal afzien van hun positie om zich permanent in hun eigen sfeer te vestigen en dan zullen anderen, net zo kundig, hun plaats innemen. En zo gaat het door en is het al gedurende ontelbare eeuwen gegaan en zal het nog ontelbaar meer eeuwen doorgaan—een ononderbroken continuïteit in dienstverlening aan anderen in deze sferen. En deze regel geldt voor alle verschillende studie hallen. Het werk van de geestelijke wereld functioneert onafgebroken; de werkers pauzeren en wisselen elkaar af, maar het werk stopt nooit. De werkdruk kan fluctueren zoals bij jullie op aarde. Wanneer we onze grote vieringen en festivals hebben, tijdens welke we vereerd worden met de aanwezigheid van bezoekers uit de hogere, heeft dat tot gevolg dat grote aantallen personen aanwezig zijn in de tempel of elders en dat er in die tijd een acceptabele afname van sommige activiteiten zal zijn. We houden er natuurlijk van om onze festivals samen met elkaar te houden en doen dat dan ook. Maar de dienstverlening zal daar nooit onder lijden. Het verloopt zo dat de inwoners van deze sferen altijd rekening houden met anderen en nooit van anderen iets zouden vragen wat een teleurstelling voor hen zou inhouden, wat het geval zou zijn als iemand als iemand op een bepaalde aandacht in een van de hallen zou staan terwijl we allemaal met vakantie zouden zijn. Dit betreft de verschillende hallen in de stad waar een tijdelijk stoppen van het werk geen grote gevolgen zou hebben.

In de rusthallen echter, staan de doctoren en verpleegsters altijd klaar wat er ook in andere delen van de sfeer plaats mag vinden. Hun toewijding aan hun verplichtingen wordt altijd direct beloond, want tijdens de algemene vieringen van de sfeer maken de illustere bezoekers uit de hogere sferen een speciale tocht naar de rusthuizen waar ze persoonlijk iedereen van de staf begroeten. De laatsten kunnen het dan later voor hun eigen festiviteiten met familie en vrienden vriendschappelijk regelen.

Dit hele bestuur behoort tot de echte geestelijke wereld om het zo te zeggen en betreft alleen de geestelijke wereld. Er zijn andere diensten die de beide werelden samen betreffen, die van ons en die van jullie. Zo iets bijvoorbeeld als de aankomst of de naderende aankomst van een ziel in de geestelijke landen. Het is de regel dat alle zielen die hierheen overgaan een zekere mate van aandacht krijgen. Het hangt van henzelf af hoeveel aandacht ze zullen krijgen. Sommigen zijn geestelijk zo laag gezonken dat het uitgesloten is dat een benadering van hen effectief zou zijn. We zullen het nu niet hebben over diegenen, maar alleen over degenen met een bestemming voor de sferen van licht.

Zonder vooruit te lopen op wat ik wil zeggen over de onderlinge relatie van onze twee werelden, zouden we voor ons huidige doel specifiek stil kunnen staan bij de zaak van het overgaan, zoals dat geldt voor een heel groot aantal mensen hier.

Laten we aannemen dat je zelf in de geestelijke wereld bent en dat je, zonder de werkelijkheid van communiceren met de aardse wereld te kennen, geen ervaring hebt opgedaan met de nauwe banden die tussen beide werelden bestaan. Laten we verder aannemen, dat je een vriend hebt achtergelaten voor wie je een warme affectie had—en nog hebt—van wie je afvraagt wanneer hij zal komen om permanent in de geestelijke wereld te verblijven. Af en toe heb je zijn gedachten van affectie opgevangen die vanaf de aarde opkomen waardoor je weet dat hij je niet vergeten heeft. Laten we zeggen, dat je nooit geprobeerd hebt om met hem te communiceren, omdat je op basis van je aardse kennis weet dat hij nogal zou fronsen over zulke ideeën. Is het dan mogelijk om uit te vinden wanneer hij je waarschijnlijk komt vergezellen in de geestelijke wereld, en zo ja, hoe je daarmee om kunt gaan? Het antwoord op die vraag onthult het bestaan van een van de grote organisaties van deze landen.

In de stad is er een immens gebouw met de functie van een bureau voor registraties en informatie. (In de aardse wereld hebben jullie allerlei informatie bureaus. Waarom zouden wij die niet ook hebben?) Hier is een menigte aan mensen beschikbaar om alle soorten vragen te beantwoorden die waarschijnlijk op kunnen komen bij zowel nieuw aangekomenen als degenen die hier al langer zijn. Er kunnen dingen voorvallen dat we een oplossing nodig hebben voor een opgekomen probleem. We zouden onze vrienden dan over die kwestie kunnen raadplegen en dan merken dat die er net zo weinig van weten als wijzelf. We zouden natuurlijk een beroep kunnen doen op een hoger personage om alle hulp te krijgen die we wilden. Maar de hogere wezens hebben hun eigen werk te doen, op precies dezelfde manier als wij dat hebben te doen, en we willen nalaten om hen onnodig te storen. En dus gaan we dan met ons probleem naar dit grote gebouw in de stad. Tot hun vele belangrijke taken behoort het bijhouden van een register van nieuw aangekomenen in deze bepaalde sfeer. Het is een nuttige dienst die ten volle wordt gebruikt door vele mensen die daar belang bij hebben. Maar een nog belangrijkere dienst is die om vooraf te weten wie binnenkort naar deze sfeer gaan komen. Die informatie is accuraat en feilloos betrouwbaar. Die wordt verzameld door een gevarieerd proces van gedachten transformatie, waarvan de vrager weinig tot niets ziet. Hem wordt slechts de gevraagde informatie gegeven. De waarde van deze dienst valt gemakkelijk voor te stellen.

In normale tijden op aarde, wanneer overgangen op een tamelijk stabiel niveau plaats vinden, is dat al waardevol, maar in tijden van grote oorlogen, wanneer zielen bij duizenden overgaan naar de geestelijke wereld, zijn de voordelen van zo'n bureau bijna niet in te schatten. De ene vriend kan de andere vriend ontmoeten en samen kunnen ze anderen helpen die overgaan naar de geestelijke landen.

Voorkennis van zowel aardse nationale als privé gebeurtenissen is er bij een zekere orde van wezens in de geestelijke wereld en wanneer dat opportuun is wordt die kennis gecommuniceerd met anderen die het op hun beurt doorgeven aan de belangrijkste betrokkenen. Tot de eersten die voorkennis over een aanstaande oorlog krijgen behoren de rusthuizen. Het informatie bureau wordt op dezelfde manier geïnformeerd.

Je ziet er dan met spanning naar uit om te weten wanneer je vriend waarschijnlijk naar de geestelijke wereld komt om daar te blijven; je wilt weten wanneer zijn "dood" gaat plaats vinden. Je eerste stap is dan om naar het informatie bureau te gaan. Daar wordt je dan gelijk geholpen om de juiste persoon die je nodig hebt te raadplegen. Je zult merken niet van de ene "beampte" naar de ander gestuurd te worden, noch zul je onderworpen worden aan andere vormen van uitstel. Het enige wat je nodig hebt is de naam van je vriend op te geven en dan zal je gevraagd worden je aandacht op hem te focussen om de noodzakelijke gedachten link aan te maken. Wanneer dat gedaan is zal je gevraagd worden even te wachten—in jullie tijd zou dat slechts een paar minuten zijn. De benodigde krachten komen met verbazingwekkende snelheid in actie en dan wordt de informatie over de aankomst tijd van je vriend gegeven. De feitelijke datum zal mogelijk voor sommigen van ons weinig betekenen, want zoals ik jullie al eerder probeerde duidelijk te maken, wij richten onze gedachten op zo'n gebeurtenis en niet op de tijd dat die plaats vindt. We kunnen er op zijn minst gerust op zijn, in wat voor nabijheid van de aarde we ook zijn, dat wanneer die gebeurtenis er aan staat te komen we er ongetwijfeld over geïnformeerd zullen worden. Ondertussen zal ons op een of andere manier enig idee gegeven worden van de nabijheid van het gebeuren, wat we zullen kunnen begrijpen naarmate onze kennis over het verloop van aardse tijd dat toelaat.

De organisatie achter die ene dienst zal je enig idee geven van de uitgebreidheid van het hele bureau voor hulp en informatie. Er zijn er vele andere. In datzelfde gebouw huizen ook mensen die antwoorden kunnen verschaffen op de ontelbare vragen die in onze gedachten kunnen opkomen, speciaal onder de nieuw aangekomenen, en het bereik beslaat de hele range aan geestelijke activiteit. Maar wat vooral raakt aan ons huidige punt is dat dit bureau duizenden nuttige en gelukkige mensen in dienst heeft. Veel zielen vragen om daar tewerk gesteld te worden, maar het is nodig om daar eerst enige training voor te krijgen, want hoe geschikt onze persoonlijke kenmerken ook mogen zijn, het vereist absolute kennis, in welke afdeling we ook willen werken, aangezien we daar moeten zijn met het specifieke doel om informatie te verschaffen aan degenen die daar behoefte aan hebben

Laten we nu stilstaan bij een ander voorbeeld van geestelijke organisatie en voor dat doel zouden we naar de hal van wetenschap moeten gaan.

Er zijn talloze mensen op aarde met een technische denkrichting en die voor hun materiële levensonderhoud een of ander technisch beroep hebben. Anderen zijn geïnteresseerd in techniek als een plezierige afleiding van hun gebruikelijke werk. De mogelijkheden hiervoor in de geestelijke wereld zijn alleen al op dit gebied enorm en zulk wetenschappelijk werk wordt onder precies dezelfde condities als al het werk hier uitgevoerd—zonder beperking, vrijwillig en met de onbeperkte bronnen en het perfecte bestuur van de geestelijke wereld er achter. Deze vorm van werk trekt duizenden aan, zowel jong als oud. Alle grote wetenschappers en ingenieurs werken aan hun eigen onderzoeken en research in deze geestelijke wereld, geassisteerd door vele enthousiaste helpers afkomstig uit allerlei sectoren van het aardse leven, evenals door diegenen wiens werk in die richting lag toen ze nog geïncarneerd waren.

De meesten van ons hier zijn niet tevreden met één type werk; we doen ook een andere vorm van werk als onderdeel van onze ontspanning. Zoals je ziet hebben we de constante aandring om iets nuttigs te doen, iets dat van nut is voor anderen. Hoe klein die dienst ook mag zijn, het wordt gewaardeerd als een dienst. Een minimale voorstelling is het hebben van slechts twee vormen van werk om af te wisselen. Zovelen van ons hebben een stuk of tien kanalen waarin we heel nuttig bezig zijn. Het moet dan ook duidelijk zijn, dat het aanbod aan nuttige taken volledig geschikt is voor de duizenden en duizenden hier. En elke vorm van werk heeft zijn afzonderlijke organisatie. Er bestaan geen lukrake methodes. Elk type inspanning heeft mensen die er verantwoordelijk voor zijn en experts zijn en het bestuur staat geen geknoei of gedoe toe. Er is geen wanbeleid, omdat alles loopt met de soepelheid van door efficiënte handen bediende perfect-geconstrueerde machinerie.

Hieruit moet niet geconcludeerd worden dat we onfeilbaar zijn. Dat zou een totaal verkeerd beeld geven, maar we weten dat wat onze fouten ook mogen zijn we er altijd op kunnen vertrouwen dat onze perfecte organisatie ons te hulp zal komen om de dingen recht te helpen zetten. Over fouten wordt nooit gefronst als een stuk flagrante inefficiency, maar ze worden als erg goede lessen voor ons beschouwd waar we uitgebreid van kunnen leren. Maar we staan niet slordig ten opzichte van onze fouten want we hebben

onze natuurlijke en echte trots op ons werk, wat ons aanspoort om altijd het beste te doen—en zonder fouten.

Het zou een gigantische taak zijn om te proberen je een soort alomvattend overzicht te geven van de bestuurlijke organisatie van de geestelijke wereld, die bovendien mijn beschrijvende vermogens geheel te boven zou gaan, nog afgezien van de onmogelijkheid om in materiële taal uit te drukken wat alleen maar begrepen kan worden als inwoner van deze landen.

Misschien is een van de opvallendste kenmerken van het leven in de geestelijke wereld dat de organisatie van het leven zo perfect is en dat er nooit enig wantrouwen of haast of verwarring is ondanks het feit dat we zoveel handelingen van een “materiële” aard kunnen verrichten met de snelheid van het denken, welk laatste onze drijvende kracht is. Die snelheid is als een tweede natuur voor ons en we merken dat nauwelijks. Het is er niettemin en het is daarom dat ons grote systeem van leven, en de organisatie van leven in het algemeen, zo perfect en toch zo onopvallend is.

Het is een soort trotse opschepperij op aarde dat jullie zo ’n tijdperk van snelheid hebben bereikt. Maar in vergelijking met onze snelheid bewegen jullie nauwelijks! Jullie moeten wachten tot je hier bij ons komt leven. Dan zullen jullie pas weten wat werkelijke snelheid is. Dan zullen jullie ook weten wat werkelijke efficiency en werkelijke organisatie zijn.

Die vind je nergens op aarde.

XIV. INVLOED VAN GEESTEN

De meeste mensen hebben de gewoonte om de geestelijke en de aardse wereld te zien als twee afzonderlijke werelden, apart en verschillend. Ze zien die twee werelden als ieder onafhankelijk van elkaar, afgesneden van elkaar en beiden totaal onbekend met of zonder besef van wat de ander doet. Dat de geestelijke wereld mogelijk enige invloed op de aardse wereld ten gunste van die laatste zou kunnen hebben wordt door de toestand van algehele wanorde in de hele aardse wereld gedemonstreerd in het geheel niet te kloppen.

Er is ook een andere school van denken, die bestaat uit degenen die een bijgelovige studie hebben gemaakt van wat ze occultisme noemen. Die mensen geloven dat de aardse wereld, die onbetwistbaar erg aards is, en de geestelijke wereld die onomstotelijk erg geestelijk is, twee werelden zijn waartussen juist vanwege die redenen automatisch onderlinge communicatie belet wordt.

Deze beide denklijnen zijn onmiskenbaar fout. De twee werelden, die van jullie en van ons, staan in voortdurende en directe communicatie en wij zijn ons volledig bewust van wat er op aarde op ieder moment gebeurt. Ik zeg op geen enkele manier, dat iedereen van ons weet wat er bij jullie gebeurt. Diegenen bij ons die in actieve communicatie met jullie staan zijn vertrouwd met jullie persoonlijke zaken en met de zaken van jullie wereld in het algemeen. Terwijl de rest van ons hier, die verder geen actieve belangstelling voor de aarde hebben sinds we die verlieten, mogelijk geen weet heeft van de vele dingen in verband daarmee, bezitten die wijze wezens in de hogere sferen alle kennis over wat er op aarde gebeurt.

Ik zou willen wijzen op een of twee kanalen via welke de invloed van de geestelijke wereld op de aardse wereld wordt uitgeoefend.

Ten eerste, kunnen we die invloed op een persoonlijke manier opvatten.

Aan iedere ziel die er op aarde geboren is en nog geboren zal worden is een geestelijke gids verbonden. In de achterliggende eeuwen moet er zo'n soort idee doorgeschemerd zijn in het denken van de vroege geestelijken, aangezien zij het vrome idee hebben opgevat dat iedere geïncarneerde persoon een onzichtbare beschermer heeft, die zij een "beschermengel" noemden. Die beschermengelen vonden soms hun weg naar de tegenwoordige kunst, waar de kunstenaars een enigszins saai individu afbeeldden in glinsterende witte kledij met op zijn schouders een paar enorme vleugels. Het hele idee moest daarmee de indruk wekken van een ver verwijderd zijn of een grote kloof tussen de beschermengel en de ziel over wie hij verondersteld was te waken. Hij zou, zou je kunnen zeggen, niet erg dicht bij de aan hem toevertrouwde kunnen komen vanwege zijn uiterste geestelijke verfijning enerzijds en de afstotende aardse grofheid anderzijds.

Laten we eens afstand nemen van dit onzorgvuldige verzinsel in het brein van de kunstenaar en het een beetje meer praktisch bekijken. Geestelijke gidsen betreffen een van de grootste ordes in de hele organisatie en beheer van de geestelijke wereld. Zij bewonen een sfeer van henzelf en zij hebben allemaal al vele eeuwen in de geestelijke wereld geleefd. Ze zijn afkomstig uit iedere nationaliteit die er op aarde bestaat en ze functioneren ongeacht nationaliteit. Veel van hen komen uit Oosterse landen en ook van de Noord Amerikaanse Indianen, omdat het altijd zo is geweest dat bewoners in die gebieden op de aardse wereld zelf al in het bezit waren, en zijn, van psychische vermogens en zich daardoor bewust waren van de onderlinge relatie van onze twee werelden.

De belangrijkste gids wordt voor ieder individu op aarde gekozen overeenkomstig een vastgesteld plan. De meeste gidsen komen qua temperament overeen met de aan hen toevertrouwde wat betreft de fijnere karaktertrekken van de laatste, maar wat het belangrijkste is de gidsen begrijpen en voelen de tekortkomingen van de aan hen toevertrouwde aan. Velen van hen hadden inderdaad dezelfde tekortkomingen toen zij geïncarneerd waren en als een van hun nuttige diensten proberen ze de aan hen toevertrouwde te helpen die tekortkomingen en zwakheden te ondervangen.

Een groot aantal van degenen die communiceren met de geestelijke wereld hebben hun geestelijke gidsen al ontmoet en staan in nauw contact met hen. En hebben het daar inderdaad mee getroffen. Ook de gidsen kunnen niet gelukkiger zijn als wanneer ze een directe link hebben tot stand gebracht met degenen wier levens zij helpen richting te geven. Je kunt rustig stellen dat verreweg de meeste geestelijke gidsen hun werk doen zonder dat degenen die zij dienen zich daar bewust van zijn, waardoor hun taak zoveel zwaarder en moeilijker is. Maar er zijn nog anderen wier levens op aarde het praktisch onmogelijk maken voor hun gidsen om hen tot op een redelijke afstand te benaderen. Het doet hen natuurlijk verdriet om de fouten en dwaasheden te zien waar de aan hen toevertrouwden zich in storten en gedwongen te zijn op afstand te blijven door de dikke muur van materiële ondoordringbaarheid die zij om zich heen gebouwd

hebben. Wanneer zulke zielen uiteindelijk aankomen in de geestelijke wereld ontwaken zij in het volle besef van wat ze tijdens hun levens op die manier gemist hebben. In zulke gevallen is het werk van de gids niet geheel tevergeefs, want zelfs bij de ergste zielen komt er een moment, hoe kort ook, dat het geweten spreekt en is het meestal de geestelijke gids die de betere gedachte in het brein heeft ingeplant.

Er moet nooit ook maar een ogenblik gedacht worden dat de invloed van de geestelijke gids het bezit of uitdrukken van de vrije wil negatief zal beïnvloeden of geweld aandoen. Als je op aarde iemand op het punt zou zien staan een verkeerde stap in een verkeersstroom op de weg te doen, zou het opsteken van je hand om hem te stoppen op geen enkele manier inbreuk doen op het uitoefenen van zijn vrije wil. Een geestelijke gids zal proberen advies te geven als zijn advies de aan hem toevertrouwde zal weten te bereiken; hij zal proberen hem alleen voor zijn eigen bestwil in de goede richting te leiden en het blijft voorbehouden aan de aan hem toevertrouwde om bij het uitoefenen van zijn vrije wil rekening te houden met dat advies of het te verwerpen. Als hij het laatste doet kan hij alleen zichzelf de schuld geven als hem een ramp of problemen overkomen. Tegelijkertijd zijn de geestelijke gidsen er niet voor om iemands leven voor hem te leven. Dat moet hij zelf doen.

Het is bij een bepaalde groep individuen op aarde gewoonte geworden om het hele bestaan van geestelijke gidsen belachelijk te maken. Er zal vast een tijd komen dat ze spijt krijgen van hun domheid en dat zal dan op de dag zijn dat zij in de geestelijke wereld hun eigen gids ontmoeten, die waarschijnlijk meer weet over hun leven dan ze zelf doen! We kunnen het ons in de geestelijke wereld veroorloven zoiets belachelijks als dit langs ons heen te laten gaan, omdat we weten dat er zeker een dag komt dat zij in de geestelijke wereld komen en groot is het berouw—en in veel gevallen het zelfmedelijden—van diegenen die zichzelf in hun veronderstelde wijsheid voor de gek hebben gehouden.

Naast geestelijke gidsen is er een andere overvloedige bron van invloed afkomstig van de geestelijke wereld. Ik heb bijvoorbeeld verteld hoe de handen van aardse doctoren bij het uitvoeren van een operatie geleid worden door de hand van een geestelijke dokter. In veel andere gebieden van het leven wordt geestelijke invloed op net zo'n manier uitgeoefend als dat al gebeurd is sinds de vroegste tijden. De geïncarneerde mens kan werkelijk heel weinig uit zichzelf doen en hij zal de eerste zijn om dat in te zien wanneer hij hier komt wonen. De mens kan bepaalde mechanische handelingen met nauwkeurigheid en exactheid uitvoeren. Hij kan een afbeelding schilderen, hij kan op een instrument spelen, hij kan machinerie bedienen, maar alle belangrijke ontdekkingen die op aarde van nut zijn komen, en zullen altijd komen, van de geestelijke wereld. Als de mens met het uitoefenen van zijn vrije wil er voor kiest die ontdekkingen voor laaghartige doelen te gebruiken, dan kan hij alleen maar zichzelf bedanken voor de rampen die daarop volgen. Inspiratie, toegewijd aan welk doel of streven dan ook, komt vanuit de geestelijke wereld en nergens anders vandaan. Als het ten goede van de mensheid is dan is de bron net zo goed; als de inspiratie niet ten gunste van de mensheid is dan is de bron onmiskenbaar slecht. De mens heeft het zelf in de hand voor welke inspiratie bron hij zich open wil stellen—voor het goede of het kwade.

Je zult je herinneren hoe ik jullie heb verteld dat iemand geestelijk exact dezelfde persoon is op het moment dat hij “dood” is gegaan als het ogenblik daarvoor. Er vindt geen ogenblikkelijke verandering plaats die een aardse leven van slechtheid verandert in goedheid.

Eén orthodoxe kerk huldigt de opvatting, die ook als een onfeilbare leerstelling geldt, dat degenen van ons die terugkeren naar de aarde en onze aanwezigheid kenbaar maken, allemaal duivels zijn! Het is treurig dat de kerk zo verblind is, want je kunt stellen dat ze—tevergeefs—proberen de goede krachten de mond te snoeren, waarbij ze de werkelijke krachten van het kwaad negeren. Als ze de goede krachten zouden aanmoedigen om bij hen te komen zouden de krachten van het kwaad al snel op de vlucht slaan. De kerken, van welke denominatie ook, lijden aan een verschrikkelijke onnozelheid. Door de eeuwen heen tot vandaag de dag aan toe zijn ze hun eigen verblinde, onwetende weg gegaan in het verspreiden van fantastische leringen in plaats van de waarheid en door dat algemene gebrek aan kennis als gevolg van zulke onjuiste leringen plaveien zij de weg voor de krachten van het kwaad om hun werk te doen.

Een geestelijke van de kerk werkt volgens de voorgeschreven diensten en instellingen van zijn bepaalde secte en hij verstikt alle inspiratie door vast te houden aan de belijdenissen en dogma's die volstrekt fout zijn. Als hij op dat punt ondervraagd zou worden zou hij antwoorden dat hij geloofde in inspiratie—op een vage afstandelijke manier. Op den duur zou hij het veel minder lastig vinden om de religieuze denkbeelden van een ander geïncarneerd persoon te lenen en te vertrouwen op zijn eigen slimheid over elk soort originele gedachte. Maar suggereren dat de geestelijke wereld ook maar enige andere dan een slechte invloed zou hebben op de aardse wereld zou totaal in strijd zijn met zijn principes.

Het is een vreemde gewoonte in het denken dat volhardt in het geloof dat het altijd de krachten van het kwaad vanuit de geestelijke wereld zijn die proberen hun macht op aarde te doen voelen. Aan de krachten van het kwaad worden vermogens toegeschreven die, zo lijkt het, onthouden zijn aan de goede krachten. Waarom? En waarom zijn de kerken doodsbenauwd om “de geesten te toetsen”—zoals ze

aangeraden is te doen juist in het boek waar ze zoveel vertrouwen in stellen? Ze negeren die tekst en wijzen met een waarschuwend vinger naar de veronderstelde vrouw uit Endor.

De geestelijke wereld is voortdurend bezig vermogen en kracht en aanwezigheid te doen voelen op de hele aardse wereld, niet alleen in persoonlijke zaken, maar door individuen op een wijder gebied ten goede van de volkeren en het nationale beleid van landen. Maar er kan zo weinig worden gedaan, omdat de deur meestal gesloten is voor de hogere wezens uit de geestelijke wereld, wiens brede visie en wiens wijsheid en kennis enorm zijn. Denk eens aan al het kwaad dat van het aangezicht van de aarde weggevaagd zou kunnen worden onder de immens kundige begeleiding door de wijze leraren uit de geestelijke wereld. De geestelijke wereld doet zijn best via de beperkt beschikbare kanalen. Maar je kunt gerust stellen dat er geen probleem op aarde is dat niet opgelost zou kunnen worden met de hulp en advies en ervaring van die wezens die ik net noemde. Maar dat zou één ding inhouden—een impliciet vasthouden aan wat zij ook zouden adviseren of aanbevelen. Menige leider, ongeacht of dat nu over aangelegenheden van landen gaat of over religieuze opvattingen, die hier bij ons in de geestelijke wereld is, wordt vervuld met droefheid als hij terugkijkt op de verspilde mogelijkheden om een revolutionaire verandering tot stand te brengen ten goede van zijn landgenoten. Hij zal bekennen dat hij het idee wel in gedachten had—hij wist toen nog niet dat het daar ingeprent was door de geestelijke wereld—maar hij had zichzelf toegestaan om overruled te worden. Die zielen zuchten over de toestand waartoe de mensheid zich heeft verlaagd. De mensheid heeft zich feitelijk door de kwade krachten laten dicteren. Maar de slechten, bij door de kerken zo geliefd, zijn in een verschillende richting werkzaam gebleken dan die welke diezelfde kerken beweren te gaan. De mannen en vrouwen die serieus en ernstig met ons communiceren en die gelukkige ontmoetingen met hun geestelijke vrienden en ook met edele leraren uit de hogere sferen doorbrengen, worden ervan beschuldigd met “duivels” om te gaan. Dat is onzin. De werkelijke duivels zijn elders veel te druk bezig, op plaatsen waar ze tot hun eigen slechte tevredenheid veel meer resultaat kunnen bereiken.

Je zult misschien vinden dat mijn kijk nogal pessimistisch lijkt; werkelijk, uiteindelijk is het met de aardse wereld nog niet zo slecht gesteld als ik dat schilder. Dat is helemaal waar, omdat we er in geslaagd zijn toch een paar ideeën en gedachten en principes over te brengen. Maar je kunt ondanks de algehele wanorde op aarde zeker zeggen dat, als we elke fractie van onze invloed achterwege hadden gelaten, de aardse wereld in zeer korte tijd gereduceerd zou zijn tot een toestand van volledige en absolute barbaarsheid en chaos. En de reden daarvoor is dat de mens denkt dat hij op eigen kracht en zoals hij wil lekker door kan gaan. Hij is pretentius genoeg om te denken dat hij geen hulp nodig heeft uit wat voor bron dan ook. Assistentie vanuit de geestelijke wereld—als zo'n plaats al zou bestaan—is ondenkbaar! En als er wel zo'n plaats als de geestelijke wereld *is*, is er nog ruimschoots tijd genoeg om erover te denken als je daar aankomt. Op dit ogenblik achten zij zichzelf echter zo superieur dat zij alles weten en hun eigen zaken heel goed zelf kunnen regelen zonder de hulp vanuit een schemerige geestelijke wereld. En wanneer veel mensen hier aankomen in diezelfde geestelijke wereld die ze minachtten zien ze hun eigen nietigheid en de nietigheid van de wereld die ze net daarvoor verlaten hebben. Maar hoe klein de aardse wereld ook mag zijn, de mens heeft nog steeds hulp nodig om de zaken ervan te regelen—en dat is een andere ontdekking die hij doet als hij daar aankomt.

De aardse wereld is mooi en het leven er op zou net zo mooi kunnen zijn, maar de mens komt daartussen en belet dat. De geestelijke wereld is mooi in overtreffende trap, mooier dan de geest van een geïncarneerd mens zich ook maar in de verste verte kan voorstellen. Ik heb geprobeerd jullie daar een beetje een glimp van te laten zien. Maar jullie wereld ziet er voor ons zo donker uit en we proberen erg hard om er een beetje licht te brengen. We proberen onze aanwezigheid te laten weten, onze invloed te doen voelen. Onze invloed is groot, maar die moet nog ver, ver buiten het huidige bereik versterkt worden. Pas wanneer wij en onze wereld volledig geaccepteerd worden zullen jullie weten wat het betekent om op aarde te *leven*.

Maar we hebben nog een lange, lange weg te gaan.

XV. DE HOOGSTE SFEREN

Ik heb met jullie gesproken over een aantal zaken van de hogere sferen. Er zijn twee manieren, en slechts twee manieren, om in die verheven toestanden geraken. De eerste is door onze eigen geestelijke ontwikkeling en vooruitgang; de tweede is via een speciale uitnodiging door een bewoner van die gebieden. Iedere andere manier is voor ons geblokkeerd door de onzichtbare barrières van geestelijke ondoordringbaarheid.

Ik zou het nu met jullie willen hebben over een speciale uitnodiging die wij kregen om die hoge sferen te bezoeken.

We zaten in een van de kamers van mijn huis op de begane grond, van waaruit alle schoonheid buiten perfect te zien is. In de schitterende uitgestrektheid van het landschap kon je de stad in de verte net zo helder zien liggen alsof het dichtbij was in plaats van op enige afstand. Edwin en ik praatten, terwijl Ruth op de piano een mooi werk zat te spelen wat zich zo harmonieus leek te mengen niet alleen met onze huidige stemming, maar ook met onze kleurrijke omgeving.

Ruth was nog nooit over haar eerste verrassing heen gekomen toen ze de piano in haar eigen huis in het oog kreeg. Ze was een ervaren speelster tijdens haar aardse leven en ze heeft ons sindsdien verteld over het spannende ogenblik toen ze zelf voor haar “geestelijke instrument” ging zitten, zoals ze dat noemde en het eerste akkoord aansloeg. Ze zei dat ze nooit precies wist wat er dan ging gebeuren of wat voor soort geluid er zou voortkomen uit haar aanslaan van de toetsen! Als gevolg daarvan was ze verbaasd over het resultaat van haar simpele handeling, want de toon van haar “geestelijke piano” was iets wat ze nooit voor mogelijk had gehouden, zo perfect gebalanceerd als die was en van zo’n klank kwaliteit. Daar bleven haar verrassingen echter niet bij. Ze merkte dat haar vaardigheid honderdvoudig was toegenomen na het afwerpen van haar fysieke lichaam en dat ze haar techniek met zich meegenomen had naar de geestelijke wereld. Ze ontdekte verder dat het net was alsof haar handen bij gebruik op het instrument over de toetsen gleden zonder bewuste inspanning en dat haar geheugen zo goed was alsof ze de muziek voor zich had staan.

Nu vervulde ze de lucht met honingzoete geluiden en droeg ze zo bij aan de rust en ontspanning van ons alle drie, want we hadden net een bijzonder zware taak in ons gebruikelijke werk achter de rug. We werkten samen met zijn drieën—en doen dat nog steeds op dit moment—en genieten meestal met elkaar van onze rust en ontspanning. Eigenlijk spenderen Edwin en Ruth veel meer tijd in mijn huis dan in dat van hen zelf! Als ik voor mijzelf spreek zou ik het niet anders willen.

Plotseling stopte Ruth met spelen en rende naar de deur. Omdat we ons afvroegen wat haar zo abrupt deed stoppen volgden Edwin en ik haar. We waren erg verrast om twee opvallende figuren over het gras te zien lopen, die ik al eerder genoemd heb. Een ervan was de Egyptenaar die me zo behulpzaam advies had gegeven toen ik nog maar net was aangekomen in de geestelijke landen en die sindsdien zo’n vriendelijke belangstelling had getoond voor mijn welzijn. De ander was zijn “meester”, die de grote hemelse bezoeker bij die gelegenheid in de tempel in de stad had vergezeld.

De “meester” van de Egyptenaar was een man met gitzwart haar qua kleur gepaard aan een paar ogen die het grootste gevoel voor humor en vrolijkheid uitstraalden. Ik begreep vervolgens dat onze gast uit Chaldea kwam.

We verwelkomden onze twee bezoekers van harte en zij lieten merken dat ze het prettig vonden ons zo te komen bezoeken.

We praatten vrolijk verder over verschillende dingen en Ruth drong erop aan om verder te gaan met het werk dat ze aan het spelen was toen zij kwamen. Aan het eind uitten ze hun genoegen over haar talent en toen bracht de Chaldeeër het onderwerp op waarvoor ze waren gekomen.

Hij kwam zei hij met een uitnodiging voor ons van de grote ziel, te wiens ere we op die gedenkwaardige dag in de tempel bijeengekomen waren, om hem thuis in de hoge sfeer waar hij leefde te komen bezoeken.

Wij waren all drie een ogenblik stil. Ruth en ik wisten niet goed wat anders te zeggen dan dat we zo’n uitnodiging een groot privilege vonden. Edwin kwam ons echter te hulp en trad op als onze woordvoerder. De man uit Chaldea was erg geamuseerd over onze verlegenheid en haastte zich ons gerust te stellen dat we nergens bang voor hoefden te zijn bij zo’n ontmoeting. Dat zou onmogelijk zijn, zoals we zouden merken. Ik denk dat wat ons het meeste dwars zat, of op zijn minst wat ons het meest van ons stuk bracht, de reden was waarom we werden uitgenodigd voor zo’n bezoek en hoe we daar zouden komen. We hadden inderdaad geen idee waar “daar” wel mocht zijn! Met betrekking tot die eerste vraag zei de Chaldeeër dat we dat moesten vaststellen wanneer we op onze bestemming waren aangekomen. Wat betreft

de manier om naar onze bestemming te komen en waarom, dat was waarom hij en zijn zeer geliefde vriend de Egyptenaar nu juist voor waren gekomen.

We probeerden onze gevoelens in woorden uit te drukken, maar dat lukte niet; dat is tenminste hoe ik *mijn* poging daartoe voelde. Ik denk dat Edwin en Ruth daar veel beter dan ik in slaagden, hoewel de Chaldeeër ons hielp met zijn prettige luchthartigheid en zijn uitdagende schik.

Ik geloof werkelijk dat de Chaldeeër de vrolijkste ziel van alle geestelijke sferen is. Ik noem dat in het bijzonder omdat er een idee lijkt te heersen bij sommige geesten dat hoe hoger iemands geestelijke status wordt hoe ernstiger je moet zijn. Zo'n idee is volkomen vals. Het omgekeerde is het geval. Luchthartige vrolijkheid die recht uit het hart komt, die niemand kwetst en ten nadele van niemand is bedoeld, maar die helemaal is bedoeld om anderen vrolijk te maken, zulke vrolijkheid wordt verwelkomd en aangemoedigd in de geestelijke wereld. Er staat nergens een regel boven de toegangspoorten van deze sferen geschreven: "Laat alle *lachen* varen, jullie die hier binnentreedt"! De suggestie van hoe groter de spiritualiteit hoe grimmiger je moet kijken is een volkomen vals idee en doet meer denken aan de schijnheiligheid van sommige soorten van aardse religieuze vroomheid. Wij weten wanneer te lachen en hoe te lachen en doen dat ook. We houden niet van sombere gezichten zonder bewustzijn daarachter. Daarom moet je goed begrijpen dat hij niets kwijt raakte van de grote waardigheid en statigheid van zijn hoge positie toen onze eminente gast, de Chaldeeër, ons zo aanstak met zijn vrolijkheid—waarbij hij zeer kundig werd geassisteerd, je zou zelfs kunnen zeggen geassisteerd en geprikkeld door de vriendelijke Egyptenaar. En je moet niet denken alsof er om alles wat hij zei gelachen werd nog voor hij het uitgesproken had! We leven niet in een land van elkaar voor de gek houden; we lachten omdat er echt reden voor was. Het was niet het gemaakte lachen van ondergeschikten bij iemand in een hogere positie.

Edwin informeerde wanneer we de reis zouden maken. De Chaldeeër antwoordde dat hij en zijn goede vriend gekomen waren om ons nu mee terug te nemen. Ik verkeerde net als de anderen nog in het duister wat betreft de feitelijke procedure voor zo'n tocht, maar de Chaldeeër nam het initiatief en nodigde ons uit met een "kom mee". En hij bracht ons naar de grens van ons gebied.

Terwijl we door de bossen en weiden liepen vroeg ik de Egyptenaar of hij me iets meer kon vertellen over het grote wezen dat we gingen bezoeken. Wat hij me vertelde was erg weinig, hoewel ik er zeker van was, dat hij meer wist dan hij mij liet weten! Waarschijnlijk zou ik het niet hebben begrepen als hij mij alles had verteld wat hij wist, zodat hij in zijn wijsheid meer informatie achterwege liet. Maar dit vertelde hij me.

Het illustere personage naar wiens huis we in de hogere sferen op weg waren, was qua uiterlijk bekend bij iedere ziel in de sferen van het licht. Zijn wens werd altijd opgevat als opdracht en zijn woord was wet. Het blauw, wit en goud van zijn gewaad, evident in zulke enorme hoeveelheden, gaven het ontzagwekkende niveau van zijn kennis, spiritualiteit en wijsheid aan. Er waren er duizenden die hem hun "geliefde meester" noemden, onder wie de Chaldeeër de belangrijkste was als zijn "rechter hand". Wat betreft zijn speciale functie was hij de leider van alle sferen in de geestelijke wereld en vervulde hij die functie collectief, zoals de betreffende leider van een sfeer dat individueel doet. Alle andere leiders waren dus verantwoordelijk aan hem en hij verenigde zo de sferen en smeedde ze tot één, er één uitgebreid universum van makend, geschapen en in stand gehouden door de Grote Vader van alles.

Proberen de immense omvang van zijn macht in de geestelijke wereld te beschrijven zou neerkomen op het onmogelijke in een verhandeling weer te geven. En zelfs als dat mogelijk zou zijn dan nog zou het alle begrip te boven gaan. Zulke vermogens hebben geen gelijke, zelfs niemand met wat voor bestuurlijke macht dan ook op aarde om hem mee te vergelijken. Aardse geesten kunnen alleen die individuen voor de geest halen die over grote koninkrijken op aarde regeerden, die mogelijk de scepter zwaaiden over uitgestrekte grondgebieden, maar die dat alleen op basis van angst deden en waar allen die onder hem leefden als horigen en slaven leefden. Geen aardse koning gedurende het hele verhaal van de historie van de aardse wereld heeft ooit een zo enorme staat bestuurd als dit illustere personage over wie ik het nu heb. En zijn koninkrijk wordt geleid door de grote universele wet van echte genegenheid. Angst bestaat niet, *zou niet kunnen* bestaan in de miniscuulste, allerkleinste fractie omdat er niet de geringste aanleiding voor is of zou kunnen bestaan. Noch zal dat ooit het geval zijn. Hij is de grote levende zichtbare schakel tussen de Vader, de Schepper van het Universum en Zijn kinderen.

Maar ondanks de opperste verhevenheid van zijn geestelijke positie daalt hij af vanuit zijn hemelse woning om ons hier in deze sferen te bezoeken, zoals ik jullie bij een vorige gelegenheid heb proberen te beschrijven. En wordt het anderen van een onvergelijkbaar lagere staat toegestaan om hem in zijn woning te bezoeken.

Er is niets onstoffelijks, vaags of onwerklijks aan dit koninklijke wezen. We hebben hem gezien op die grote festival dagen die we in de geestelijke wereld hebben. Hij is niet een of andere "spirituele ervaring", een grote verheffing van de ziel die binnenin ons wordt opgewekt door onzichtbare middelen vanuit een of andere onzichtbare bron. Hij is een werkelijk levende persoon, even stevig en echt als wijzelf—en wij zijn nog werkelijker dan jullie op aarde, hoewel jullie je daar nog niet bewust van bent! Ik

zeg jullie dit op deze bijna botte manier zodat er geen misverstand is over wat ik probeer weer te geven. Er zijn verkeerde ideeën dat de wezens in de hoogste sferen zo etherisch zijn dat ze praktisch onzichtbaar zijn behalve voor anderen van hun eigen soort en dat ze totaal en volkomen onbenaderbaar zijn; dat geen sterveling van een lagere staat hen zou kunnen zien en dat dan zou overleven. Er wordt algemeen van uitgegaan dat deze wezens zo onmetelijk veel hoger zijn dan de rest van ons dat het nog talloze eonen in tijd zal duren voordat het ons ooit zal worden toegestaan een blik op hen te werpen, zelfs op grote afstand. Dat is pure nonsens. Veel zielen in deze sferen zijn toegesproken door een van deze grote wezens *en zij hebben zich dat totaal niet gerealiseerd*. We hebben allen bepaalde vermogens die vergroot worden wanneer we van sfeer naar sfeer gaan in de progressieve stappen van onze geestelijke ontwikkeling. En een van de belangrijkste van die vermogens is om te passen bij, om onszelf aan te passen, aan onze omgeving. Daar is niets magisch aan; het is hoogst technisch—veel meer dan de meeste van de wetenschappelijke raadsels op de aardse wereld. In de geestelijke wereld noemen we dat een gelijkschakelen van onze persoonlijke trillings frequentie, maar ik ben bang dat je daar nu niets wijzer van wordt—en het ligt niet op mijn gebied om te proberen je dat uit te leggen!

De Egyptenaar vertelde me deze paar bijzonderheden en die heb ik aangevuld vanuit mijn eigen kennis, die inderdaad erg beperkt is.

Ondertussen ben ik een beetje afgedwaald.

Nu waren we erg dicht bij Edwins huis en gingen we snel over vanuit onze sfeer naar een ijlere atmosfeer. Al snel zou het voor ons onaangenaam zijn geworden om verder te gaan. We stopten instinctief met lopen en voelden dat het cruciale moment in onze tocht was aangebroken. Het was natuurlijk precies zoals de Chaldeeër had gezegd: we hoefden nergens bang voor te zijn. En de procedure was volkomen normaal en zonder sensatie.

Allereerst kwam hij achter ons staan en liet zijn handen even op onze hoofden rusten. Dit, zei hij, zou ons extra kracht geven om door de ruimte te bewegen. We voelden onmiddellijk een tintelend gevoel direct onder zijn handen wat erg aangenaam en opwekkend was en het voelde alsof we lichter werden, hoewel je je nauwelijks had kunnen indenken dat zoiets mogelijk zou zijn. We voelden ook een zachte warmte door ons systeem trekken. Dit was slechts het effect van de kracht en was niets op zichzelf. De Chaldeeër zette Ruth tussen Edwin en mij en toen ging hij zelf vlak achter haar staan. Hij plaatste zijn linker hand op Edwins schouder en zijn rechter op de mijne en aangezien hij een mantel aan had—die rijk geborduurd was zoals we zagen—vormde die een perfecte bedekking voor ons drieën.

Je moet niet het idee krijgen dat er een waardige stilte was gevallen of ons was opgelegd tijdens deze voorbereidingen. Integendeel, de Chaldeeër en de Egyptenaar, eigenlijk wij alle vijf, praatten vrolijk door, waarbij de eerste verreweg het grootste aandeel had in onze vrolijkheid. Dit was geen saaie pelgrimage die we gingen ondernemen. Verre van dat. Het is waar dat we op het punt stonden naar sferen gebracht te worden die ver, ver van onze eigen normale bewoning verwijderd waren, maar dat was geen reden voor een zware plechtstatigheid, noch voor de veronderstelling van een intense zwaartekracht die we niet voelden. De Chaldeeër had zijn uiterste best gedaan om dat soort emoties aan onze kant weg te houden. Dit bezoek zei hij, moest glansrijk en vrolijk worden. Laten we dan ook lachende gezichten hebben en lichtheid in onze harten. Er is niet meer plaats voor treurnis in de hoge sferen dan in onze eigen sfeer. We worden geacht blij gezichten te laten zien die een werkelijke reflectie zijn van onze innerlijke gevoelens. Maar het zou onmogelijk zijn om niet vrolijk te zijn in gezelschap van de Chaldeeër en zijn metgezel. En ik ben er zeker van dat we dat aan hen beiden te danken hadden vanwege al hun toewijding voor ons, want ik denk dat we vast en zeker aan anderen de belichaming van spirituele vrolijkheid lieten zien.

De Chaldeeër vertelde ons, dat het plaatsen van zijn handen op onze hoofden ons niet alleen het vermogen om te reizen zou geven, maar bovendien ons gezichtsvermogen zou aanpassen aan de extra licht intensiteit die we in die hoge sfeer zouden tegenkomen. Zonder zulk uitbalanceren zouden we in grote problemen komen. Door die aanpassing werd ons zicht niet van binnenin getemperd, maar werd van buiten een soort film opgelegd, net zoals je op aarde beschermend glas draagt om je ogen af te schermen van het licht en de hitte van de zon. In werkelijkheid droegen we natuurlijk niet zulke hulpmiddelen; de Chaldeeër gebruikte alleen zijn eigen denkvermogen. Wat hij precies deed kan ik niet zeggen, maar hij had dat proces, wat het ook is, eerder al vele keren toegepast en, onnodig te zeggen, heel effectief.

De Egyptenaar nam vervolgens onze handen in die van hemzelf en we merkten een verse toegang tot kracht die bij ons naar binnen stroomde.

De Chaldeeër vroeg ons volledig passief te worden en ons te herinneren dat we voor ons plezier op weg waren en niet als een test van ons geestelijke uithoudingsvermogen. “En nu vrienden”, zei hij, “wordt er op onze aankomst gewacht. Laten we dus op weg gaan.”

We voelden ons direct zweven, maar dat gevoel hield abrupt op na wat een seconde leek, en daarna hadden we geen enkele gevoel van beweging. Een licht flitste voor onze ogen. Het was ontzettend helder, maar op geen enkele manier schokkend. Het verdween even snel als het kwam en tegelijk met het

verdwijnen kon ik de vaste grond onder mijn voeten voelen. En daarna opende zich mijn eerste aanblik van deze hoge sfeer voor onze ogen.

We waren in een domein van ongeëvenaarde schoonheid. Er is geen voorstelling op aarde die zo'n onuitsprekelijke schoonheid weer kan geven en ik kan jullie alleen wat schrale bijzonderheden geven van wat we zagen in de beperkte termen van de aarde.

We stonden in de sfeer van een koning—dat was ons meteen duidelijk. We stonden op een verhoging boven de stad; onze goede vrienden hadden ons expres naar deze bijzondere plaats gebracht om ons dit overweldigende uitzicht te laten zien. Het was niet mogelijk, zeiden ze, om hier langer dan een korte periode te blijven en daarbij was het de wens van de meester van de Chaldeeër dat we zoveel mogelijk zouden zien in die periode.

Voor ons strekte zich de brede stroom van een rivier uit, die er kalm, vredig en overweldigend liefelijk uit zag waarbij de hemelse zon ieder klein golfje aan raakte met een myriade aan kleuren en tonen. Centraal in het uitzicht en op de rechter oever van de rivier was aan de waterkant een ruim terras gebouwd. Het leek samengesteld uit het meest delicate albast. Een brede trap leidde naar boven naar het prachtigste gebouw dat je maar kon bedenken.

Het was een paar verdiepingen hoog, waarbij elk ervan zodanig was gearrangeerd dat ieder een steeds kleiner oppervlak innam totdat de allerbovenste was bereikt. Het uiterlijk ervan was, als je dat zo zou kunnen zeggen, bijna vlak en onversierd en het was duidelijk waarom dat zo moest zijn. Het hele gebouw was exclusief samengesteld uit saffier, diamant en topaas of op zijn minst hun hemelse equivalent. Deze drie zeldzame gesteenten maakten de kristallijne belichaming uit van de drie kleuren blauw, wit en goud en zij correspondeerden met de kleuren die we al eerder in het gewaad van de hemelse bezoeker hadden gezien toen we hem in de tempel zagen en die hij in zo rijkelijk droeg. Het blauw, wit en goud van het van juwelen gemaakte paleis werden na aanraking door de zuivere stralen van de grote centrale zon, geïntensiveerd en duizendvoudig versterkt en schitterden hun stralen van het zuiverste licht in alle richtingen. Inderdaad, het hele gebouw zag er voor onze verbijsterde blikken uit als één enorm geheel van sprankelende straling. We dachten meteen aan aards topaas en saffier en diamant en we bedachten ons hoe kleine zuivere steentjes slechts kleine dingetjes waren die je tussen duim en voorvinger kon houden. En hier was een immense stralende villa geheel gebouwd met zulke kostbare stenen en dan nog zulke stenen als een geïncarneerd iemand nog nooit had gezien—en ook waarschijnlijk nooit zal zien tijdens zijn incarnatie.

Onze eerste vraag was wat de reden of betekenis was van de bouwwijze van het gebouw voor ons. Er was geen speciale betekenis verbonden aan de feitelijke materialen, waarmee het gebouw was gemaakt zei de Chaldeeër ons. De kostbare stenen pasten bij de sfeer die we nu bezochten. In onze sfeer zijn de gebouwen ondoorzichtig, hoewel ze aan het oppervlak wel een zekere doorschijnendheid hebben. Maar ze zijn log en zwaar in vergelijking met de bovenste sferen. We waren door vele andere sferen getrokken om hier te komen, maar als we gestopt waren om de landen te bekijken die we gepasseerd hadden zouden we zich een geleidelijke verandering hebben zien voltrekken tot de tamelijk zwaar er uit ziende materialen van onze eigen sfeer waren veranderd in de kristallijne substantie waar onze blikken nu op gefixeerd waren.

Maar de kleuren hadden vast een bepaalde betekenis waar ik al op heb gezinspeeld.

We konden rondom het paleis vele vierkante meters met de meest betoverende tuinen op zo'n manier zien liggen dat ze, vanaf het verre en hoge gezichtspunt dat wij hadden, een geweldig en ingewikkeld patroon lieten zien als in een prachtig gemaakt oosters tapijt. Men zei ons dat je van dichtbij of bij het wandelen door die tuinen midden tussen verfijnd gerangschikte bloembedden en zachte fluweelachtige grasvelden zou zijn.

Hoewel we onze ogen nauwelijks van de verrukkelijke pracht van het paleis en de gronden eromheen konden losmaken vestigde de Chaldeeër onze aandacht toch op de rest van het uitzicht.

Het strekte zich kilometers en kilometers ver uit—zo leek het ons. Het bereik van ons zicht was in deze ijlere gebieden boven elk menselijk begrip veel groter en zo leek het dat zich letterlijk een oneindig vergezicht voor ons uitstreckte van veel meer aardse kilometers dan je je kunt indenken. En overal in deze weidse uitgestrektheid waren prachtige gebouwen te zien gebouwd met nog meer zeldzame stenen—van emerald en amethyst om er slechts twee te noemen en ver weg iets wat leek op parels. Elk van de verschillende gebouwen stond temidden van de meest betoverende tuinen met bomen in een onvoorstelbare rijkdom aan kleur en vorm. Waar we onze blik ook op wierpen zagen we het flonkeren van met edelstenen versierde gebouwen, die de stralen van de centrale zon weerkaatsten, de myriaden kleuren van de bloemen en de glinstering van het water van de rivier die voor ons uit naar de verte stroomde.

Terwijl we als betoverd naar het tafereel voor ons stonden te kijken leek er een plotselinge lichtflits vanuit het paleis recht naar de Chaldeeër te komen, die bevestigd werd met een antwoordende flits die hij terug zond naar het paleis. Onze aanwezigheid in deze sfeer was bekend en kort nadat onze ogen hadden gesmuld van het uitzicht werden we gevraagd om het paleis binnen te gaan waar onze gastheer op ons zou

wachten om ons te verwelkomen. Dat was de door de Chaldeeër geïnterpreteerde boodschap die verpakt zat in de lichtflits. We vervolgden daarom onze weg naar het paleis.

Door dezelfde manier van voortbewegen die ons naar de sfeer had gebracht liepen we toen ineens op het terras opzij van van de rivier en op een brede trap die naar de hoofdingang van het paleis leidde. Het metselwerk van het terras en de trap was zuiver wit, maar we waren erg verrast door de kennelijke zachtheid onder onze voeten, omdat dat leek op lopen over de fluwelen zachtheid van een goed onderhouden grasveld. Onze voetstappen maakten geen geluid, maar onze gewaden ritselden terwijl we liepen, anders zou ons voortbewegen op ons praten na stil zijn geweest. Er waren natuurlijk veel andere geluiden te horen. We waren niet in een sfeer van stilte binnengekomen! De hele lucht was vervuld van harmonie afkomstig van de overvloedige hoeveelheden kleur van alle kanten.

De temperatuur leek ons veel hoger dan die in onze eigen sfeer. De Chaldeeër vertelde ons dat het in werkelijkheid veel hoger was dan we konden voelen, maar dat onze geesten waren afgestemd op het verschil in temperatuur net zoals ze waren afgestemd op de lichtintensiteit. Je kon aangenaam een zacht briesje voelen wanneer dat onze gezichten met een hemels geurende lucht aanraakte.

Terwijl we verder liepen naar de ingang van het paleis, had ik er veel voor over gehad om daar langer over te kunnen doen om de opvallende materialen van het gebouw beter te kunnen bekijken, maar de tijd drong. Ons verblijf kon niet langer gemaakt worden buiten ons vermogen om de ijheid van de atmosfeer en de lichtintensiteit te kunnen verdragen, ondanks de lading aan spirituele kracht die de Chaldeeër en de Egyptenaar ons hadden gegeven. Daardoor hadden we alleen maar een voorbijvliegende glimp van de grootsheid om ons heen.

De verschillende appartementen en galerijen waren zo mooi geproportioneerd dat er geen enkele sprake was van overdadige plechtstatigheid, wat je al gauw zou verwachten bij een gebouw van zulke afmetingen. Overal waar we onze blikken op wierpen waren met edelstenen versierde muren en vloeren te zien. Aan de muren hingen afbeeldingen met pastorale scènes waarbij de kunstenaar iedere bij sterfelijke mensen bekende soort edelstenen had gebruikt—en nog veel andere onbekende—als het gebruikte medium voor zijn werk. Die afbeeldingen waren als een soort mozaïek uitgevoerd, maar het effect voor de kijker was als van een vloeibaar licht, als ik die term mag gebruiken. De bestanddelen van de afbeeldingen straalden licht in alle door het onderwerp bepaalde kleuren uit met zuiver leven als effect voor het oog. De kleuren zelf waren prachtig en bevatten veel meer tonen en tinten dan aardse pigmenten konden geven. Het leek ondenkbaar dat er zeldzame stenen bestonden met zo'n brede verscheidenheid aan kleuren—maar we zijn nu eenmaal in de geestelijke wereld en dan ook nog eens in een hoge sfeer van de geestelijke wereld.

Terwijl we door de gangen liepen kwamen we de allervriendelijkste en gracieuze wezens tegen die ons groetten en zo bijdroegen aan onze verwelkoming. Inderdaad verwelkomen was het zich opdringende gevoel dat over ons heen kwam vanaf de eerste stap die we in het paleis zetten. Er was geen kou, maar overal de warmte van vriendelijkheid en affectie.

Op het laatst hielden we stil bij een kleine kamer en de Chaldeeër vertelde ons dat we het hoogtepunt van onze tocht bereikt hadden. Ik voelde me niet echt nerveus, maar ik vroeg me af wat voor formaliteiten we in acht zouden moeten nemen en aangezien ik totaal geen idee had waar dat op neer mocht komen—zoals wij allen natuurlijk, behalve onze twee gidsen—aarzelde ik natuurlijk een beetje. De Chaldeeër stelde ons echter meteen gerust door ons te vertellen hem te volgen en slechts de gebruikelijke fatsoensregels in acht te nemen.

We kwamen binnen. Onze gastheer zat bij een raam. Zo gauw hij ons zag stond hij op en kwam naar ons toe om ons te begroeten. Allereerst bedankte hij de Chaldeeër en de Egyptenaar dat zij ons naar hem toegebracht hadden. En daarna nam hij ons elk bij de hand en verwelkomde hij ons in zijn woning. Er stonden verscheidene lege stoelen dicht bij die waar hij in zat en hij stelde voor om daar bij hem te komen zitten en van het uitzicht te genieten. Dat was, legde hij uit, zijn geliefde uitzicht.

We gingen dicht bij het raam zitten en we konden beneden ons een bed met de prachtigste witte rozen zien, even zuiver als een sneeuwveld en dat net zo'n aroma uitademde als van de bloemen waar dat vanaf kwam. Witte rozen, vertelde onze gastheer ons, waren de bloemen waar hij het meeste van hield.

We gingen zitten en ik was in de gelegenheid, terwijl onze gastheer met ons sprak, om hem van dichtbij te observeren waar ik hem vroeger alleen uit de verte had gezien. Bij het zien van hem op die manier, in zijn eigen woning en omgeving, was zijn gezichtsuitdrukking in het algemeen net zo als die hij had toen hij de tempel in onze eigen sfeer bezocht. Er waren echter verschillen zoals we hem hier zagen; verschillen die grotendeels een kwestie van lichtintensiteit waren. Zij haar leek bijvoorbeeld goudkleurig toen hij naar ons bezocht. Hier leek het meer op een helder gouden *licht* dan op de kleur van goud. Hij *zag er jong uit*, met een eeuwige jeugdigheid, maar we konden de ontelbare eonen van tijd, zoals op aarde gezien, voelen die al achter hem lagen.

Als hij sprak klonk zijn stem als pure muziek, zijn lach als het rimpelen van water, maar ik had het nooit voor mogelijk gehouden dat een individu zo'n genegenheid kon ademen, zo'n vriendelijkheid, zo'n

bedachtzaamheid en achting; en ik had het nooit voor mogelijk gehouden dat iemand zo'n immense kennis zou kunnen bezitten als deze hemelse koning bezat. Je voelde dat hij, onder de Hemelse Vader, de sleutel tot alle kennis en wijsheid in zich had. Maar, hoe vreemd het ook mag klinken, hoewel we onpeilbare afstanden waren getransporteerd naar de aanwezigheid van dit transcendente wonderbaarlijke wezen, toch voelden we ons in zijn aanwezigheid helemaal thuis en volledig op ons gemak met hem. Hij lachte met ons en maakte grappen met ons, hij vroeg ons wat we van zijn rozen vonden en of de Chaldeeër erin was geslaagd ons vrolijk te laten zijn op onze weg hierheen. Hij sprak met ieder van ons individueel, waarbij hij zich volledig vertrouwd toonde met onze gezamenlijke en persoonlijke aangelegenheden. En toen kwam hij tenslotte tot de aanleiding voor zijn uitnodiging om hem te bezoeken.

In gezelschap van mijn vrienden, zei hij, had ik de donkere sferen bezocht en had ik verteld wat ik daar had gezien. Hij meende dat het een plezierig contrast zou zijn als we ook de hoogste sfeer zouden bezoeken en zelf iets van de schoonheden daar konden zien; om te laten zien dat de bewoners van zulke hoge sferen geen schimmige onwerkelijke mensen zijn, maar integendeel, dat ze zoals wijzelf zijn, in staat om te voelen en de emoties van hun fijne naturen te tonen, in staat tot menselijk begrip, menselijk denken en even vatbaar voor lachen en hartelijke vrolijkheid als wijzelf waren. En hij had ons gevraagd hem te bezoeken om ons zelf te vertellen dat deze sferen die we nu bezochten, binnen het bereik lagen van iedere op aarde geboren ziel en dat niemand ons dat recht kan ontnemen: en dat er, hoewel er misschien ontelbare jaren tijd voor nodig zijn om die sferen te bereiken, toch alle eeuwigheid is om dat doel te bereiken en dat er onbeperkte middelen zijn om ons op die weg te helpen. Dat, zei hij, is de simpele, grote werkelijkheid van geestelijk leven. Daar zijn geen raadselen aan verbonden; alles is volledig duidelijk, helder en niet gehinderd door ingewikkelde geloofsovertuigingen, religieus of anderszins. Er is geen naleving van enige vorm van orthodoxe godsdienst voor nodig, die op zichzelf niet het gezag heeft om een enkele ziel op basis van zijn macht te kunnen verzekeren dat hij de "redding" van de ziel zou kunnen bewerkstelligen. Geen enkel religieus lichaam dat ooit heeft bestaan kan dat.

En zo was deze sfeer van onvergelykelijke schoonheid vrij en open voor iedereen om hun weg hierheen te bewerkstelligen vanuit de laagste en smerigste sfeer. Het kan eonen aan tijd duren om dat te bereiken, maar dat is de grote en prachtige finale van de levens van de miljoenen aardse zielen.

Onze goede vriend de Chaldeeër meldde zijn "meester" toen dat ons verblijf bijna ten einde kwam. De laatste zei dat het hem speet te merken dat dit zo was, maar dat zulke krachten als voor ons waren opgewekt ook hun beperkingen hadden en dat we dus in ons eigen belang daar binnen moesten blijven. Er zijn echter nog andere gelegenheden, voegde hij toe, waarmee hij ons dus verdere uitnodigingen gaf.

We stonden nu op en ik kon de verlokking van het uitzicht op de rozen vanuit het raam niet weerstaan. Ik keek er nog één keer naar en toen maakten we ons klaar om te vertrekken.

Onze gracieuze gastheer zei dat hij ons zou vergezellen naar de heuvel vanwaar we onze eerste vluchtige blik op zijn koninkrijk hadden gekregen. We volgden een andere route dan hoe we bij het paleis gekomen waren en groot was onze verrukking toen die ons direct bij het bed met rozen bracht. Zich bukkend koos onze gastheer drie van de mooiste bloemen, die sterfelijke ogen ooit hadden gezien, en gaf hij er ieder van ons een. Onze vreugde werd nog verder verhoogd door de wetenschap dat de bloei ervan door de affectie die we ervoor zouden hebben nooit zou verwelken. Mijn enige vrees was dat ze door het meenemen naar onze sfeer mogelijk vermorzeld zouden worden door de niet gewende dichtheid van onze zwaardere atmosfeer. Maar onze gastheer stelde ons gerust dat zoiets niet zou gebeuren, omdat ze zouden opleven door onze gedachten aan hen en die van de gever en tussen de ene en de andere zouden ze ruim voldoende ondersteund worden en op die manier blijven bloeien.

Uiteindelijk kwamen we bij ons punt van vertrek. Woorden zouden onze gevoelens niet kunnen uitdrukken, maar onze gedachten kwamen feilloos bij hem over die ons dit opperste geluk, dit voorproefje op onze bestemming had gegeven—en van de bestemming van de hele wereld en de hele geestelijke wereld. En met een zegen voor ons allen en een glimlach van zo'n genegenheid, van zo'n onuitsprekelijke goedheid wenste hij ons succes toe en waren we weer terug in onze eigen sfeer.

Ik heb geprobeerd jullie iets te vertellen van wat wij zagen, maar er zijn geen woorden te vinden om dat te beschrijven, omdat ik het zuiver geestelijke niet in aardse termen kan vertalen. Mijn verslag schiet daardoor ver en ver tekort.

En dat geldt ook voor die andere zaken, waarbij ik dat probeerde. Er zouden vele boekwerken gevuld worden voor een alomvattend overzicht van alles wat we hebben gezien in de geestelijke wereld en daarom heb ik gekozen voor wat naar mijn idee het belangrijkste en nuttigste zou zijn. Het is mijn ernstigste wens dat ik jullie belangstelling heb gewekt, jullie een ogenblik mee heb kunnen nemen vanuit de dringende aangelegenheden van het aardse leven en jullie een vluchtige blik heb kunnen geven op de wereld buiten de wereld waar jullie nu in leven.

Als ik enigszins vertroosting van goede hoop heb verschaft dan is mijn beloning groot en zou ik jullie willen zeggen: *Benedicat te omnipotens Deus.*